

ရွှေထက်အောင်

စဝ်ရန်နိုင်းနှင့် မင်းထက်တစ်လှမ်းသာတဲ့ငါ

BURMESE
CLASSIC

ဥပုသ်ကိပါဒေဟံ

ဗုဒ္ဓဘိ

(နည်းပညာတက္ကသိုလ်)

စီစဉ်သည်။

 မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း - ၇၀၅၄၈၃

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၆၈၀၀၀၉၊ မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၀၀၀၅၁၀၀၀၀
 ၂၀၁၀ခုနှစ်တင်ဘာ-အောက်တိုဘာလ၊ အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး-၁၂၀၀၊ ဒီဇိုင်း ဖြူ
 (ဝယ်နံ) နေယျာလင်း၊ ကာလာခွဲ-အီးဂဲလ်၊ စာအုပ်ချုပ်-မောင်မောင်၊ ဦးနှင်းဆွေ (ရေ
 မြူ)၊ ပန်းလက် ဆောင်စာပေ၊ ၅၀၆/၁၊ ပုလဲ(၄)လမ်း၊ ၁/၂၉၅လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေ
 ဦးကျော်လှိုင် (၀၅၅၅၇၃)၊ စေတနာ့အဖွဲ့(၆)တော်၊ အမှတ် (၅၉)၊ ဝဇ္ဇလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 အဖုံးနှင့်အတွင်း ပုံနှိပ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ်

အခန်း (၁)

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်စာလောက် အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅. ၈၅

ဇော်ထက်ဖောင်
 စစ်ချစ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ တစ်လှမ်းသာတဲ့ ငါ / ဇော်ထက်ဖောင်။ - ရန်ကုန်
 ပန်းလက်ဆောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
 ၆၅ - စာ၊ ၁၂. ၅ x ၁၇. ၅၈ ခေတီ။
 (၁) စစ်ချစ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ တစ်လှမ်းသာတဲ့ ငါ

မိုးကောင်ကင်တစ်ခုလုံးပြာလွင်၍ကြည်လင်နေသည်။
 အထက်ကောင်ကင်ယံမှအောက်ဘက်သို့ငုံ့ကြည့်မည်

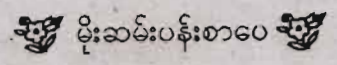
ဆိုလျှင် -

“အာသာဝတီ”မြို့သည် လွန်စွာကြီးမား ခန့်ထည်လှ
 သော မြို့ကြီးတစ်မြို့အဖြစ် မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

“ပယင်းဝါ” တံတားကြီးသည် နေရောင်ခြည်အောက်၌
 ရွှေရောင်တစ်ဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပ၍နေသည်။

မြေနီကုန်းမြင့် ထိပ်ဘက်၌တည်ရှိနေသော “အိုင်း
 ယွန်း” မျှော်စင်ကြီးသည် မိုးသားတိမ်ထုအတွင်းထိ ထိုးဖောက်
 ထွက်နေသည်ဟုမှတ်ထင်ရသည်။

မြို့လယ်ရှိ မိုးမျှော်တိုက်တာ အဆောက်အအုံများကြား

၌ ပိရမစ်ပုံသဏ္ဍာန် ရုံးဌာနအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှိသည်။
အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရပ်ကွက်ရှိ လမ်းများပေါ်၌ ခရီး
သည်များဖြင့် ပြည့်ကြပ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

အနောက်ဘက်ပင်လယ်အော်ကြီး၏ ရေပြင်ပေါ်၌ စူးရှ
တောက်ပသော နေရောင်ခြည်က တဖျတ်ဖျတ် လက်၍ ရောင်
ပြန်ထနေသည်။

အပျော်စီးလေ့များ၊ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးများ၊ မော်
တော်ဘုတ်များ၊ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးရေယာဉ်များက ပင်
လယ်ကမ်းခြေ၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ အချို့က ရပ်တန့်
၍နေကြသည်။

ပင်လယ်ပြာလမ်းမှ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ အမှတ်
အသားတံဆိပ်မပါသော ရဲကားတစ်စီးကို စစ်ရန်နိုင် မောင်းနှင်
လာသည်။

သူသည် အာသာဝတီမြို့၏ ရာဇဝတ်မှုနှင့် အကြမ်းဖက်
မှုနိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ အထူးရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စစ်ရန်နိုင်
သည် လူသတ်မှုစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာန၌ တာဝန်ယူနေရသည်။

သူသည် ဤမြို့ပေါ်ရှိ နေရာပေါင်းစုံကို ကောင်းစွာသိ
ထားသည်။

အလွှာပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းစုံသည် ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် လှုပ်ရှား
သွားလာ နေထိုင်လျက်ရှိနေကြသည်။

သူသည် ဤမြို့ပေါ်ရှိ နေရာပေါင်းစုံကို ကောင်းစွာသိ
ထားသည်။

အလွှာပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းစုံသည် ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် လှုပ်ရှား
သွားလာနေထိုင်လျက် ရှိနေကြသည်။

အခြေအနေများစွာကို စစ်ရန်နိုင် နားလည်သိရှိထား
သည်။

စစ်ရန်နိုင် ကားကို ညာဘက်ခြမ်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်
သည်။

သူ၏ဘေး၌ နားကြပ်ဖြင့် သီချင်းနားထောင်နေသည့်
လူဝဲကြီး ဗသန်းထိုက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍နေ၏။

လူဝဲကြီးက လှမ်း၍ပြောသည်။
“ဟေ့...စစ်”

စစ်ရန်နိုင် လူဝဲကြီး ဗသန်းထိုက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ခင်ဗျား၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

လူဝဲကြီး ဗသန်းထိုက်က ပုံမှန်လေသံဖြင့် အေးဆေးစွာ
ပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ညပိုင်း ငါ့အိမ်မှာ ညစာလာစားပါလား...
စစ်၊ ငါ့မိန်းမဖာခြည်က မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေချက်ထား
မယ်လို့ ငါ့ကို မှာလိုက်တယ်။ ဘဲပေါင်း၊ ဝက်နံရိုး၊ ဂျူးမြစ်နဲ့ ငါးချဉ်
ရည်ဟင်း၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်... စီစဉ်ထားမယ်တဲ့”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏တွဲဘက်ဖြစ်သူ လူဝဲကြီး ဗသန်းထိုက်
ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဘို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

လူဝကြီး မျက်လုံးပြူး၍သွားပြီး -

“ဟေ့...ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“အပိုတွေ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ လူဝကြီးရယ်။ ခင်ဗျား တို့ လင်းမယားအကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ”

လူဝကြီးခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တွေပါကွာ။ မင်း ဒုက္ခရာကံ မယ့်အလုပ်မျိုး ငါ လုပ်ပါ့မလားကွာ...”

“မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီတစ်ကြိမ် ဘယ်ကကောင်မလေးကို ခေါ်ထားပြန်တာလဲ။ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် သည်။

“စစ်...မင်းကို လွယ်လွယ် လှည့်စားလို့မရပါလား”

“ဒါ..ခင်ဗျားမိန်းမ ဇာတ်ရဲ့အကြံပဲဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား အိမ်ကိုလာပြီး ညစာစားတိုင်း ကောင်းမလေးတစ်ယောက် ယောက် အမြဲရှိနေတတ်တာ ကျွန်တော်သိတယ်။ အခု ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

ဗသန်းထိုက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း လိုက်သည်။

စဝရန်နိုင် အလွန်ပါးနပ်ကြောင်း သူသိထားသည်။

“အေးကွာ .. အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့မိန်းမရဲ့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်။

ကောင်မလေးက တော်တော်လှတယ်”

စဝရန်နိုင် ခေါင်းညိတ်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ငါပြောတဲ့ ညစာစားဖို့ကိစ္စ မင်း လာမှာ လား”

“ကျွန်တော် မလာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေ နဲ့ အသိအကျွမ်း မဖြစ်ချင်ဘူး...”

လူဝကြီးက မသိမသာရယ်၍ -

“မင်းကို ညစာစားဖို့အတွက် အဓိက ဖိတ်တာပါ။ ဟို ကောင်မလေးဆိုတာကလည်း ဇာတ်ရဲ့ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါပဲ။ မင်းသာ မလာခဲ့ရင်တော့ ဇာတ်ရဲ့အတော်စိတ်ဆိုးနေ လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်မလာနိုင်ဘူး...လူဝကြီး”

“မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေပါနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ... ဒါပေမယ့် ညစာစားဖို့ ကျွန်တော်မလာနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စ တော် လောဇာပါပြီ”

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ် လိုက်ပြီး -

“အိုကေ...သူငယ်ချင်း။ ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီ..မင်းကို ပြောရတာ ငါတော့ ဝိုက်တောင်ဆာလာပြီ။ ငါတို့ တစ်ခုခု ဝယ် စားကြရအောင်...”

ဗသန်းထိုက်သည် လမ်းဘေးရှိ ဆိုင်များဘက်သို့ ကိုင်း

ကြည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က ဗသန်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်၍

“အံ့ဩစရာပဲ။ ခင်ဗျား ဗိုက်ကြီးက ဆန့်လည်း ဆန့်နိုင်တယ်။ စားပြီးရင် စားချင်နေတာပဲ။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားတစ်သက်လုံး ပိန်သွားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မဆန့်မပြဲ ထပ်ပြီး ဝ.နေဦးမှာပဲ”

ဗသန်းထိုက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောသည်။

“အေး... မင်းပြောသလိုပဲ။ ဇာခြည်က ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းတယ်။ ငါကလည်း အစားကောင်းကောင်းဆို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငါလည်း ပိုပြီး ဝ.လာတာပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ စခန်းက အားကစားရုံကိုသွားပြီး လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းမှ ဖြစ်မယ်။ မင်းကော လိုက်ဦးမလား”

စပ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါ၍ -

“ဟင့်အင်း... မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မင်းကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။ အမြဲကျစ်လျစ်တောင့်တင်းနေတာချည်းပဲ။ ငါ့လို ဝ.လာတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိဘူး။ မင်း ဘယ်လိုများ လုပ်နေသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ အစားကျတော့လည်း လျော့တာမဟုတ်ဘူး...”

စပ်ရန်နိုင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလို အပျင်းထူနေတာမှ မဟုတ်တာ။ အမြဲလှုပ်ရှားနေတာ..”

“အေး.. အေး... ဟုတ်ပါပြီကွာ”

အောက်ဘက်လမ်းသွယ်တစ်ခု၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ ကားကိုရပ်သည်။ ကော်ပြန်လိပ်၊ အသားညှပ်မုန့်၊ ကော်ပြန်စိမ်း၊ ဒေါက်စီနှင့် စပရိုက်ပုလင်းကြီး နှစ်ပုလင်းဝယ်သည်။ စက္ကူအိတ်များနှင့် စားစရာများထည့်ပြီး ကားထဲသို့ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

ဗသန်းထိုက်က စားစရာများကို ပလုပ်ပလောင်စားသည်။

စပ်ရန်နိုင် ကော်ပြန်စိမ်းတစ်လိပ် စားနေစဉ်မှာပင်၊ ကားတွင်း၌ တပ်ဆင်ထားသော ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အချက်ပေးသံ မြည်လာသည်။

ဗသန်းထိုက်က ရေဒီယိုဖုန်းကို ကောက်ယူ၍ အကြောင်းလိုက်သည်။

.....

“အဖွဲ့ခွဲတွေ နားထောင်ကြ။ မဟာမြိုင်လမ်းနဲ့ ရှုခင်းသာလမ်းထောင့်မှာ အကြမ်းဖက်လုယက် တိုက်ခိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

အဖွဲ့ခွဲတွေအားလုံး...။ မဟာမြိုင်နဲ့ ရှုခင်းသာလမ်းထောင့်မှာ အကြမ်းဖက် လုယက်မှုတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ အရေးပေါ်လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ ခရမ်းရောင်အဆင့် အမှတ်တစ်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်...”

စပ်ရန်နိုင်က ဒေါက်စီတစ်လုံးကို ဝါးနေရင်းမှ -

“ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးနေရာပဲ”
စစ်ရန်နိုင်က ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်၏ မျက်နှာ ရှုံ့သွားသည်။

“အရေးထဲကျမှကွာ... အခု ငါးနာရီခွဲအနီးပြီ။ ငါ့မိန်းမက
အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ပြီး မျှော်နေတော့မယ်။ ဒီနေ့ဟင်းကောင်း
တယ်ကွ။ အခြည်တော့ ဒေါသထွက်နေလိမ့်မယ်။ ငါကလည်း
အိမ်ကို ခပ်စောစော ပြောလာခဲ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“တာဝန်နဲ့ ပစ္စည်းရရှိတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ဒါမျိုးတွေ
ကြုံရတာ မဆန်းတော့ပါဘူးဗျာ”

စစ်ရန်နိုင်က ကားကို စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်သည်။
နောက်ထပ် ငါးမိနစ်တိတိအကြာ၌ -

မဟာမြိုင်လမ်းနှင့် ရှုခင်းသာလမ်းထောင့်သို့ ရောက်
လာသည်။ ထိုနေရာ၌ ရဲကားများ ရပ်တန့်၍ထားသည်။ စစ်ရန်နိုင်
သည် သူ၏ကားကို ရဲကားများ နောက်၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။

အဖြူရောင် လူနာတင်ကားတစ်စီး ပေါ်သို့ ရဲသားတစ်ဦး
ကို ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်သွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဗသန်းထိုက်တို့ကား ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်
ဆင်းသည်။ ရဲကားတစ်စီး၏ နောက်၌ ဝပ်၍ နေရာယူထားသော
ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးအနီးသို့ စစ်ရန်နိုင် လျှောက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏ တံဆိပ်ကဒ်ပြားကို ထုတ်၍ ပြလိုက်
ပြီး -

“ကျွန်တော် စစ်ရန်နိုင်ပါ။ ဒီနေရာမှာ အခု ဘာဖြစ်နေ

လို့လဲ”

ရဲကြပ်ကြီးက လမ်းတစ်ဘက်ရှိ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်
ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“စိတ်ပျက်စရာပါ။ အဲဒီစတိုးဆိုင်ကို လူတစ်စုက
အကြမ်းဖက်ပြီး အပိုင်စီးထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲသား
လေး မင်းသူ နဲ့ သွားတိုးတယ်။ သူတို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်
ကြတယ်။ ဓားစာခံ ခြောက်ယောက်ဖမ်းထားတယ်။ သူတို့က
ဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်။ အနကြမ်းစီး အကြမ်းဖက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်
ထားတယ်...”

“ဘယ်လို ခြိမ်းခြောက်ထားတာလဲ”

“သူတို့ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားဖို့အတွက် ကားတစ်စီး
အသင့်စီစဉ်မပေးခဲ့ရင် ဓားစာခံတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတယ်”

လူနာတင်ကား မီးနီဖွင့်၍ အပြင်မောင်းထွက်သွား
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ရဲကြပ်ကြီးကို ကြည့်၍ -

“အခု... ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

“ဒုလုံခြံရေးမှူး ကျော်ဇေယျကို စောင့်နေတာ။ သူက သူ
ရောက်မလာမချင်း တတ်နိုင်သမျှ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို
အချိန်ဆွဲထားပေးပါတဲ့။ အထူးဗျူဟာအဖွဲ့ကို ပါလွတ်လိုက်ပြီလို့
လှမ်းပြောထားတယ်”

စစ်ရန်နိုင် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

“တကယ်တော်တဲ့ လူပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် -

စတိုးဆိုင်ရှေ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် ကုလား

ဒိန်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။ နားနှစ်ဘက်၌ နားဆွဲများ ရှုပ်ထွေးစွာ ဆွဲထားသည်။ ကုလားဒိန်က သူ၏ရှေ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို ကာရှ်ဖမ်းချုပ်ထား၏။

ကျန်လက်တစ်ဘက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အဘိုးကြီး၏ နားထင်ကို တေ့၍ ချိန်ထားသည်။

အဘိုးကြီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် -

“ဘုရား... ဘုရား။ ကျုပ်... ကျုပ် ... မသေပါရစေနဲ့။

ဘုရား... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ကုလားဒိန်သည် အဘိုးကြီးအား လမ်းပေါ်အထိ ကြမ်း

တမ်းစွာ တွန်းထိုး၍ ထွက်လာသည်။

ကုလားဒိန်က သေနတ်ကို မြှောက်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့... ရဲတွေ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်

ကြ။ ငါတို့အတွက် ကားတစ်စီး အမြန်ဆုံး လာပို့ပေး။ မင်းတို့ ပို့မပေးခဲ့ရင်တော့ ဆိုင်ထဲက ဓားစာခံတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ရဲကြပ်ကြီး၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသည့်

အသံချဲ့စက်အော်လံကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဟေ့... မင်းတို့ဆီ ငါလာပြီး စကားပြောမယ်။ ပြီးတော့

မှ မင်းတို့လိုတာကို စီစဉ်ပေးမယ်”

ကုလားဒိန် ခေတ္တမျှ တွေဝေစွာစဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ခင်ဗျားနဲ့ပဲ စကားပြောမယ်။ တခြားဘယ်

သူနဲ့မှ မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်ကြီးကို တော့ တားဘောနက်ပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ရမယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏အိတ်ထဲမှ စမစ်အင်ဝပ်ဆင် အမျိုး

အစားသေနတ်ကို ထုတ်ယူ၍ ရဲကား၏ဘောနက်ပေါ်၌ တင်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် ကားရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

ကုလားဒိန်က လှမ်း၍ အော်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့”

ကုလားဒိန်သည် အဘိုးကြီးကို ဖမ်းချုပ်ထားလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ စတိုးဆိုင်တံခါး

ကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် စတိုးဆိုင်ဝသို့ တစ်လှမ်းချင်း စ.၍ လျှောက်

သွားသည်။

“ဟေ့... စစ်။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့တာလဲ .. မင်းနဲ့

ငါက အတူတူဘက်တွေလေ...”

လူဝကြီးဘက်သို့ စစ်ရန်နိုင် တစ်ချက်လှည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးဗျ။ ပြေးရ၊ လွှားရ၊ သတ်ရ၊ ပုတ်ရ
ရင် ခင်ဗျားရဲ့ဝက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ မလွယ်ပါဘူးဗျာ...”

“မင်းလည်း ငါ့ကို တော်တော်အထင်သေးတာပဲ”
လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်သည် လမ်းမပေါ်သို့ တစ်ဦးတည်း
ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသည့် စစ်ရန်နိုင်ကို ငေး၍ ကြည့်ရင်း လှမ်း
ပြောသည်။

“သတိထားဟေ့... စစ်။ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
လူလောကထဲကနေ ပျောက်သွားတာမျိုး ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်သည် စတိုးဆိုင်ရှေ့ ရပ်တန့်လိုက်၏။
စတိုးဆိုင်မှာ ခေတ်မီ၍ ခမ်းနားသပ်ရပ်သော ဆိုင်ကြီး
တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်၏တစ်ဘက်၌ ကွန်ပျူတာနှင့် လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ကျန်တစ်ဘက်
၌ ဘီလပ်မြေနှင့် သံထည်ပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်ဆိုင်...။

စတိုးဆိုင်၏ရှေ့ ကာရံထားသော မှန်ချပ်ကြီးများမှာ
အလင်းပြန်မှန်ချပ်ကြီးများ ဖြစ်နေ၍ အတွင်းမှ မြင်ကွင်းများကို
မမြင်ရပေ။

ဆိုင်တံခါး ပွင့်၍ လာ၏။
စစ်ရန်နိုင် အတွင်းသို့ ဝင်သည်။
သေနတ်ပြောင်းဝတစ်ခုက စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်နှာသို့
တိုးဝင်လာ၏။ သေနတ်ကို ထားသူမှာ အသားနီစပ်စပ် ထောင့်
မကျိုးသော မျက်နှာနှင့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ထိုလူရွယ်က လေသံခပ်ထန်ထန်ဖြင့် -

“ငြိမ်ငြိမ် နေလိုက်စမ်း”
စစ်ရန်နိုင် လုံးဝမလှုပ်ပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။
သူ၏ရှေ့ဘက်၌ စောစောက တွေ့လိုက်ရသည့် ကုလား
ဒိန်လူရွယ်။

နံရံ၌ လူခြောက်ဦး ကပ်၍ ရပ်နေကြ၏။ ထိုလူများမှာ
ခားစာခံများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုလူခြောက်ဦးထဲ၌ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် အရပ်ပုလူကြီး
တစ်ဦးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူ ဝတ်ထားသော ရွှေရောင်ဆံပင်
နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးပါသည်။ အကြမ်းဖက်သမား လူဆိုးနှစ်ဦးက
ခားစာခံများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ဦးမှာ မျက်လုံးမမှေးမမှေးနှင့် အသားညိုညို။
ကျန်တစ်ဦးမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းရွဲနေပြီး မျက်လုံးတစ်
ဘက် မကောင်းသော လူရွယ်တစ်ဦး...။

လူဆိုးအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်က လက်ထဲမှ
သေနတ်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်လိုက်စမ်း”
စစ်ရန်နိုင်က ပေကျဲနေသည့် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၍
နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီလောက် ညစ်ပေနေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
မှောက်နေရမလား...”

ဘေးမှ အဘိုးကြီးက မျက်လုံးပြူး၍ ပြောသည်။
“ဒုက္ခပါပဲကွာ။ မင်းကလဲ အရေးထဲမှာ... သူတို့ခိုင်းသူ...”

လိုလုပ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်... မင်းကို သတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”
စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါ၍ -
“ငါ့ဝတ်စုံတစ်ခုလုံး ပေကျံကုန်တော့မှာပဲ”
လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်က ရှေ့တိုးတိုး၍ သေနတ်
ဖြင့် ချိန်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ကြမ်းပြင်ပေါ် အခုချက်ခြင်း မှောက်ချ
လိုက်စမ်း။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း...”
မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် အကြမ်းဖက်သမားလူဆိုးက
စစ်ရန်နိုင်၏ နံကြားသို့ သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်
သည်။

“သူပြောတဲ့အတိုင်း မြန်မြန်လုပ်စမ်း”
စစ်ရန်နိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်ချလိုက်
သည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်က စစ်ရန်နိုင်၏
နှာခေါင်းဝသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။ သရော်လှောင်
ပြောင်သော လေသံဖြင့် -

“ခင်ဗျားရဲ့ ခြေနဲ့လက်ကို ဘေးနှစ်ဘက် ထုတ်လိုက်
စမ်း”

စစ်ရန်နိုင်က ခြေနဲ့လက်ကို ဘေးဘက်သို့ ကားထုတ်
လိုက်သည်။

အသားညိုညို မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် လူဆိုးဖြစ်သူက

စစ်ရန်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး -

“သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါဘူး”

မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် လူဆိုး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်
သည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်က -

“ဟေ့ကောင်... ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာနား

ထောင်။ ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရဲကားတွေကို ဒီနေရာတစ်
ဝိုက်ကနေ ဖယ်ပေးရမယ်။ ဒီနေရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရဲတစ်
ယောက်မှ ရှိမနေစေရဘူး။ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး စက်တပ်
ထားပြီး ဓာတ်ဆီအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ရဲကားတစ်စီး ကျုပ်တို့ဆီ
ကို လာပို့ပေးရမယ်။ ဟောဒီ စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ လာပြီး ရပ်ပေးရ
မယ်... ကြားလား”

စစ်ရန်နိုင်...

“စိတ်ချ... အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်”

“ပထမဦးဆုံး လမ်းရှင်းပေးရမယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဓား
စာခံ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ကို
နှောင့်ယှက်မယ်။ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာမယ်ဆိုရင်တော့
ဓားစာခံနှစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းထဲ ကျည်ဆန်တွေ ထည့်ပေးလိုက်
မယ်။ ငါပြောတာ နားလည်လား”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ -

“နားလည်ပါတယ်”

လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကုလားဒိန်က သဘောကျစွာရယ်
မောလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား... အခုဆိုင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်ပေတော့။
ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေး။ ခင်ဗျားကို ခုနစ်မိနစ်တိတိ အချိန်
ပေးမယ်။ ခုနစ်မိနစ် စေ့သွားလို့ ဘာမှ ထူးခြားမလာရင်တော့၊
ဟောဒီစတိုးဆိုင်ထဲကနေ ဓားစာခံတွေရဲ့ အလောင်းကို တစ်ခု
ပြီး၊ တစ်ခု ပစ်ထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဟေ့လူ... မမေ့နဲ့ ကြားလား။
ခင်ဗျားတို့ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်များဖို့လည်း မကြံနဲ့။ ဓားစာခံတွေ
အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေကုန်ပြီသာမှတ်...”

စစ်ရန်နိုင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှလေးတွဲစွာ ပြန်၍ ထရပ်သည်။

သူ၏ဦးခေါင်းကို လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကုလားဒိန်က
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။

လူဆိုးတစ်ဦးက စတိုးဆိုင်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မြန်မြန်ပြေးစမ်း...”

ကုလားဒိန်က နောက်မှနေ၍ စစ်ရန်နိုင်၏ တင်ပါးကို
ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည်။ စစ်ရန်နိုင် အပြင်ဘက် ပလက်
ဖောင်းပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား လဲကျသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အသာကုန်း၍ ထ.ရပ်
လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ပြေးလေကွာ။ မြန်မြန်ပြေးစမ်း”

စတိုးဆိုင်တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော လူဆိုးခေါင်းဆောင်
ကုလားဒိန်က သရော်လှောင်ပြောင်သံဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်

သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် အကြမ်းဖက်သမားခေါင်းဆောင်
ကုလားဒိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရပ်ထား
သော ရဲကားများဆီသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားသည်။

x x x x x

အခန်း (၂)

ရဲကြပ်ကြီးက အမောတကော လှမ်းမေးသည်။

“ဟိုကောင်တွေက ဘာတွေတောင်းလိုက်သလဲ”

စပ်ရန်နိုင်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့တောင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးရမယ့်

အခြေအနေ ရောက်နေပြီ။ ဒီနေရာမှာရှိတဲ့ ရဲကားတွေအားလုံး အခုချက်ခြင်း ဖယ်ပေးလိုက်ပါ။ အမြန်ဆုံးလုပ်ပါ အချိန် လုံးဝ မရဘူး”

ရဲကြပ်ကြီးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် -

“ဟို...ဟို...ဒုတိယလုံခြုံရေးမှူးကျော်ဇေယျပြောထား တာက....

“ကျော်ဇေယျ ဘာပဲပြောပြော ဒီအချိန်မှာ ဂရုမစိုက်နိုင်

ဘူး။ ဒီအကြမ်းဖက်သမား လူရမ်းကားတွေကို အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ စိတ်မထင်တာ လုပ်လိုက်တာနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေအများကြီးသေကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီကောင်တွေကို ယုံစားလို့ မရဘူး။ သူတို့လွတ်ဖို့အတွက် သူတို့မရေ့ရတဲ့နည်းကိုရှာကြမှာပဲ။ သူတို့ ကလေးကစားသလို ကစားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တကယ်လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဖမ်းထားတဲ့ ဓားစာခံတွေကို တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့သတ်မှတ်ပေး တဲ့အချိန်က ခုနစ်မိနစ်ပဲရှိတယ်။ ကဲ .. ခင်ဗျားအနေနဲ့မကား ဓား စာခံတွေ အသတ်ခံရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ကြည့်နေမလား”

ရဲကြပ်ကြီး ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ရဲကားတွေ ဖယ်ပေးခိုင်းလိုက်ပါ”

ရဲကြပ်ကြီးက အခြားရဲသားများဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ကဲဟေ့...ငါတို့ရဲ့အထူးရဲအရာရှိကြီးပြောတာ ကြားကြ တယ် မဟုတ်လား။ ကဲ...မင်းတို့ရဲကားတွေအားလုံး ဒီနေရာက နေ့အမြန်ဆုတ်ပြီး လမ်းရှင်းပေးလိုက်ကြ”

ရဲကြပ်ကြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်က စပ်ရန်နိုင်အား သူ၏ မဂ္ဂနမ် သေနတ်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

“ရဲကြပ်ကြီးက မင်းအမိန့်ကို သိပ်သဘောမကျဘူးနဲ့ ဘူတယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး...။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရဲသားလူရွယ်တစ်ဦး ရဲကားတစ်စီးဆီသို့ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ရဲသား၏ ခါးပတ်အိတ်ထဲမှ ဆလင်ဒါ ကျည်ဆန်သုံးသေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်လက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီသေနတ်က ခင်ဗျားအတွက်သေနတ်။ ဟိုညာဘက်ထောင့်နေရာကနေ ကျွန်တော့်ကို ကာဘာလုပ်ပေးထားပါ။ စတိုးဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သံကြားရင်တော့ ဆလင်ဒါကျည်ဖူးကိုသာ ပစ်သွင်းလိုက်ပေတော့။

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“နေပါဦး... မင်းကကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏ ပျံ့ငဲ့သုံးငါးခုနစ် ကွန်ဘက် မဂ္ဂနမ် သေနတ်မှ ကျည်အိမ်ကို ဖွင့်၍ စစ်ဆေးလိုက်၏။ ကျည်ဆန်အား လုံးအပြည့် အသင့်ရှိနေသည်။

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်က စိုးရိမ်သံဖြင့် သတိပေးသည်။

“စစ်... သတိထားပြီး၊ အလုပ် လုပ်ဟေ့”

“စိတ်ချပါ... လူဝကြီးရယ်”

ရဲကားများ တစ်စီးပြီး တစ်စီး မောင်းနှင်ထွက်သွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ရဲကားတစ်စီးသာ ကျန်ရစ်သည်။

လူဝကြီး အကာအကွယ်ယူပြီးသည်အထိ စစ်ရန်နိုင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကားကို စတိုးဆိုင်အဝင်ဝသို့ ဦးတည်၍ မောင်းလာသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်သည် သေနတ်ကိုင်လျက် တံခါးဝ၌ ရပ်နေ၏။

ကားကိုရပ်ရန် လက်ကာပြုသည်။

စစ်ရန်နိုင်က လီဇာကို တစ်ဆုံး ဖိနှင်းချလိုက်၏။

လက်ကိုင်ဘီးကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

ကားသည် ဝေါခနဲ ရှေ့သို့ ခုန်တိုးထွက်သွားသည်။ စတိုးဆိုင်တည့်တည့်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းဝင်လာသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန် မျက်လုံးပြူးကျယ်၍ သွားသည်။

ကုလားဒိန်လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ ပစ်သည်။

ကားရှေ့မှန်ချပ်တစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကျလွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် ခေါင်းငုံ့၍ ထားလိုက်သည်။

စတိုးဆိုင်၏ ပြတင်းပေါက်ရှိရာ အုတ်နံရံကို ကားဆောင့်တိုက်ချလိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်က လီဇာကို ဆက်၍ ဖိနှင်း

ထားသည်။

ကားသည် ပစ္စည်းများတင်ထားသည့် ကောင်တာကြီး တစ်ခုကို ဝင်ဆောင့်တိုက် ချလိုက်၏။ ကောင်တာပေါ်မှ ဝိစကီ ပုလင်းများ ကြမ်းပေါ်သို့ကျ၍ တစ်လုံးမကျန် ကျကျကုန်ကြသည်။

ကားသည် တစ်ပတ်လည်၍ စတိုးဆိုင်၏ အလယ်၌ ရပ် တန့်သွားသည်။

မော်တော်ကား မရပ်တန့်မီမှာပင် -

လုပ်ရန်နိုင်သည် ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ဆွဲထုတ် ၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

စတိုးဆိုင်ထဲ၌ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံပွတ်လောရိုက် သွားသည်။

နံ့၌ ကပ်နေသော ဓားစာခံများ အော်ဟစ်ပြေးလွှား ကုန်ကြသည်။

စစ်ရန်နိုင် ကားပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပင် -

အုတ်ခဲအကျိုးအပွဲ အပုံကြီးအောက်မှ လူဆိုးခေါင်း အောက်ကုလားဒိန် အတင်းတိုး၍ ထွက်လာသည်။ သူ၏သေနတ် ကို အုတ်ခဲပုံကြားမှ ဆွဲထုတ်ယူနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိကြသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကုလားဒိန် သေနတ်မောင်းခလုတ် ဆွဲရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ လက်တစ်ဘက်က ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်

သေနတ်၏ ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ချလိုက်သည်။

ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲပြည်ဟီး၍သွားသည်။

သေနတ်ကျည်ဆန်က လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန် ၏ ရင်ဝကို ပွင့်ထွက်သွားစေသည်။ လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလား ဒိန်သည် နောက်ဘက်သို့ အရိန်ဖြင့် လွင့်ထွက်ကျသွားသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်၏ လက်ထဲမှ သေနတ် ကျည်ဆန်များ မျက်နှာကြက်ကို ထိမှန်သွားသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်သည် သူ၏ ခန္ဓကိုယ်ကို ကြိုးစား၍ တစ်ပတ်လှိမ့်ထွက်လိုက်၏။

သွေးများ ရွဲနေသော သူ၏ ရင်ဝကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဖိကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်ရန်ကြိုးစားသည်။

သူ၏ ကြိုးစားချက် မအောင်မြင်ပေ။

အုတ်ကျိုး၊ အုတ်ပဲ့ပုံပေါ်၌ ပက်လက်လန်၍ ပြန်လဲကျ သွားသည်။ လူဆိုးခေါင်းဆောင် ကုလားဒိန်၏ ဇက် ကျိုးကျသွား ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

* * *

ဓားစာခံများသည် အန္တရာယ်လွတ်ကင်းရာသို့ ပြေး၍ ပုန်းခိုနေကြသည်။

အဘိုးကြီးတစ်ဦးသာ ကြောင်ငေးငေး အမူအရာဖြင့် ရပ်၍ကျန်ရစ်သည်။

အဘိုးကြီးက လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...မင်းရဲနောက်ဘက်မှာ”
 စပ်ရန်နိုင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။
 ကား၏နောက်ဘက်မှ ပတ်၍ထွက်လာသော မျက်လုံး
 မှေးမှေးနှင့် လူဆိုးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့်လူက လှမ်း၍ပစ်သည်။
 ကျည်ဆန်က စပ်ရန်နိုင်၏ ခြေထောက်ဘေးမှ ရုပ်၍
 ထွက်သွားသည်။
 စပ်ရန်နိုင်က ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်ကို ချိန်ရွယ်နေခြင်းမရှိပဲ
 ရှေ့သို့ ဆွဲယူပစ်ခတ်လိုက်သည်။
 မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် လူဆိုး၏ပေါင်ကို ကျည်ဆန်ထိမှန်
 သွားသည်။
 မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် လူဆိုးသည် စည်သွပ်ဗူးများထား
 သည့် စင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျသွားသည်။
 အဘိုးကြီးက ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြ
 ၍ အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။
 “ဟေး...ဟိုဘက် ဆိုင်နောက်မှာ တစ်ကောင်”
 စပ်ရန်နိုင်က ပြန်၍ အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သည်။
 “အန်ကယ်(လ်)...မြန်မြန်ဝပ်နေ...”
 အဘိုးကြီး ယခုမှ သတိဝင်လာသည်။
 ကမန်းကတန်းဖြင့် စင်တစ်ခုဘေး၌ ဝပ်ချလိုက်သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် -
 လူဝကြီး ဝသန်းထိုက်ထံမှ ဆလင်ဒါကျည်ဖူး ကျ၍လာ

သည်။ ဆလင်ဒါကျည်ဖူးက ကားဘေးနက်ပေါ် ကျ၍ကွဲသွားပြီး
 ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။
 စတိုးတိုင်တွင်း၌ အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များ ပြည့်နက်
 ၍လာသည်။
 မျက်နှာခွက်ခွက်၊ မျက်နှာရွဲရွဲနှင့် လူဆိုးတစ်ဦး ချောင်း
 တဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၍ နောက်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။
 နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကို ခြေဖြင့် ကန်၍ဖွင့်သည်။
 တံခါးပွင့်သွားပြီး နောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသည်။
 စပ်ရန်နိုင်က ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်၏ ခလုတ်ကို
 ဆွဲညှစ်ချလိုက်သည်။
 မျက်နှာခွက်ခွက်နှင့် လူဆိုး၏ပေါင်ကို ကျည်ဆန် စိုက်
 ဝင်သွားသည်။ မျက်နှာခွက်ခွက်နှင့် လူဆိုး တစ်ချက်အော်ဟစ်
 လိုက်ပြီး စက္ကူသေတ္တာများကြားထဲသို့ လွင့်ကျသွားသည်။
 * * *
 အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များက မျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်
 ၍နေစေသည်။
 စပ်ရန်နိုင် အခိုးအငွေ့များကြားမှ စတိုးဆိုင်အတွင်းသို့
 လှည့်ပတ်၍ကြည့်သည်။
 လူဆိုးတစ်ဦး ကျန်သေးသည်။
 ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အရပ်ပုပုနှင့် လူဆိုးဖြစ်သည်။ လူဆိုး၊
 လူမိုက်၏ ရုပ်သွင်အပြည့်ရှိသူဖြစ်သည်။
 ရှေ့ဘက်ကောင်တာ၌ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆံပင်ရှည်ရှည်လူဆိုးသည် တံခါးပေါက်အဝင်ဝသို့ ငုံ့၍
တိုးသွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စပ်ရန်နိုင်က ကားနောက်မှ ဝပ်ပြီး ကွေ့၍ပတ်သွား
သည်။

စပ်ရန်နိုင် ကားနောက်ဘက်မှ အထွက် -
ကျည်ဆန်က စပ်ရန်နိုင်၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျယ်လောင်
စွာမြည်၍ ဖြတ်သွားသည်။

စပ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။
“ဟေ့ကောင်...ရပ်လိုက်စမ်း...မလှုပ်လိုက်နဲ့”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူဆိုးသည် စပ်ရန်နိုင်ကို မဝေခွဲနိုင်
စွာ စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ လက်မြှောက် အညှိခံရမည်လား။
ထပ်မံ၍ ပစ်ရမည်လား...။ ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။

ရုတ်တရက် -
ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူဆိုး၏မျက်နှာတစ်ချက် တင်း၍
သွားသည်။

ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်၍ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ဆံပင်ရှည်လူဆိုး ထပ်မံပစ်ခတ်တော့မည်ကို စပ်ရန်နိုင်
ချက်ခြင်း ရိပ်စားလိုက်မိသည်။

ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်တော့။
စပ်ရန်နိုင်က ဦးစွာပစ်ချလိုက်သည်။
ဆံပင်ရှည်လူဆိုး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သွား

သည်။ ဆံပင်ရှည်လူဆိုးမှာ ကျည်ဆန်တွန်းကန်အားကြောင့်
ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ နောက်ပြန်လန်၍ လွင့်ထွက်သွားသည်။

အဖြူရောင် အငွေ့များက လွင့်ပျံ့၍နေဆဲပင်။
လမ်းအပေါ်အထိ လွင့်ထွက်ကျလာသည်။

စပ်ရန်နိုင်က စတိုးဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။
လက်ထဲ၌ ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့်
ကိုင်ထားသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လဲကျငြိမ်သက်နေသော ဆံပင်
ရှည်လူဆိုးကို ပတ်လက်လှန်း ပိုက်၏။

ဆံပင်ရှည်လူဆိုး၏ မျက်လုံးများ ပွင့်ဟ၍နေသည်။
အနီးကပ်ထပ်၍ ကြည့်နေစရာ မလိုတော့။

“သေသူတစ်ဦး၏ ရုပ်လက္ခဏာ” ကို စပ်ရန်နိုင် ကောင်း
စွာသိထားသည်။

ဆံပင်ရှည်လူဆိုး အသက်မရှိတော့ပေ။
စပ်ရန်နိုင်၏ နောက်ဘက်မှ ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ဒယီး
ဒယိုင်နှင့် ထွက်လာသည်။ ထိုလူသည် အရပ်ပုပု၊ ဗိုက်ရှဲ့ရှဲ့၊ နဖူး
ပြောင်ပြောင်နှင့်ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏စတိုးဆိုင်သို့ နောက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် -
လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်လျက် ဝိသေပကြီးဖြင့် အော်၍
ပြောသည်။

“လုပ်...လုပ်ကြပါဦး...။ ကျုပ်...ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးပျက်စီးသွားပြီ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူက လာလျော်ပေးမှာလဲ”

စပ်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အလောင်းကို ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် ကန်၍ပြလိုက်ပြီး အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ဆီမှာ...အလျော်တောင်းပေါ့ဗျာ...”

စပ်ရန်နိုင် သူ၏ ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ဝတ်စုံကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ပေကျံညစ်ပတ်စွန်းထင်းစုတ်ဖြူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးထားရသော သူ၏ဝတ်စုံတစ်စုံပျက်စီးသွားရပေပြီ။

လူဝကြီးဝသန်းထိုက်က လက်ပြ၍ ပြေးလာသည်။

မောဟိုက်သံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့...စပ်။ မင်း...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

စပ်ရန်နိုင် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်...”

လူဝကြီးက စတိုးဆိုင်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သည့် ကားနှင့် လဲကျနေသော အကြမ်းဖက်သမားများကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မိတာ ဒီကောင်တွေက ဆိုးတာပဲ”

x x x x x

အခန်း (၃)

မွန်းတည့်ချိန်...။

လမ်းမကြီးပေါ်၌ တံလှုပ်များ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေကြသည်။

အလွန်ပူပြင်းသော အချိန်ဖြစ်သည်။

အပူရှိန်မှာ တရိပ်ရိပ်ဖြင့် တိုး၍နေသည်။

အေးမြသောလေက တိုက်ခတ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

ပို၍ ဆိုးရွားစွာ ခံစားရမည့် လေပူလှိုင်းကြီးကသာ တိုက်

ခတ်လာသည်နှင့် ကြုံရသည်။

နောက်ထပ် သုံး၊ လေးရက်ခန့်အထိ အပူလှိုင်းဒဏ်ကို

ခံစားရဦးမည်ဟု မိုးလေဝသဌာနမှ ကြေငြာထားသည်။

မည်းနက်ပြောင်လက်နေသော ကတ္တရာလမ်းမကြီး
ဘေး၌ "ဒေလီယာ" ရပ်၍နေသည်။

ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှ အပူငွေ့များက သူမကို ဟပ်၍ ချွေး
ပြန်လျက် ရှိနေပေသည်။

ပြင်းပြသော အပူရှိန်က သူမအား မူးဝေနှောက်ကျိနေ
စေသည်။

သူမသည် ဂျင်းဘောင်းဘီအတို၊ ခါးပြတ်၊ လက်ပြတ်
အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမ၏ အချိုးအဆစ်မှာ ပြေပြစ်လှသည်ဟု ဆိုရပေ
မည်။

ချွေးများက သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်၌ စီးကျနေသည်။
ဒေလီယာ နဖူးမှ ချွေးစက်များကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်

သုတ်လိုက်သည်။
ကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ဒီနေ့... အပူချိန် မနည်းဘူးနဲ့တူတယ်။ တစ်ရော့လေး
ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်လောက်များ ရှိမလား မသိဘူး။ ဘုရား.. ဘုရား
ငရဲအိုးအနား ရောက်နေသလိုပါပဲလား"

ဖြတ်သွားသူများက သူမကို လှပချောမော၍ ချစ်စရာ
ကောင်းသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဟု မှတ်ထင်မိပေမည်။ သူမ၏ ရုပ်
သွင်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ပုရိသတို့ နှစ်
သက်မက်မောလောက်ပေသည်။

အမှန်စင်စစ် -

သူမသည် လေလွင့်နေသော ဉာဉ်ပျော်ငှက်ကလေး
သာဖြစ်သည်။

သူမသည် သုံးလေးနှစ်ခန့် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပြီးပြီ
ဖြစ်သည်။ သူမ၏လုပ်ငန်းအကြောင်း သူမ ကောင်းစွာနားလည်
ထားသည်။

ဒေလီယာ၏ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါတစ်ရံ၌
အခက်အခဲများ ပြဿနာများ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

သို့သော် "အထွဲ" က သူနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲကူညီဖြေ
ရှင်းပေးလေ့ရှိသည်။ အထွဲသည် သူနှင့်ပတ်သက်သော ကောင်
မလေးများကို အမြဲတာဝန်ယူ၍ စောင့်ရှောက်ပေးသူ တစ်ဦးဖြစ်
သည်။

အထွဲသည် အံ့ဩစရာကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
နှစ်သက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လေးစားစရာကောင်း

သော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ "အထွဲ" ရှိနေသမျှကာလပတ်
လုံး သူမ၏ဘဝမှာ အေးချမ်းသာယာမှုရှိနေမည်ဟု ဒေလီယာ
မှတ်ထင်ယုံကြည်ထားသည်။

လမ်းကွေ့တစ်နေရာမှ -
အနီရောင် ဆိုက်ဂနက်(စ်) ကားတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဒေလီယာ ခြေနစ်ဘက်ကို တောင့်တောင့်လေးပြု၍
ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထောင်ပြလိုက်သည်။

ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားကြီး ဒေလီယာ၏အနီး၌ အရှိန်

လျော့၍ရပ်လိုက်သည်။

နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဆံပင်ကျဲကျဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးခပ်ပါးပါး နှင့် လူကြီးတစ်ဦး ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြဲ၍ကြည့်သည်။

“ဒေလီယာ” ထိုလူကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်တို စေးကပ်မည့် အဘိုးကြီးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သူမ တွေးမိသည်။

ကားပေါ်မှ လူကြီးက -

“ဟေး... ကောင်မလေး။ မင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ..

ငါနို့ ကားကြုံလိုက်မလို့မဟုတ်လား”

ဒေလီယာ နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်သည်။

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး စိတ်ညစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်မည်ဟု

ဒေလီယာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အို... ရှင့်လို ပုံမလာတဲ့ အဘိုးကြီးမျိုးနဲ့တော့ ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်သွားပါတော့”

ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားပေါ်မှ လူကြီး၏အပြုံး ချက်ခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲ၍သွားပြီး ပါးစပ်မှ တစ်ခုတစ်ရာ ရေရွတ်သည်။

ကားစတီယာရင်ဘက်သို့ ရွေ့၍ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားကို အရိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် စောင့်ထွက်သွား သည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကား ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည်။

ဒေလီယာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လျက် လမ်းဆက်လျှောက် သွားသည်။

အသုံးမကျသည့် အဘိုးကြီးပင် ဖြစ်မည်ဟု သူမ ရေရွတ် လိုက်သည်။

ဒေလီယာ ရှေ့ဘက်သို့ ကိုက်တစ်ရာကျော်ကျော်ခန့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ရှေ့ဓားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်...။

“ဂျူပီတာ ဓားသောက်ဆိုင်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု

ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားကြီးများ ရပ်နား ဓားသောက်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဓားသောက်ဆိုင်မှာ အတန်မျှ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။

အစိမ်းရောင် ဆေးများမှာ ကွာကျ၍နေ၏။

ပြတင်းပေါက်မှန်အချို့မှာ အက်ကွဲ၍နေပြီး မှန်ချပ်

အများစုမှာ ညစ်ထေးပေကျနေပေသည်။

ဓားသောက်ဆိုင်အတွင်း မြူးကြွသော Rock သီချင်းသံ

များ၊ အပြင်ဘက်သို့ လှူထွက်၍လာနေ၏။

ကောင်တာအနီး၌ ဂျင်းစကတ်ဝတ်ထားသော မိန်း

ကလေးတစ်ဦး ရပ်နေ၏။

အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ “ဒေလီယာ” လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေဝီယာ” မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး ရပ်၍ထားသည်။ “ဒေဝီယာ” သတိထား၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကားကြီး၏ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ -

“ကွမ်တမ် ဓာတ်ငွေနှင့် အီလက်ထရွန်းနစ်ကုမ္ပဏီ” ဟု သော စာတန်းပါရှိသည်။ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးမှာ ငွေရောင် ဖြစ်ပြီး အမိုးမှာ ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်သည်။

“ဒေဝီယာ” သည် ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှု၍နေသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ပင်၊ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ သူမထိုင်လိုက်သည်။ ပူပြင်းသည့် နေရိုက်ကြောင့် သူမ ငြိမ်ငြိမ်နေ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ပြင်းပြလွန်းသော နေပူရိုက်ကို သည်းခံ၍ သူမ ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာ၌ -

စားသောက်ဆိုင်၏ ရှေ့တံခါးပွင့်လာသည်။

ဆိုင်တွင်း၌ သူမတွေ့ထားသော အမျိုးသားနှစ်ဦး ထရပ်ကားကြီးရပ်ထားသော နေရာသို့ ထွက်လာသည်ကို “ဒေဝီယာ” မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ဦးမှာ အသက်ငယ်ငယ် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်ငယ်သောလူရွယ်က ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် စားသောက်ဆိုင်

အတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်တစ်ပတ်ကျမှပဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ကြရအောင်။ အဲဒီရက်ပိုင်းအထိ အတော်သည်းခံပြီး စောင့်နေရဦးမယ်... အတော် စိတ်ပင်ပန်းရဦးမှာပဲ”

လူရွယ်က တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

လူငယ်စကားနှင့် အမျိုးသမီးငယ်၏ ရယ်သံလွင်လွင်နှင့်

သီချင်းသံတို့ ရောထွေး၍ သွားသည်။

လူရွယ်သည် သူ့ရှေ့မှ လူကြီး၏ နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်လာသည်။

လူကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် -

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ... ဟန်မြင့်”

ဟန်မြင့်က ဝင့်ကြားစွာ ပြုံးသည်။

“ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့လိုက်ရင် တစ်ခါတည်းနဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ကုန်ကြတယ်”

လူကြီးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မဲ့လိုက်သည်။

လူရွယ်ဖြစ်သူ “ဟန်မြင့်” က -

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က တော့ စိတ်တူ ကိုယ်တူတွေပါ”

“မင်းစကား ကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်”

ရပ်ထားသော သူတို့၏ ထရပ်ကားအနီး၌ ကျောပေး၍ ရပ်နေသော ဒေဝီယာကို ဟန်မြင့် သတိပြုလိုက်မိသည်။ ပြေပြစ်လှပသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်ကို ကြည့်၍ ဟန်မြင့် သဘောကျသွားသည်။

ဟန်မြင့်က လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး -

“ဟား... တကယ့်အပျံ့စားပါပဲလား”

ဒေလီယာတစ်ဘက်သို့ လှည့်နေရာမှ ဟန်မြင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ဟန်မြင့်က သူမကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး -

“ဟေး... ဒီနေ့ နေအတော်ပူတယ်။ မင်းက ကားကြို

လိုက်ဖို့ လိုက်ကြည့်နေတာများလား”

ဒေလီယာက လှပစွာ ပြန်၍ပြုံးပြသည်။

“နေပူလွန်းလို့ ကျွန်မလည်း တော်တော် စိတ်ညစ်နေပြီ။ ဒီနေ့အပူချိန် တစ်ရာကျော်မယ်ထင်တယ်”

ဟန်မြင့်က -

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ တစ်ရာသုံး ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက်တဲ့ စောစောကပဲ မိုးလေဝသသတင်းမှာ ကြေငြာသွားတာ ကြားလိုက်မိတယ်”

အမှန်စင်စစ် ဟန်မြင့် ဘာမျှမသိ။

စကားရော၍ လိမ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒေလီယာနှင့် စကားဆက်ပြောနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ရှာလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဟန်မြင့်သည် လှပချောမောသော၊ တောင့်တင်းပြေပြစ်သော မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောဆိုရာ၌ ညက်ညောပြေပြစ်သူတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

ဒေလီယာသည် သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပင့်တင်လိုက်သည်။

ဒေလီယာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ ဒီနေ့ကံမကောင်းတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆီဒင်ကား

လမ်းမှာ ပျက်သွားလို့ ထားခဲ့ရတယ်။ စောစောတင်ပဲ ဝပ်ရှော့ကို တစ်ရိန်းနဲ့ ဆွဲသွားခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မလည်း နေပူတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ရာကနေ ကားကြိုတားစီးပြီး အိမ်ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ”

ဟန်မြင့်က သူ၏လုပ်ငန်းတူ လူကြီးဖြစ်သော ဦးငွေဆန်းဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးငွေဆန်းကို အားကိုး၍မရ။

အဘိုးကြီးက နားလည်မှုနည်းပါးသည်။ သူ၏အလုပ်အကိုင်ကိုပင် အဓိကထားသူ၊ အလေးထားသူဖြစ်သည်။ ဟန်မြင့်တွင် အပိုကိစ္စများ ရှိနေသေးသည်။

ဟန်မြင့်က -

“ဒါဖြင့် အခု မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မှန်ရဝေတောင်ကြားလမ်းကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ ရှင်တို့က အဲဒီဘက်ကို သွားမယ့်လူတွေ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်မတော့ ကံမကောင်းသေးဘူး။ ဒီနေ့ ကားကြိုစီမံအဆင်ပြေဦးမယ်မထင်ဘူး။ ရှင်တို့ကသာ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမယ်”

ဟန်မြင့်က ဦးငွေဆန်းဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဆရာဆန်း...။ ကျွန်တော်တို့အခုမှန်ရဝေတောင်ကြား
လမ်းကနေ ဖြတ်မောင်းသွားကြမှာ မဟုတ်လား...”

ဦးငွေဆန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ငါတို့သွားမယ့် လမ်း
နဲ့ မှန်ရဝေတောင်ကြားလမ်းက တစ်ခြားစီပဲ။ ပြီးတော့ ကားပေါ်
မှာခရီးသည်တင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာကိုပါ မင်းမေ့နေပြီထင်တယ်”

ဟန်မြင့်က ပြုံးစ.စ အမူအရာဖြင့် -

“လုပ်ပါ ဆရာဆန်းရယ်။ အဲဒီနေရာက ဘာမှမဝေးလှ
ပါဘူးဗျာ”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ဟန်မြင့်။ ကားပေါ်မှာပါတဲ့ ပစ္စည်း
တွေ သူ့နှိမ့်မြို့ကို အချိန်မီရောက်အောင် သွားပို့ပေးရဦးမယ်။
အချိန်မီမရောက်ရင် ငါတို့သူဌေးက ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်
နေမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့သွားမယ့် လမ်းနဲ့ မှန်ရဝေတောင်ကြား
လမ်းက မိုင် နည်းနည်းလောက်ပဲကွာတာပါ။ ဘာမှ ကြာစရာမရှိ
ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့သွားတာကို ဘယ်သူမှ သိကြမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။” ကျောက်လွှာ ကကိစ္စ အချိန်နည်းနည်း ပိုကြာသွားတယ်
လို့ လို့ခွဲလိုက်တာပေါ့။ ဒါ ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း
ကျွန်တော်တို့နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျလို့ စစ်ဆေးကြမှလည်း
မဟုတ်ဘူး”

ဒေလီယာက ဝင်၍ပြောသည်။

“ကျွန်မအိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘီယာပုလင်းတွေ

သည်ထားခဲ့တယ်။ အခုလို ပူလောင်အိုက်စပ်နေတဲ့အချိန် ရေခဲ
ခဲမ် ဘီယာလေး သောက်လိုက်ရရင် အရသာအတော်ရှိမှာပဲ”

“ သူမ၏စကားက ဟန်မြင့်အား သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးငွေဆန်းကိုပါ တွေဝေသွားစေပေသည်။

ဟန်မြင့်က -

“လာစမ်းပါ... ဆရာဆန်းရယ်။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေ
စမ်းပါနဲ့။ ဒီနေရာမှာ ဒါလောက်ပူလောင်နေရတာ။ ဟိုရောက်ရင်
ဘီယာအေးအေးလေးနဲ့ ခဏလောက်တော့ အနားယူကြရတာ
ပေါ့”

ဦးငွေဆန်း ဇဝေဇဝါဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။

ခေတ္တမျှကြာမှ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ငါတို့ သွားကြတာပေါ့... ဒါပေမယ့်
ကြာကြာနေလို့တော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

ဦးငွေဆန်းက ဒေလီယာဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကဲ...ကဲ...ဟို ကောင်မလေး။ ကားပေါ်တက်တော့
ငါတို့မှာ အချိန်ပို များများစားစား မရှိဘူး”

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ ရှေ့ခန်းသို့ သုံးဦးသား တက်
လိုက်ကြသည်။

ဒေလီယာက သူတို့နှစ်ဦး၏ ကြား၌ထိုင်သည်။

ဦးငွေဆန်းက ကားအင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်ပြီး အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ မောင်း၍တက်လိုက်သည်။

ဟန်မြင့်က စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်ပြီး -
“ငါ့နာမည်က ဟန်မြင့်။ သူ့နာမည်က ဦးငွေဆန်းလို့
ခေါ်တယ်။ မင်းရဲ့နာမည်ကကော...”

ဒေလီယာ ချက်ခြင်း မဖြေပဲ စဉ်းစားနေသေးသည်။
အခြား နာမည်တစ်ခုခု လွှဲပြောင်းပြောလိုက်လျှင်
ကောင်းမည်လော။ သူမ အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်ရန် ဆုံး
ဖြတ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး မိမိနာမည်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်၍
ပြောနိုင်ကြမည့်လူများ မဟုတ်ကြပေ။

သူမက မသိမသာပြုံး၍ -
“ကျွန်မနာမည်က ဒေလီယာပါ”
ဟန်မြင့်က ရယ်မောလိုက်ပြီး -
“အိုး... ဒေလီယာဆိုတာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ပေါ့။
နနယ်လှပတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်ပေါ့...”

ဟန်မြင့်၏ ပြောစကားများကို ဒေလီယာက အလိုက်
သင့်တုန်ပြန် ပြောဆိုသည်။

သို့သော် သူမပြောနေသည့် စကားများအပေါ်၌ သူမ
အနည်းငယ်မျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပေ။ ယောကျ်ားတစ်ဦးက
သူမ အား ပြောနေကျ စကားများသာ ဖြစ်သည်။

ဟန်မြင့်သည် ဒေလီယာ လှည့်ဖျားပြောဆိုသမျှ စကား
များကို ကောင်းစွာ လက်ခံယုံကြည်နေသည်။

ယောကျ်ားသားများကို ယခုကဲ့သို့ လှည့်စားပြောဆိုရ
ခြင်းမှာ သူမအတွက် အခက်အခဲမရှိ။ လွယ်ကူလွန်းလှသော

အလုပ်တစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။

ဟန်မြင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လွန်စွာမှပင် လွယ်ကူ အဆင်
ပြေနေသည်။

“အထွဲ” စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အဆင်ပြေချောမော
စွာ ဖြစ်လာမည်မှာ သေချာနေပေသည်။

“ဒေလီယာ” ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

* * * * *

အခန်း (၄)

“အထွေ....”

“အထွေ” ဟူသော နာမည်မှာ ရှားရှားပါးပါး နာမည်ပင်။

“အထွေ” ၏ရည်လျားသော ဆံပင်များမှာ သူ၏ပခုံးအထိ ဖြန့်၍ကျနေ၏။ အမျိုးတစ်ဦး၏ ဆံပင်များနှင့် တူသည်။

“အထွေ” သည် အရပ်အမောင်းမြင့်မားပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သန်မာသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးအများစုက သူ့ကို လူချော လူခန့်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။

“အထွေ” သည် “ကြောင်” တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညင်သာပေါ့ပါးစွာ ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သူဖြစ်သည်။

“အထွေ” ၏ မျက်လုံးများမှာ ထူးခြားလှသည်။

စူးရှတောက်ပ၍နေပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက် ရိုင်းစိုင်း

ကောက်ကျစ်ခြင်း စသည့် အရိပ်အငွေ့များ အမြဲဖုံးလွှမ်းနေလေ့ ရှိသည်။ သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော စရိုက်လက္ခဏာကို သူ၏မျက်လုံးအစုံက ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ရှုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် -

“အထွေ” သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ဟု မှတ်ထင်စရာရှိသည်။ ထိုပြင်ပသဏ္ဍာန်က သူ၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများကို လွယ်ကူစွာ ဖုံးကွယ်ထားပေးထားပေသည်။

အမှန်စင်စစ် -

“အထွေ” သည် လွန်စွာကြမ်းကြုတ်သည့် လူသတ်သမား တစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ အမြဲထာဝရ သွေးဆာနေသော ရှားသွပ်ဖောက်ပြန်နေသော လူသတ်သမားတစ်ဦးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

ယခု....

သူ့နေထိုင်သော အိမ်၏ရှေ့ဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ၏ပင်စည်ကို မှီ၍ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။ အမြန်ဆုံး သူဌေး ဖြစ်နည်းကို သူ စိတ်ကူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦး အမြန်ဖြစ်ချင်နေသည်။

တစ်ချိန်ချိန်၌ ဖြစ်လာရမည်ဟုလည်း တွက်ဆထားသည်။

အခြေအနေနှင့် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုသာ လိုအပ်

ပေသည်။

ထိုအခြေအနေ ရောက်လာခဲ့လျှင် အမိအရ ဆွေကိုင် ဖမ်းဆုပ်နိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရန် အတွက် သူသည် ဝန်လေးသူ မဟုတ်ပေ။

အရာအားလုံးထဲ၌ သူ့အတွက်သာ အဓိကအရေးအကြီး ဆုံးဟု တွက်ဆ သတ်မှတ်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူလိုချင်ရာ ဖြစ်နိုင်ဖို့အတွက် အခြားသူများထက် ပို၍ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ရမည်ဟု "အထွဲ" ခံယူထားသည်။

ဤအချက်ကို "အထွဲ" လွန်စွာ သဘောကျသည်။ သူ့ အတွက် အောင်မြင်ခြင်း၏ အဓိက လျှို့ဝှက်ချက်ပင်တည်း...။

သူ၏ ရှေ့လမ်းခရီး၌ ပိတ်ပင်တားဆီး နှောင့်ယှက်ထား သူ၊ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ရှိမနေစေရ။ သူလိုချင်သော အရာကို မရအောင် ကြိုးစား၍ ရယူမည်။ ထိုသို့ ယူဆောင်ရာ၌ တစ်စုံတစ်ဦးက အနှောင့်အယှက် ပေးလာမည်ဆိုပါက ထိုလူကို ချက်ခြင်း ရှင်းပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ သူ့အတွက် ကောင်းစားရေး သည် အဓိက အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ သူ့အနေဖြင့် ဆက် လက်ရှင်သန် လှုပ်ရှားနိုင်နေပေလိမ့်မည်။ "အထွဲ" သည် သူ ဆက်လက် ရှင်သန်နေနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေထိုင် နိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။

အဝေးဆီမှ မောင်းနှင်လာသော ကားအင်ဂျင်စက်သံ ကို "အထွဲ" ကြားလိုက်သည်။

သားကောင်နဲ့ရသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ သူ၏ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်လာသည်။ မြေပြင်တွင်ကပ်၍ နား ထောင်လိုက်ပြန်သည်။ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး မောင်း နှင်လာသံကို ကြားနေရသည်။ ဒေလီယာသည် သူမ၏တာဝန်ကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် သည်။

"အထွဲ" တိတ်ဆိတ်စွာ ထ.ရပ်သည်။

အိမ်၏ တစ်ဘက်ခြမ်းရှိ သစ်ပင်ရှိပုံများအောက်သို့ နေရာပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ သူသည် လုံခြုံသော နေရာတစ်ခု ကို ရွေးချယ်၍ ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

"အထွဲ" လှမ်းကြည့်သည်။

သူ၏ အိမ်လေးရှိရာဘက်သို့ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး ချိုးကွေ့၍ ဝင်လာသည်ကို ကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ ခေတ္တမျှအကြာ၌ လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ကြား၌ ကုန်တင် ထရပ်ကားကြီး ထိုး၍ရပ်လိုက်သည်။

ဟန်ဖြင့် ဦးစွာဆင်းသည်။ ဒေလီယာကို လက်ကမ်း၍ အောက်သို့ ဆင်းစေသည်။ ဟန်ဖြင့်သည် တောင်ကမ်းပါးအစွန်း ၌ တည်ရှိသော သစ်သားအိမ်နှင့် ဘေးဘက်မှ ကားစိုဒေါင်တို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

လွန်စွာချောင်ကျ၍ လူသူမသိနိုင်သော နေရာတစ်ခု ပင်တည်း။

ဤနေရာကို သူကောင်းစွာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

ဟန်မြင့်က သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် -
“ဟား... မင်းရဲ့နေရာက တယ်ကောင်းပါလား...
ဒေလီယာ။ အိမ်ပေါ်ကနေဆိုရင် အောက်ဘက်က ရှုခင်းတွေကို
ကောင်းကောင်းမြင်ရမှာပဲ။ ညဘက်ဆိုရင်လည်း နေလို့ သိပ်
ကောင်းမှာပဲ”

ဒေလီယာက -

“ကျွန်မအဘိုးဆီကနေ အမွေရထားခဲ့တာ။ အိမ်ကပြန်
ပြင်ရဦးမယ်... လိုအပ်တာလေး နည်းနည်းပါးပါးက အစ ကိုယ်
တိုင်ပဲ ပြင်ရတာပေါ့။ ကျွန်မအားတဲ့ အချိန်မှာပဲ လုပ်နိုင်တယ်..”

“မင်းရဲ့ အိမ်ကိုပြင်ဖို့ ဆေးသုတ်ဖို့အတွက် ငါလည်း
ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လိုတဲ့ပစ္စည်းသယ်ဖို့ ငါ့မှာ ကုန်တင်
ထရပ်ကားကြီးလည်း ရှိနေတာပဲ။ မင်းလိုတဲ့အချိန် ငါ့ကိုခေါ်
လိုက်ပါ”

“အို... တကယ်လား။ ကျွန်မရှင်ကိုခေါ်လိုက်မယ်”

“မင်းအတွက် ငါ အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဒေလီယာသည် အိမ်လေးရှိရာသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍
သွားသည်။

ဦးငွေဆန်းသည် ယာဉ်မောင်းသူနေရာမှ ဆင်းလာ
သည်။ မျက်နှာသုတ် ပုဝါကြီးတစ်ထည်ဖြင့် ချွေးများကိုသုတ်
သည်။

“ကဲ... ငါအခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်။ အင်ဂျင်အတော်လေး
ပူနေလို့ ရေဒီရေတာအဖုံးဖွင့်ပြီး ရေတိုက်ရဦးမယ်”

ဒေလီယာက အိမ်ရှေ့ ရပ်လိုက်ပြီး ကားကိုဒေါင်ဘေးရှိ
အဝါရောင် ရေပိုက်လုံးခွေတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒီမှာ ရေပိုက်ရှိတယ်။ ဘုံပိုင်ခေါင်းကနေသာ ဖွင့်ပြီး
လိုသလောက်သာ ယူပေတော့”

“အေး... အေး... လျှေးဖူးပါပဲကွာ..”

ဒေလီယာနှင့် ဟန်မြင့်တို့ အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။

ဦးငွေဆန်းသည် ထရပ်ကားကြီး၏ ရှေ့သို့လျှောက်သွား
သည်။

ကားစက်ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ ထောက်တံဖြင့် ထောက်
သည်။

ရေဒီရေတာမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်၍နေ
၏။ ဦးငွေဆန်း မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် အဖုံးကို သတိထားပြီးဖွင့်
သည်။ ပူလောင်သော ရေခွေးငွေ့များ ပန်း၍ထွက်လာသည်။

ဦးငွေဆန်း လက်ချောင်းများကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ရပ်
လိုက်သည်။

အိမ်၏ အမှောင်ရိပ်၌ ရိ၍ “အထွဲ” က ဦးငွေဆန်းကို
ချောင်း၍ကြည့်နေ၏။

ဦးငွေဆန်းက ကျောပေးထားသဖြင့် “အထွဲ” ကို မမြင်
ရပေ။

“အထွဲ” သည် ဦးငွေဆန်းကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေပေ
သည်။ ရုတ်တရက် “အထွဲ” စိတ်ထဲ၌ တက်ကြွသလိုခံစားလာရ

www.burmeseclassic.com

သည်။

သူ့ရှေ့ ရှိနေသူကို ရှင်းပစ်ရမည်။

“အထွဲ”၏ဦးခေါင်းထဲ၌ ထူးဆန်းသော အသံကြီးတစ်သံ မြည်လာသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများ ဖြည့်တင်းပေးလိုက် သည့်နယ် ခံစားနေရသည်။ သူသည် သူ၏ရန်သူများကို သတ်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့သတ်ပြီးတိုင်း ကျေနပ်သော ခံစားချက်တစ် မျိုးကို ခံစားရလေ့ရှိသည်။

“အထွဲ”၏မျက်လုံးများ သားရဲတိစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်ကောင် ၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ တောက်ပ၍ လာသည်။

“အထွဲ” ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားသည်။

ခြေသံလုံးဝ မထွက်ပေ။

ဦးငွေဆန်း၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွား သည်။ ဓားအိမ်ထဲမှာ နှစ်ဘက်သွားဓားမြှောင်ကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အထွဲက ဦးငွေဆန်းအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက် သည်။

ဦးငွေဆန်း ငြိမ်ကျသွားသည်အထိ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကို သိုင်းဖက်၍ထားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဦးငွေဆန်း ငြိမ်သက်၍သွားသည်။

“အထွဲ” မှာစိတ်တက်ကြွနေ၏။

သွေးတိုးနှုန်းများ ပို၍မြန်လာသည်။

သူ၏စိတ်အစဉ်သည် ပေါ့ပါးလွင့်မြောက်၍ နေ၏။

အလောင်းကို မြေပြင်သို့ အသာချလိုက်သည်။ ဦးငွေ ဆန်းမှာ သွေးအိုင်ထဲ၌ ပါးစပ်ဟ၍ ပက်လက်လန်လဲကျနေ သည်။

“အထွဲ” အိမ်ဘက်သို့ပြန်သွားသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ကို အသင့်ကိုင် သားသည်။

အိမ်အတွင်းဘက်မှ ဟန်မြင့်နှင့် ဒေလီယာ၏ရယ်သံကို ကြားနေရသည်။ ဒေလီယာ၏အသံမှာ စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းလှ သည်။ အထွဲပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ ဟန်မြင့်နှင့် ဒေလီယာ ...။

ဟန်မြင့်က မျက်နှာချင်းနီးကပ်ရန်ကြိုးစားသည်။ ဒေလီ ယာက တစ်စုံတစ်ခုပြော၍ အသာတွန်းဖယ်သည်။

အထွဲပြတင်းပေါက်မှ စွာလိုက်သည်။

“အထွဲ” ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးဆီသို့ လျှောက်သွား သည်။

ယာဉ်မောင်းသူထိုင်ရာ ပြတင်းပေါက်မှ လက်သွင်း၍ ကားဟွန်းကို သုံးကြိမ်ဖိနှိပ်လိုက်သည်။ ကားဟွန်းသံမှာ တောင် ကြားလမ်းဒေသတစ်ခုလုံး ဝဲ့တင်ထပ်၍ ဆူညံသွားပေသည်။

အထွဲသည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို မြှောက်၍ ကိုင်လိုက် ဦး သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်သည်။ “အထွဲ” ကုန်တင်ကား ကြီးဘေး၌ ပို၍ရပ်နေလိုက်သည်။

သူ၏နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ဦးကို စောင့်နေခြင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် -
 အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဟန်မြင့် ထွက်လာသည်။
 ဟန်မြင့်မှာ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ရယ်မော၍နေသည်။
 ဟန်မြင့် အပြင်သို့ရောက်လျှင် -
 "ဗျို... ဆရာဆန်း... ဟာ... ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေပြန်
 ပြီလဲ မသိဘူး။ ကြာလိုက်တာဗျာ...။ ခင်ဗျား... ဘာ... အင်း...
 အင်း"

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ဘေး မြေပြင်ပေါ်၌ ပက်
 လက်လန် လဲကျသေဆုံးနေသော ဦးငွေဆန်း၏ အလောင်းကို
 ဟန်မြင့် မထင်မှတ်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။
 ဟန်မြင့် ခေါင်းကိုယမ်းခါလျက် ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်
 လိုက်၏။

"ဘုရား... ဘုရား... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး"
 သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို သူကြည့်၍ လုံးဝ
 နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ၏ရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာ
 ပြီး အော့အံချင်စိတ်များပေါ်လာသည်။ ဦးငွေဆန်း၏ အလောင်း
 ကြီးကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးကို ပို၍ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်
 ချိန်ရွယ်ထားသော "အထွဲ" ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။
 နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ပြောင်းဝနှစ်ခုမှာ နက်ရှိုင်းလှသော
 ဥမင်လိုက်ခေါင်းနှစ်ခုနှင့် တူလှပေသည်။

ဟန်မြင့် မျက်စိမျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။
 သူ၏အန္တရာယ်ကို ချက်ခြင်း နားလည် သဘောပေါက်
 လိုက်သည်။
 ဟန်မြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် လက်နှစ်ဘက်ကို
 ခြောက်လိုက်သည်။
 "ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုတော့
 မသတ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက လိုချင်တာ
 အကုန်ယူသွားပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အသက်ချမ်းသာခွင့်
 ပေးပါဗျာ..."

အထွဲက ဘာမျှမပြော။
 အေးစိမ့်စွာပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။
 "ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ဆီက ငွေလိုချင်လို့
 လား။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိသလောက် အကုန်ယူသွားပါ..."
 ဟန်မြင့်က သူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်၍ ငွေစက္ကူများ
 ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

"ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော့်မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံ အကုန်ပါပဲ။
 ခင်ဗျား အားလုံး ယူသွားပါ..."
 ဟန်မြင့်က ပြောရင်း ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။
 "ရော့ပါ... ဒီငွေတွေ ခင်ဗျား အကုန်ယူပါ။ ရော့..."
 ဟန်မြင့် ထပ်မံ စကားပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိတော့။
 နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန်များက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့
 ထွင်းဖောက်၍ဝင်သွားသည်။

ဟန်မြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ သွားသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဟန်မြင့် အသက်မရှိ တော့ပေ။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ ဒေလီယာ ထွက်၍လာသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထူးခြားသော အပြုံးတစ်ခုတွင် ခို၍ နေ၏။

မြေကြီးပေါ်၌ လဲကျငြိမ်သက်နေသည့် အလောင်းနှစ်ခု ကိုစိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိသော အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

လေထဲ၌ သွေးညှိနံ့များ ပျံ့၍နေ၏။

ယင်ကောင်စိမ်းကြီးများ တဝီဝီအော်မြည် ရောက်ရှိလာ ကြသည်။

“အထွဲ”သည် သူမထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ သည်။

ဒေလီယာက -

“ကျွန်မဘက်က တာဝန်ကျေရဲ့လား...ဟင်”

အထွဲက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၍ -

“မင်း တာဝန်ကျေပါတယ်။ မင်း သိပ်တော်တာပဲ ဒေလီ ယာ။ ကဲ... ဒီအလောင်းနှစ်လောင်းကို တောင်ကြားအောက်က လျှိုထဲမှာ သွားမြှုပ်ထားလိုက်ကြရအောင်။ အားလုံးပြီးရင် ကျန်တဲ့ အဖွဲ့သားတွေဆီကို လုပ်ငန်းအစီအစဉ် အပြည့်အဝ အောင်မြင်မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လှမ်းပြီး သတင်းပို့ရမယ်”

ဒေလီယာ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...အထွဲ...”

အထွဲက သူမကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေလီယာ၏ ပါးပြင်ကို အထွဲက လက်တစ်ဘက်ဖြင့်

အသာအယာတို့ထိလိုက်သည်။

ဒေလီယာ ကြည်နူး နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အထွဲ” ၏ ချီးကျူးမှုကို သူမ ခံယူချင်သည်။

“အထွဲ” က ကောက်ကျစ်ရက်စက်သော အပြုံးတစ်ရပ် တို့ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတော့ ဒီနေ့အဖို့ သိပ်ပျော်တာပဲ... ဒေလီယာ”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါ...အထွဲ”

x x x x x

အခန်း (၅)

လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဌာနရုံးခန်း.....။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် လူဝကြီးဗသန်းထိုက်တို့ရုံးခန်းထဲရောက်လာကြသည်။ စားပွဲဆယ်လုံးအနက်နှစ်လုံး၌သာ လူရှိသည်။

စုံစမ်းရေးဌာနမှ အေးဂျင့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဝင်းမော်နှင့် သူ၏တွဲဘက်ဖြစ်သူ ချစ်ခိုင်တို့သာရှိနေကြသည်။

ချစ်ခိုင်၏ရှေ့၌ ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် မိန်းမဝဝကြီးတစ်ဦး ထိုင်၍နေ၏။ ထိုမိန်းမဝဝကြီးက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေပေသည်။

ချစ်ခိုင် ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည်။

ဝင်းမော် မော့ကြည့်လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်နှင့် လူဝကြီး

ဗသန်းထိုက်ကိုတွေ့လျှင် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြန်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် ရေခဲသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ချိုင့်ကို ထုတ်သည်။ ပန်းသီးကတ်မုန့်နှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်အချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် ငဲ့၍သောက်ရင်း အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို စားနေသည်။

ဝင်းမော်က စားပွဲမှ ထ၍ရပ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားကို ဒု.စခန်းမှူးကျော်ဇေယျက လိုက်ရှာနေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါသထွက်နေပုံပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က အပြုံးမပျက် အစားအပျက်....။

“ဒီလူက အမြဲဒေါသထွက်နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ”

“ခင်ဗျား... သူ့ကို စခန်းမှူးဦးထွန်းပိုင်ရဲ့ရုံးခန်းမှာ သွားတွေ့လို့ရတယ်...”

“အင်း... စခန်းမှူးကြီးဘာလိုချင်နေပြီလည်းမသိဘူး”

စစ်ရန်နိုင်သည် သစ်သီးဖျော်ရည်ချိုင့်ကို သူ၏စားပွဲသို့ ယူသွားသည်။ သူ၏စားပွဲပေါ်၌ မှတ်တမ်းများ၊ အစီရင်ခံစာများ၊ စာရွက်စာတမ်းများက အစုလိုက်၊ အပုံလိုက်။

သူသည် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က အမူတွဲတစ်ခုကို ပြန်၍ကြည့်သည်။ တရားခံကို ဖမ်းဆီးမိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် အစီရင်ခံစာပြီးစီးအောင် မရေးရသေး။

စပ်ရန်နိုင်သည် စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် -

ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

ဒု - စခန်းမှူး ကျော်ဇေယျကို တံခါးဝဲ၌ တွေ့လိုက်ရ

သည်။

သူသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားသူဖြစ်သည်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အဖုအထစ်များ ပြည့်၍နေပြီး မျက်နှာကြီးမှာ နီမြန်း၍နေ၏။

သူသည် အကောင်းဆုံးဝတ်စုံများကိုဝတ်ဆင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဒု - စခန်းမှူးကျော်ဇေယျသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော်လည်း အလုပ်အလွန်များသော ဇဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျသည် မကျေမနပ် အမူအရာဖြင့် ရုံးခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်ကို တွေ့လိုက်လျှင် လှမ်း၍မေးသည်။

“စပ်ရန်နိုင်... မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စတိုးဆိုင်အကြမ်းဖက်မှုက ဖမ်းမိထားတဲ့ လူသုံးယောက်ဆီမှာ စစ်ချက်သွားယူနေတာပါ”

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး -

“စခန်းမှူး ဦးထွန်းပိုင်က မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့တဲ့”

စပ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ဦးထွန်းပိုင်က အမိန့်ပေးစရာရှိလျှင် ကျော်ဇေယျမှ တစ်ဆင့်ပေးလေ့ရှိသည်။ ယခု ဦးထွန်းပိုင်က တွေ့လိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် စပ်ရန်နိုင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် လမ်းလျှောက် သွားလာရသော အလုပ်များကို နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်နေရသူဖြစ်သည်။ သူသည် ညနေပိုင်း၌ မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးနှင့်အတူ ဂေါက်သီးရိုက်လေ့ရှိသည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်ခွက် မော်၍ သောက်သည်။

သစ်သီးဖျော်ရည်မှာ ခါးသက်ပူလောင်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျော်ဇေယျနှင့်အတူ ဦးထွန်းပိုင်၏ ရုံးခန်းသို့လိုက်ပါ သွားသည်။

ရုံးခန်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကျော်ဇေယျက စပ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ဒီမှာ... စပ်ရန်နိုင်။ မင်း... သူနဲ့တွေ့ရင် ထိန်းပြီးပြောပါ။ မင်းက စိတ်မရှည်ရင် သူက ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာလိမ့်မယ်”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်တတ်ဘူး”

ကျော်ဇေယျက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် -

“မင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပြောဖို့ ငါက တောင်းပန်နေတာကွ။ မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အဆင်ပြေအောင်

ငါက ပြောနေတာ”

ကျော်ဇေယျက တံခါးဖွင့်၍ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်၏ ရုံးခန်းသည် ကျယ်ဝန်းပြီး ခမ်းနားသပ်ရပ်လှပသည်။ နေထိုင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှသည်။

နံရံများ၌ ဆုတံဆိပ်များ၊ ဆုဖလားများ၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်များ၊ ဓာတ်ပုံများကို အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးနှင့်အတူ တွဲ၍ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

စားပွဲနောက်၌ ဦးထွန်းပိုင် ထိုင်နေ၏။

ဦးထွန်းပိုင်သည် အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ရှိသူဖြစ်သည်။ အေးစက် ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်သွင်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ခေတ်မီ သပ်ရပ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံနှင့် ဦးထွန်းပိုင်တို့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ပြဿနာမရှိ။ သို့သော် ဦးထွန်းပိုင်၏ အကျင့်စရိုက်အချို့ကိုမူ စစ်ရန်နိုင်ငံ မနှစ်သက်ပေ။ ဦးထွန်းပိုင်သည် သူ့အတွက် တက်လမ်းကို ဦးစားပေး ရှာဖွေတတ်သူဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်က -

“ထိုင်ဟေ့... စစ်ရန်နိုင်”

ကျော်ဇေယျက တံခါးဝအနီး၌ မတ်တတ်ရပ်၍နေ၏။

“ငါစောစောကပဲ ရဲမှူးကြီးရဲ့ ရုံးခန်းမှာ စကားပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါ ဘာကိစ္စလို့ မင်းထင်သလဲ”

စစ်ရန်နိုင်ငံက ဦးထွန်းပိုင်အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် လိုရင်းကို တိကျစွာ ပြောစေချင်သည်။ ပဟေဠိပွက်သည်မျိုးကို လုံးဝ မနှစ်သက်ပေ။

“ဪ... ဆရာ့ကို ညစာစားပွဲ ဖိတ်တာဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ... စစ်ရန်နိုင်။ မင်း ဒီနေ့နေလည်မှာ စတိုးဆိုင် ပြဿနာက ဘယ်လောက်အထိ ကုန်းသွားသလဲဆိုတာ သိရဲလား”

“မသိဘူး... ဆရာ”

ဦးထွန်းပိုင် ဒေါသသံဖြင့်....

“စတိုးဆိုင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးသွားတယ်။ ဆိုင်လည်း ပျက်စီးသွားတယ်။ ရဲကားတစ်စီးလည်း ပျက်စီးသွားတယ်။ တရားခံသုံးကောင်ကတော့ ဆေးရုံမှာပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး မဆောင်ရွက်သင့်ဘူး”

ဤကဲ့သို့သော အချိန်မျိုး၌ အခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိကြောင်း စစ်ရန်နိုင် ကောင်းစွာသိထားသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြေရှင်းစရာ ဒီနည်းလမ်းပဲရှိပါတယ်”

“မင်းအနေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးဗျူဟာနဲ့ ဒု-စခန်းမှူး ကျော်ဇေယျတို့ လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်နေသင့်တယ်။ တိုက်ခိုက်ရေးဗျူဟာအဖွဲ့ဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ အထူးလေ့ကျင့်ထားကြတဲ့လူတွေ။ အခုတော့ မင်းက မင်းကိုယ်ပိုင်ဆုံး”

www.burmeseclassic.com

ဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်လိုက်တယ်...”

စစ်ရန်နိုင်ငံက -

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ မသိသေးတာတွေ ရှိပါတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားလေးယောက်က သူတို့လက်ထဲမှာ ဖမ်းထားတဲ့ ဓားစာခံတွေကို သတ်လုဆဲဆဲ အခြေအနေကို ရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရဲသားတစ်ဦးတောင် ဒီကောင်တွေပစ်လိုက်လို့ ဆေးရုံရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ အချိန် လုံးဝမရှိသလောက်ပဲ။ အများဆုံး ငါးမိနစ်ထက် မပိုဘူး။ ဆရာတို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးဗျူဟာအဖွဲ့ ရောက်လာချိန်မှာ ဓားစာခံတွေရဲ့ အလောင်းတွေ လမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေပါလိမ့်မယ်”

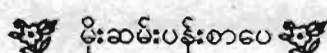
ဦးထွန်းပိုင်က နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်ပြီး -

“မင်းအနေနဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို အချိန်ဆွဲထားသင့်တယ်”

စစ်ရန်နိုင်ငံက ဦးထွန်းပိုင်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်၌ အမိပွယ်မျိုးစုံ ပါဝင်နေသည်။

“နလုံးပြူး၊ ပစ္စတို၊ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ လက်နက်မျိုးစုံကိုင်ထားတဲ့ အကြမ်းဖက်သမားလေးယောက်ကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးသုံးပြီး အချိန်ဆွဲထားရမလဲ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အချိန်ဆွဲထားရမလဲ။ ဒီကောင်တွေကို ရယ်စရာ ပြောပြီး ချောထားရမှာလား”

ဦးထွန်းပိုင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် ကျော်ဇေယျဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားတို့ ဆေးရုံမှတ်တမ်းရပြီးပြီလား”

စစ်ရန်နိုင်ငံက ဝင်၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဗသန်းထိုက် ဆေးရုံကို သွားပြီးပါပြီ။

အကြမ်းဖက်သမားတစ်ယောက်က အသေ။ ကျွန်တို့သုံးယောက်က ဒဏ်ရာပဲ ရထားတယ်”

ဦးထွန်းပိုင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ ရဲအရာရှိတစ်ဦး။ မင်းဟာ ဒီမြို့မှာ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ဦး... တာဝန်အတိုင်း ထမ်းဆောင်ပေးရမယ်။ မင်းလုပ်တာတွေက ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ်...”

စစ်ရန်နိုင်ငံက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

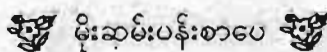
“ဆရာအနေနဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလို့၊ ဒီမြို့ပေါ်က ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျဆင်းသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ပြဿနာတွေချည်းပဲ...။ လွန်ခဲ့တဲ့

ရှစ်လကျော်ကျော်က လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မင်းဆုံးမလိုက်တာ ဆေးရုံရောက်သွားရတယ် မဟုတ်လား”

စစ်ရန်နိုင်ငံက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဪ... ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။ အောင်ကျော်မိုးဆိုတဲ့ အကောင်မဟုတ်လား။ လေ့ကျင့်ရေးရုံထဲမှာ မရှင်းပစ္စတိုနစ် လက်ကိုင်ပြီး သောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ အကောင်ပဲ။ သူက အားကစား

သမားတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာ။ ဒီကောင်က စိတ်ရှူးထပြုံး လျှောက်သတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ အကောင်။ ဒါပေမယ့် သူတော်တော်လေး ကံကောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ဦးထွန်းပိုင် နှာခေါင်းနှစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး -

“အင်း... တော်တော် ကံကောင်းပါတယ်...။ သူ့ရဲ့ခေါင်း

ကွဲသွားတယ်။ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားတယ်။ နံရိုးတွေ ကျိုးတယ်။ လက်နှစ်ဘက်စလုံးလည်း ကျိုးသွားတယ်။ ကဲ... မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကျွန်တော် အသေမသတ်ချင်လို့ ဒီကောင်သက်သာ သွားခဲ့တာ”

ဦးထွန်းပိုင်မှ ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်သည်။

“မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်မင်း

သားလို့များ ထင်နေသလား။ မင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရဘူး”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်နဲ့ အလုပ်အတိုင်း လုပ်ရတာပါ”

ဦးထွန်းပိုင်က -

“မင်း လုပ်တာတွေ ကလေးသိပ်ဆန်းလွန်းတယ်။ ငါတို့ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတွေလို့ ပြောလာလိမ့်မယ်...”

“ဒီကိစ္စက ဘာမှ မပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပါ...”

“မင်းနဲ့ ငါထပ်ပြီး အငြင်းမပွားချင်ဘူး။ ဒီနေ့မနက် မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးနဲ့ ဖုန်းနှစ်ကြိမ်ပြောတယ်။

သူက ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်နေတယ်။ တော်တော်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ရဲ့အဖွဲ့က ဒီလိုမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ပြောတယ်...”

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုပုံစံ လုပ်ပေးရမလဲ။ လူဆိုး၊ လူရမ်းကားတွေကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆုံးမပေးရမလဲ...”

“ဒီမှာ စစ်။ မင်းရော ကျန်တို့လူတွေကို တာဝန်ကို စိတ်ဆိန်းချုပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြစေချင်တယ်။ မင်းကိုငါ သတိပေးလိုက်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို တိုက်ခိုက်တာမျိုး ဆက်ပြီး ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ငါပြောတာ မင်း နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... နားလည်ပါတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သိမ်မွေ့စွာပြုံးသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စတွေ ကျွန်သေးလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးထွန်းပိုင်က မသိမသာ ပြုံးသည်။

“မင်းအနေနဲ့ လူသတ်မှု စုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနမှ ဆက်လုပ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

စစ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ငါ မနက်ကပဲ ရဲမှူးနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းကို လူသတ်မှု စုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနကနေ ဖယ်လိုက်ပြီ။ မင်းကို ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနဘက်ကို ရွှေ့ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဝန်ထမ်းရေးရာဌာန...ဟုတ်လား...ဆရာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ဦးထွန်းပိုင်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စဝရန်နိုင် သိသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးကို ဦးထွန်းပိုင် စောင့်နေသည်မှာကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သည်။ ကျန်သောစကားများက အပိုစကားများသာဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်က -

“မနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီမှာ ရဲစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူး ရာထူးအတွက် လျှောက်ထားတဲ့လူတွေကို ခေါ်ပြီး စစ်မယ်။ မင်းက နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲမှာဝင်ပြီး စစ်ဆေးပေးရလိမ့်မယ်။ မင်းလို ထက်မြက်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို တာဝန်နဲ့ ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့ ငါတို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

စဝရန်နိုင် အမူအရာမပျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ့စကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။

ဆရာ့အနေနဲ့ ကျေနပ်သွားမယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်ချင်နေတာ ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဇိမ်ကျကျနဲ့ နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့နေမှာတော့ ကျွန်တော် ဒီဌာနကို ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

ဦးထွန်းပိုင်က ခန့်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း...ဒီဌာနကို ပြန်မရောက်အောင် ငါကလည်း လုပ်

ထားမှာပါ”

စဝရန်နိုင်က ဦးထွန်းပိုင်အား အေးစက်စွာ တစ်ချက် တစ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် -

ရုံးခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

x x x x x

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်း...။

စပ်ရန်နိုင်သည် သူ၏အနီရောင် ဖောလ်ပိုကားကို ကားရပ်ရန်နေရာ၌ ထိုး၍ရပ်လိုက်သည်။

လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

နာရီဝက်ကျော်ကျော် နောက်ကျနေပေပြီ။

ဝန်ထမ်းရေးရာဌာန၌ သူ ဒီနေ့အလုပ်စ၍ ဝင်ရမည် ယနေ့ပင် နောက်ကျနေသည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် ကားထဲမှထွက်၍ သော့ပိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရုံးဌာန၏ ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ယခုအလုပ်ကို သူ လိုလားခြင်းမရှိပေ။ ဦးထွန်းပိုင်က သူ့ကို နေရာပြောင်းပေးလိုက်၍ ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလျှင် ဦးထွန်းပိုင် အပေါ်၌ပို၍ပင် ဒေါသဖြစ်လာမိရသည်။

ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ဘဝကို နားလည်ရန် လွယ်ကူကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဦးထွန်းပိုင်သည် လမ်းပေါ်၌တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ ဦးထွန်းပိုင်သည် ရုံး၌သာ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသူ တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။

သူသည် လမ်းမပေါ်ရှိ အရေးအရာပါသော အဓိကကျသော နေရာတစ်နေရာ၌ ရောက်နေသည်ဆိုပါက ပြဿနာများ ပေါ်လာနိုင်လေသည်။

ပစ်မှတ်များကိုလည်း ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်စွမ်းရှိတော့မဟုတ်ဟု စပ်ရန်နိုင် တွေးမိသည်။

မြေညီထပ်ရှိ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ စပ်ရန်နိုင် ဝင်သွားသည်။

ဒုတိယထပ်သို့ရောက်လျှင် ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်သည်။

အသိမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ စပ်ရန်နိုင် အလိုက်သင့်ပြုံး၍ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ နှုတ်ဖြေ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၏ရုံးခန်းသည် အစွန်ဘက်ဆုံး အခန်းဖြစ်သည်။

ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်နေကြသူများအနက် ငါးဦးမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်နေကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အမျိုးသမီးခေတ်ဝန်ထမ်းများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အလေ့အနက်ထားပြီး စဉ်းစားလေ့ရှိသည်။ သူသည် အမျိုးသားအမျိုးသမီးခွဲခြားသူမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် -

စဝရန်နိုင်သည် သူ၏လုပ်ငန်းသက်တမ်း၌ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရဲဝန်ထမ်းများ၏ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းစွာနားလည်ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရဲဝန်ထမ်းများ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲပင်ပန်းမှုရှိသည်။ ထို့ပြင် အန္တရာယ်လည်း အလွန်များသည်။ ဤကဲ့သို့သော လုပ်ငန်းမျိုးကိုပင် ယောက်ျားသားများပင် လုပ်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ဤလုပ်ငန်းမျိုးသည် အမျိုးသမီးများ လုပ်ကိုင်ရန် မလွယ်ကူသော လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများအတွက် သင့်တော်သော လုပ်ငန်းမျိုး မဟုတ်ပေ။

ရုံးခန်းအဝသို့ရောက်လျှင် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ရုံးခန်းစားပွဲကြီး၏ နောက်၌ လူလေးဦးထိုင်နေကြသည်။

စဝရန်နိုင်နှင့် သဘောထားခြင်း မကိုက်ညီသည့် ဒု-စခန်းမှူး ဆန်းထူးနှင့် ရဲစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူး ဝေစိုးတို့နှစ်ဦးကို

ဦးစွာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဒု - စခန်းမှူးဆန်းထူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာ၌ ခိုထားတစ်ဦး ထိုင်နေ၏။ ဆန်းထူးက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဖော်ပြနေသည်။

ဝတုတ္ထမြောက် စစ်ဆေးသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်လေးဆယ်နီးပါးအရွယ်ရှိသူဖြစ်ပြီး၊ သူမကို စဝရန်နိုင် လုံးဝမသိပေ။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ ဆင်းမာ၍နေသည်။

ဆန်းထူးက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ပြောသည်။

“ကဲ... အမှုတစ်ခုဖြစ်တာကို ငါပြောမယ်။ ကုန်ပဒေသာ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲမှာ ဆိုပါတော့။ မင်းက ရဲ...။ ငါက ဓားပြတစ်ယောက်။ မင်းက ငှက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားမယ်။ ငှက်လက်နက်ချပြီး လက်မြှောက်ထားဖို့ လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးမယ်။ ငါက အလစ်မှာ ငါ့ဘေးနားမှာရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး ဓား ခြစ်လှုပ်ထားလိုက်မယ်...”

ဆန်းထူးသည် စဝရန်နိုင်ကို သတိမပြုမိပါ။

စဝရန်နိုင်က တံခါးဝ၌ရပ်၍ ဆန်းထူးကို မသိမသာပြုံး၍ စိတ်ကြည့်နေသည်။

ဆန်းထူးက သူ၏စိတ်ကူးကို အာရုံစိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ငါက ကောင်မလေးကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဖမ်းထားမယ်။ မင်းက တစ်ခြား ရဲတစ်ယောက်ကို အော်ခေါ်ပြီး အထူး

အညီတောင်းဖို့ အချိန်လုံးဝမရဘူး။ ငါ့လက်ထဲမှာ ပြောင်းဝ
 သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ထားတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့နားထင်ကို
 သေနတ်နဲ့တော့ပြီးချိန်ထားတယ်။ မင်းငါ့ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ဖမ်းလို့
 မရနိုင်တော့ဘူး။ ကောင်းပြီ... မင်းကို မေးမယ်၊ မင်းအနေနဲ့
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ စက္ကန့်သုံးဆယ်ပဲ အချိန်ရမယ်။ ကံ... မင်းဘာ
 ဆက်လုပ်မလဲ... ဖြေပေတော့”

ဆန်းထူးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

လက်တစ်ဘက်က ဓားစာခံကောင်မလေးကို ဖမ်းချင်
 ထားဟန် ပြထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဘက်က သေနတ်ဖြင့်
 ချိန်ရွယ်ထား ဟန် လုပ်ပြထားသည်။

“ကံ... စက္ကန့်သုံးဆယ်ပဲ အချိန်ရမယ်။ မင်း... ဘာ
 ဆက်လုပ်မလဲ”

အမေးခံထားရသော ရဲသားမှာ ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့နေ
 ရသော အခြေအနေကြောင့် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်၍နေသည်။ ဘာ
 လုပ်ရမှန်းမသိပဲ ဆန်းထူးကိုသာ ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများ
 ဖြင့် ပြန်၍ကြည့်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ မေးခွန်းမျိုးအတွက် ပြဆင်ထား
 ခြင်း ရှိခဲ့ပုံမရပေ။

ဆန်းထူးက ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာသည်။

ရဲသားဖြစ်သူမှာ ထိုင်နေရာမှ နောက်သို့ ဆုတ်၍
 သွားလေသည်။

“ဟေး... ရဲဘော် ဆုံးဖြတ်လေ... ငြိမ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ငါက အခုပဲ ကောင်မလေးကို ပစ်သတ်လိုက်တော့မှာ...”

ရဲသားမှာ ငြိမ်၍ ထိုင်နေသည်။

ပါးစပ် ဟ၍ထားပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ပေ။

ရဲသားမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍နေ၏။ သူ၏လက်ချောင်းများမှာ
 တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် -

စပ်ရန်နိုင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဆန်းထူး၏ နားထင်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် သေနတ်
 ပုံသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ ချိန်လိုက်၏။

စပ်ရန်နိုင်က ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒိန်း...”

“ခင်ဗျား အရင်သေသွားပြီ...”

ဆန်းထူး နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် သူ ထိတ်လန့်၍ သွား၏။ ဆန်းထူးက မကျေ
 မနပ် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း... အခု နာရီဝက်ကျော် နောက်ကျတယ်။ ငါတို့က
 ဒီမှာ ကိုးနာရီကတည်းက စောင့်နေတာ...”

“လမ်းမှာ ကားလမ်းပိတ်နေလို့ပါ။ ဒီကြားထဲ ရွှေသရဖီ

လမ်းမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ကံကောင်းလို့
 ဒီကိုရောက်လာတာ”

စပ်ရန်နိုင်က ဝေစိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ဟေး... ဝေစိုး။ နေလို့ကောင်းရဲ့လား... အဆင်ပြေရဲ့”

လား”

ဝေစိုး ထိုင်နေရင်းမှ တုန်ခါသွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သတိထားလိုက်ပြီး -

“ဒီဌာနမှာ မင်းကို တွေ့လိုက်ရတာ ငါ အတော် အံ့ဩမိတယ် စစ်ရန်နိုင်။ မင်းက လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ငါကို ဒီနေရာ ရွှေ့ပေးလိုက်တာ”

ဝေစိုးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး -

“ငါသိပြီး။ မင်းကို ဦးထွန်းပိုင်က နေရာ ရွှေ့လိုက်တာပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကို ချစ်ကြ...ခင်ကြတာကိုးကွ”

“မင်းပြောသလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ...စစ်”

ဆန်းထူးက ရဲသားဖြစ်သူကို ကြည့်၍ -

“နုတ်ဖြေမှာ မင်းရတဲ့ အမှတ် ငါတို့အကြောင်းကြားမယ်။ ကဲ...မင်းသွားလို့ပြီ”

ရဲသားက...

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမန်း မသိအောင် ကြောင်သွားမိတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

စစ်ရန်နိုင်က လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး... အခုကိစ္စဟာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စဆိုရင်တော့ မင်းကြောင်နေတာနဲ့ မင်းရော ဘေးကလူတွေပါ သေကုန်

လိမ့်မယ်”

ရဲသား ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

x x x

ဆန်းထူး ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“လစ်လပ်တဲ့ ရာထူးနေရာ ဘယ်နှစ်နေရာရှိသလဲ”

“စုစုပေါင်း ကိုးနေရာ။ အမျိုးသားခြောက်ယောက်၊

အမျိုးသမီး သုံးယောက် ခန့်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က အံ့ဩသံဖြင့် -

“အမျိုးသမီး စစ်ဆေးရေးမှူးက သုံးနေရာတောင် ခန့်

မှာလား ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

အသက်လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် စစ်ဆေးရေး

အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

အမျိုးသမီးတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူး ခန့်မယ့်ကိစ္စကို ရှင်က တန်ကွက်ချင်လို့လား”

ဆန်းထူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“စိတ်... ဒါက မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးရုံးက

အိမ်ခေါ်မာညိုပဲ။ သူက အခုလုပ်နေတဲ့ စာမေးပွဲတွေမှာ ကြီးကြပ်

ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာ”

အိမ်ခေါ်မာညိုက ဂုဏ်ယူစဉ်ကြားစွာဖြင့် -

“ဟုတ်ကယ်။ ကျွန်မက ကြီးကြပ်ရေးတာဝန်နဲ့လာတာ”

ဆန်းထူးက စပ်ရန်နိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး -
 "ဒေါ်ခင်မာညို။ သူက လူသတ်မှုစုံစမ်းစစ်ရေးဌာနက
 အထူးရဲအရာရှိ ခပ်ရန်နိုင်ပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းရေး
 ဌာနသို့ အခုမှ ပြောင်းလာတာပါ"
 သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။
 မထိတထိလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။
 "ဟုတ်ကဲ့... အထူးရဲအရာရှိ စပ်ရန်နိုင်အကြောင်း
 ကျွန်မ ကြားဖူးထားပါတယ်"
 သူမ၏ လေသံကို စပ်ရန်နိုင် ရိပ်စားမိသည်။
 "ခင်ဗျား... သိထားရင် ပိုကောင်းပါတယ်"
 "ဒီမှာ... စပ်ရန်နိုင်။ ဒီဌာနမှာ အတွေးအခေါ်သစ်၊ အမြင်
 သစ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း
 ရေးမှူးက ရည်ရွယ်ထားပါတယ်..."
 စပ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍
 "ဪ... သူက ဘာတွေ လုပ်ချင်လို့တဲ့လဲ"
 "အခု ခေတ်အခြေအနေဟာ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ဝဲ
 အဖွဲ့ကြီးထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေကိုပါ တိုးပြီး ထားပေးဖို့ ရည်ရွယ်
 ထားပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးသားတွေနဲ့အတူ တန်
 တူ၊ ရည်တူ လုပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အာသာဝတီမြို့တော်မှာ
 အကောင်းဆုံးစံချိန် သတ်မှတ်ချက်တွေ လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။
 ကျန်ဒေသတွေကပါ ဒီလုပ်ဆောင်ချက်ကို စံနမူနာ ယူလာကြ
 ပါလိမ့်မယ်"

စပ်ရန်နိုင်က ခန့်သံဖြင့် -
 "သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ"
 ဒေါ်ခင်မာညိုက စပ်ရန်နိုင်ကို မကျေမနပ် အမူအရာဖြင့်
 မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ဆက်၍ပြောသည်။
 "နောက်ပြီးတော့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ဒီဌာန
 မှာ ရှိနေတဲ့ ရှေးဟောင်းလူသားတွေကိုပါ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ပါ ဆန္ဒရှိ
 နေတယ်"
 စပ်ရန်နိုင်က အေးစက် ခါးသည်းစွာဖြင့် ပြောသည်။
 "ပိုပြီး သင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ကူးပါပဲ"
 ဆန်းထူးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး -
 "ကဲ... အလုပ် ဆက်ကြရအောင်။ နောက်တစ်ယောက်"
 ဆန်းထူးက တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းအော်ခေါ်
 သည်။
 ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
 အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။
 သူမ၏မျက်နှာမှာ မာမာကျောကျောဟန် ရှိသည်။
 သို့သော် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရုပ်ရည်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထား
 သည်။
 စပ်ရန်နိုင်က သူမကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်
 ပြည့်စုံစွာ အကဲခတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။
 ဆန်းထူးက စာရွက်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူ

၍ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အင်း...မင်းက ရဲအဖွဲ့ဝင် မေဘုန်းရှိန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဆရာ”

“ကောင်းပြီ။ ခဏလောက်...ထိုင်ပါဦး”

စပ်ရန်နိုင် စားပွဲကြီး၏နောက်ဘက် ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒါ...မင်းကိုစစ်ဆေးတဲ့ စာမေးပွဲရဲ့နောက်ဆုံးအဆင့်ပဲ။ မင်းအနေနဲ့ တာဝန်ဆောင်ရွက်နေချိန်မှာ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း၊ ဥပဒေပုဒ်မတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးပြုနိုင်စွမ်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးဖို့ပါပဲ။ မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ငါတို့ကို မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေလို့ပဲ သဘောထားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဆရာ”

“အခု...မင်း...ဘယ်ဌာနမှာ တာဝန်ကျသလဲ”

“ဝန်ထမ်းရေးရာ ဌာနနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ဌာနမှာပါ”

သူမ၏အဖြေကြောင့် စပ်ရန်နိုင်က အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးလိုက်သည်။

ဆန်းထူးက သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ -

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ...စပ်”

“ဒီ...အမျိုးသမီးမှာ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းပြီး ဆောင်ရွက်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိရင် ပိုပြီးကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်မာညိုက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဝင်ပြော

သည်။

“အို...ဒါကတော့ သူ့အနေနဲ့ ကျရာနေရာတစ်ခုမှဝင်ပြီး စ.လုပ်ရမှာပဲလေ”

စပ်ရန်နိုင်က ဒေါ်ခင်မာညိုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ...ရဲတပ်ဖွဲ့ပါ ဒေါ်ခင်မာညို။ အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဌာနမှာ ကျွမ်းကျင်အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူစားမျိုးတွေသာ အဓိက လိုအပ်နေတာ...”

ဆန်းထူးက ဝင်၍ပြောသည်။

“စပ်ရန်နိုင်၊ မင်း...ရဲသား မေဘုန်းရှိန်ကို မေးမြန်းစရာ ရှိသလား”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ရှိပါတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က မေဘုန်းရှိန်အက်သို့လှည့်၍ -

“ကဲ...မင်းကို ငါမေးမယ်။ မင်းတို့ရဲ့မြို့တော် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုကြီးရဲ့ဆန္ဒသဘောထားအသစ်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့ ရဲစစ်ဆေးရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ ရဲကားပေါ်မှာလိုက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားလာနေရမယ်ဆိုတာကို သိထားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

မေဘုန်းရှိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မအဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

“မင်းအနေနဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုခုကို ဖမ်းဆီး အရေး

ယူခဲ့တာမျိုး ရှိသလား”

သူမ ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ အဲဒီလို အမှုမျိုး မဖမ်းဘူးခွဲသေးပါဘူး”

“အနိုင်အထက်ပြုကျင့်တဲ့ အမှုမျိုးကော ဖမ်းဘူးလား”

သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီလို ပြစ်မှုမျိုးလည်း မဖမ်းဘူးသေးပါဘူး... စစ်ရန်နိုင်က -

“မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုအမှုမျိုးကိုမှ မဖမ်းဆီးဘူးသေးဘဲ

နဲ့ရဲကားပေါ်လိုက်ပြီး... တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိတယ်လို့ ထင်ထားရတာလဲ။ လမ်းပေါ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ရဲအမှုထမ်းတွေဟာ လုပ်သက်ရှိတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

ဒေါ်ခင်မာညို ဒေါသ ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ... စစ်ရန်နိုင်။ မိန်းမသားတွေဟာ မီးဖိုချောင်းထဲမှာ နေရမယ်လို့ ရှင်က သတ်မှတ်ချင်တာလား။ မိန်းမသားတွေကော ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ပါဝင်ပတ်သက် လုပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

စစ်ရန်နိုင်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် -

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာ၊ သိပ်လွယ်တယ်လို့ပဲ ထင်နေသလား။ အပျော်ခရီးထွက်နေတယ်လို့များ မှတ်နေသလား။ ခင်ဗျား အဲဒီလို သတ်မှတ်ထားရင်

ဘော့၊ အမှားကြီးမှားသွားပါလိမ့်မယ်...”

ဒေါ်ခင်မာညိုက မကျေမနပ်လေသံဖြင့် -

“ရှင်... စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြီး ပြောပါ”

စစ်ရန်နိုင်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော်လိုက်ပြီး -

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် မေးမယ်။ ဟောဒီက ရဲသား

မေဘုန်းရှိန်ရဲ့ မျက်နှာကို လူရမ်းကားတစ်ယောက်၊ လူဆိုးတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး နှင့်ကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်မသတ်စေချင်ရင် ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်ချလိုက်စမ်း... မြန်မြန်လုပ်စမ်းလို့ ဆိုလာရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကုန်မလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

ဒေါ်ခင်မာညို၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီရဲ၍

မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်၍လာသည်။

“ဒါ... ရှင်... ဒီရဲသား စာမေးပွဲကျအောင် တမင်သက်သက် လုပ်တာမဟုတ်လား”

စစ်ရန်နိုင်က ခနဲသံဖြင့် -

“ဟုတ်တယ်... သူ စာမေးပွဲကျသွားရင် သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနကို ပြန်ရောက်သွားမယ်။ တကယ်လို့ သူသာလမ်းမပေါ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်းနဲ့ ညှိဖျင်းခွဲရင်တော့ သူ ချက်ခြင်း သေသွားလိမ့်မယ်”

ရဲသား မေဘုန်းရှိန်က အမှုအရာ လုံးဝမပျက်။

“ဒါ... ကျွန်မရဲ့ ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးဘူး။ မင်းနဲ့ အတူ တွဲဘက် တစ်ဦးပါလာဦးမယ်။ မင်းရဲ့ တွဲဖက်နဲ့ မင်းကတစ်

ဦးအပေါ်တစ်ဦး အမှီသဟဲ ပြုနေကြတယ်။ မင်းဘက်က ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခုကြောင့် မှားယွင်းခဲ့လို့ မင်းသေသွားခဲ့ရင် မင်းနဲ့အတူ တွဲဖက်လည်း သေရဖို့ သေချာသလောက်ပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့သားနှစ်ယောက်နဲ့ အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေကို လူဆိုးတွေလက်ချက်နဲ့ သေကုန်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒါ... ငါတို့ရဲ့စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကြီးရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုအသစ်ရဲ့ ရလဒ်အသစ်ပဲ”

စပ်ရန်နိုင်နှင့် ရဲသား မေဘုန်းရှိန်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မုန်းတီးမှုကို စပ်ရန်နိုင် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါချေ။

ထို့နောက် စပ်ရန်နိုင်က သူမကို မှုခင်းမေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မံမေးသည်။ ထိုမေးခွန်းသည် ပြဿနာမေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မာညိုက ဒေါသတကြီး ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် မေဘုန်းရှိန်က ပြည့်စုံတိကျစွာ ပြန်ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲသား မေဘုန်းရှိန်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော အပြုံးတစ်ရပ် ပြုံး၍ စပ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဆန်းထူးက သဘောကျသော အမှုအရာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ..ဟေ့..နောက်ထပ်တစ်ယောက်...”

* * * * *

အခန်း (၇)

နေ့လည်စာစားချိန်မှာ တစ်နာရီ ထိုးတော့ပေမည်။ စပ်ရန်နိုင် ရဲစခန်းစားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

တစ်ဦးတည်း စားပွဲ၌ထိုင်၍ အားရပါးရ စားသောက်နေသော လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဗသန်းထိုက်က မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...စပ်”

စပ်ရန်နိုင်က ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့အတွက် စားသောက်စရာအချို့လှမ်းမှာလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် -

စားသောက်စရာများ ရောက်လာသည်။ ခပ်သွက်သွက် စားသောက်နေရင်းမှ -

“ဒီတစ်မနက်လုံး ရဲစစ်ဆေးရေးမှူး ရာထူးအတွက် နှုတ် ဖြေစာမေးပွဲလုပ်တယ်လေ။ အဲဒီလူတွေအားလုံးကတော့ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ လိုအပ်တာ တွေအများကြီးပါပဲဗျာ။ ဒီတစ်ကြိမ် မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း ရေးမှူးကြီးက ပုံစံသစ်တစ်ခု ထုတ်လိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးသုံးဦး ကိုပါ ရဲစစ်ဆေးရေးမှူးအဖြစ် ခန့်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ နေပါဦး... အဲဒီကောင်မလေးတွေက ကောတော်တော်လှရဲ့လား”

“အမျိုးသမီးရဲစစ်ဆေးရေးမှူးတို့။ တော်တော်... စိတ် ကူးယဉ်ပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဗသန်းထိုက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါ... စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကြီးရဲ့ ခေတ်မီဆန်း သစ်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် အသစ်ပေါ့ကွာ”

စင်ရန်နိုင်က စားစရာများကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှု အရာဖြင့် စားသောက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ တွဲဖက်အသစ်ကကော... ဘယ်သူလဲ”

“နေဇော်...”

“နေဇော်က လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ အခု ဘာအမှု ကိုင်နေရလဲ”

“မနေ့က ပွဲစားတစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတယ်။

ဒီလူက မိန်းမတော်တော်ရှုပ်တယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်မ လေးက ခံပြင်းနာကျည်းပြီး လိုက်သတ်တာပဲဖြစ်မယ်။ ဒီအမှုမျိုး တတော့ ရိုးနေပါပြီ”

စင်ရန်နိုင်က အေးမြသော သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် တိုင်း၍ မော့သောက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဘာမှ ပူမနေနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနကို ကျွန်တော် မကြာခင်မှာ ပြန်ရောက် ဘာမယ်”

လူဝကြီးဗသန်းထိုက်က မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မပူပါဘူးဗျာ။ မင်းကို ဦးထွန်းပိုင်က သူ့ဌာနမှာ ပြန်ပြီး နေရာပေးမယ်လို့ ထင်နေသလား”

စင်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အသာစောင့်ကြည့်နေပါ။ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ကိုင်လို့ မရနိုင်တဲ့ အမှုကြီးမျိုး တစ်ခုခုပေါ်လာလိမ့်ဦး မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်မှာပဲ”

“မင်းထင်သလို ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား”

စင်ရန်နိုင်က လေးနက်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ တော်တယ်ဆိုတာ

အားလုံးက သိထားကြပါတယ်... လူဝကြီးရယ်”

အာသာဝတီမြို့...။

ညဉ့် (၁၂) နာရီ....

ဆိပ်ကမ်း ကုန်ဂိုဒေါင်ကြီးနှစ်ခုအကြားရှိ လမ်းကြား

ကလေးမှာ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍နေ၏။

ကွမ်တမ်ဓာတ်ငွေ့နှင့် အီလက်ထရွန်နှစ်ကုမ္ပဏီ၏ကုန် တင်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ကားမောင်းသူမှာ "အထွဲ" ဖြစ်သည်။ သူသည် ကားရှေ့ခန်း၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

"အထွဲ" သည် သူ၏နာရီကို ကြည့်သည်။

"အင်း... အချိန်ကြပြီ..."

"အထွဲ" သည် ကားနောက်ခန်းရှိ လူခြောက်ဦးကို လှည့် ကြည့်သည်။

ထိုလူများသည် သူ၏ "လက်မရွံ့" များပင် ဖြစ်ကြသည်။

သူ၏ လက်မရွံ့များမှာ -

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးကို ခိုးယူပေးသည့် "ဒေလီယာ"

အတွေ့အကြုံရှိသည့် လူကြမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော စံနက်

ကျော် -

ထောင်မှ လွတ်လာသည်မှာ မကြာလှသေးသည့် ခန္ဓာ ကိုယ် ခပ်သေးသေးနှင့် "ဂျပ်" -

"ဒေလီယာ" ကဲ့သို့ပင် ညဉ့်နက်မလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့် အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းပြေပြစ်သည့် "နီရင်း" -

အထွဲ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် "ဇာထို" -

နောက်ဆုံး ကျွန်လူမှာ

လူဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထွားကျိုင်း သန်မာ

တုတ်ခိုင်လှသည့် "အာနီ" ဖြစ်သည်။

"အာနီ" သည် စကားအလွန်နည်းသူဖြစ်သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လူတစ်ဦး၏ ခါးရိုးကို သစ်ကိုင်း ချောက်တစ်ခုပမာ အလွယ်တကူ ချိုးပစ်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။

ထိုလူအားလုံးသည် လူဆိုးလူမိုက်များ၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်

စက်သော အကြမ်းဖက်သမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ "အထွဲ" ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ကြမည့်လူများ ဖြစ်ကြသည်။

"အထွဲ" က ခေါ်လျှင် အဝီစိအထိ မငြင်းမဆန်လိုက်မည့် လူများဖြစ်ကြသည်။

"အထွဲ" က လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ငါတို့ပြန်ပြီး ချိန်ကိုက်ကြည့်ကြရအောင်... ပထမဆုံး

ငါက အစောင့်ကို ရှင်းမယ်။ သူ့ဆီက သော့တွဲယူလာခဲ့မယ်။ ဝို ဒေါင် အမှတ် (၁၇) ရဲ့အဆုံးအထိ ကားကို မောင်းယူသွားမယ်။ ကဲ စံနက်ကျော်... မင်းက ဘာဆက်လုပ်မလဲ ပြောစမ်း"

စံနက်ကျော်က တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် အမှောင်ထဲမှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"အဲဒီနေရာမှာ... ဆရာ ထွဲကို ထားခဲ့မယ်။ ကုန်တင် ထရပ်ကားကြီးကို ကျွန်တော်က ဆိမ်ကမ်းရှေ့ဘက်ခြမ်း တံခါး

ပေါက်ကြီးဆီ မောင်းယူသွားမယ်။ ဆရာထွဲက ဝိုဒေါင်တံခါး ဖွင့် ပေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က ထရပ်ကားကြီးကို ကုန်တင်ကုန်း

ဘောင်နားရောက်တဲ့အထိ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ရပ်ပေးမယ်"

အထွဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်တယ်.. မှန်တယ်။ အာနီနဲ့ ဂျပံက ဘာတာဝန် ကျသလဲ”

အာနီက သွက်... ဘက်စွာဖြင့် -

“ကျွန်တော်က အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်တွေနဲ့ လက်နက်ကြီးတွေဝင်ယူမယ်”

အထွဲက အမျိုးသမီးနှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍ -

“နီရင်းက ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဖောက်ခွဲရေးကိရိယာ၊ ယမ်းတွေ၊ ဒိုင်းနမိုက်တွေ၊ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းမှန်သမျှ သယ်ယူလာမယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒေလီယာကကော”

“ဒေလီယာ” ကတက်ကြွသောလေသံဖြင့် -

“အို... ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဝိုင်အိုလက် ခုံးကျည်တွေရှာယူမယ်။ ဝိုင်ဒေါင်ကြီးရဲ့ နောက်ဖက်အခြမ်းမှာ ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ...”

အထွဲက “ဇာထို” ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဇာထို...”

“ကျွန်တော်... ကျည်ဆန် သယ်ယူလာခဲ့မယ်.. ဆရာ

ထွဲ”

“အထွဲ” ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးသည်။

“အိုကေ... အားလုံး သိပ်ကောင်းတယ်။ အဖွဲ့သားအားလုံး အတိအကျအချိန်ကို လှုပ်ရှားကြဖို့ပဲ လိုတယ်”

“အထွဲ” နာရီကို ကြည့်သည်။

“ကဲ... ငါတို့ သွားကြရအောင်”

“အထွဲ” ကားအင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

ကျယ်လောင်သော အင်ဂျင်စက်သံကြီး တုန်ခါ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စံနက်ကျော် ရှေ့ခန်းသို့ ပြောင်း၍ ထိုင်သည်။

အထွဲက သတိပေးသည်။

“ငါတို့ ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ သတိထားဖို့လိုတယ်။

တစ်ခုခု တိမ်းစောင်းမှားယွင်းသွားတာတောင်မှ သေနတ်ကို မသုံးပဲ နေရလိမ့်မယ်။ သေနတ်သံကြားရင် ရဲတွေချက်ခြင်း ရောက်လာမှာ သေချာတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ။ ကျွန်တော် သတိထားမှာပါ။ ဒါပေ

မယ့် အမှားအယွင်းတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင်ကော ဆရာ” ထွဲ”

“အထွဲ” အေးစက်စွာ ပြုံးသည်။ သူ၏ ခြေထောက်၌ ဝှက်၍ထားသော နှစ်ဘက်သွား ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းနဲ့ ငါ ရှင်းပစ်မယ်လေ...”

x x x x x

အခန်း (၈)

ဆိပ်ခံတံတားအမှတ် (၁၇) ...။

အစောင့်တဲငယ်တစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုတဲငယ်၌ အစောင့်တာဝန်ကျသူ ဦးညိုမှိုင်းရှိနေသည်။

ဦးညိုမှိုင်းသည် အသားညိုညို၊ ဆံပင်ကျဲကျဲပါးပါးနှင့် ဝဝတုတ်တုတ် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အစောင့်ဖြစ်သူ ဦးညိုမှိုင်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဇိမ်ကျစွာစိမ်အေးချမ်းသာစွာထိုင်နေသည်။ သူ၏ဘေး၌ ဓာတ်ခဲ ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ဖွင့်ထားသည်။

ဦးညိုမှိုင်းသည် ရောင်စုံ မိန်းမပျိုများ၏ ဓာတ်ပုံများသာ လျှင် ပါဝင်သော မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစာကြည့်ရှုနေ

သည်။

ဤအလုပ်သည် သူ့အတွက် ပင်ပန်းသော အလုပ် ဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဦးညိုမှိုင်း သူ၏အလုပ်ကို သဘောကျသည်။ အစောင့်တဲအတွင်း၌ နွေးထွေးစွာ နေနိုင်သည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူပူကို ဓာတ်ဘူးထဲ၌ အသင့်ထည့်ထားသည်။

သူ၏အစောင့်တာဝန်မှာ ည ကိုးနာရီမှ နံနက် ခြောက် နာရီအထိဖြစ်သည်။ နံနက်ပိုင်းအစောင့်ရောက်လာလျှင် လူချင်း ဝဲရုံသာဖြစ်သည်။

ဦးညိုမှိုင်းသည် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တောက်... လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး...”။

အချိုး၊ အဆစ်၊ ကောက်ကြောင်းများက စွဲမက် ရင်ဖို ဆိုက်မောဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ဦးညိုမှိုင်း လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ချလိုက်သည်။

“မယ်ဇလီ” လမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမှောင်ထုထဲမှာ ကားမီးရောင်တဝင်းဝင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ မိမိ၏ အစောင့်တဲရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးညိုမှိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ဤအချိန်မျိုး၌ ကားအသွားအလာ လွန်စွာနည်းလှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကင်းလှည့် ရဲကားတစ်စီးတစ်လေ
ရောက်လာတတ်သည်။

ဂိတ်ပေါက်ဝ၌ ကားစက်ရှိန် လျော့သွားသည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်...”

ဟုတွေး၍ အစောင့်တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။

အေးမြသော ညဉ့်လေက သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ တိုးဝင်
လာသည်။

ဂိတ်ဝမှ အော်သံဟစ်သံ ကျယ်လောင်စွာပေါ်လာ
သည်။

“ဗျို... အစောင့်ဆရာကြီး။ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါဦး”

ဦးညိုမှိုင်းသည် ထူထဲသော အစောင့်ယူနီဖောင်း
ဂျာကင်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲစေလိုက်၏။

ခါး၌ ချိတ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖြုတ်လိုက်
သည်။

ဂိတ်ဝ၏အပြင်ဘက်၌ ရပ်ထားသည့် ထရပ်ကားကြီးဆီ
သို့ ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားဘေး၌ -

“ကွမ်တမ်ဓာတ်ငွေနှင့် အီလက်ထရွန်းနစ်ကုမ္ပဏီ”
သော စာတန်းရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးညိုမှိုင်းသည် ဂိတ်ပေါက်ဝတံခါးကို ဖွင့်သည်။

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ဦးညိုမှိုင်း၏ စိတ်ထဲ၌ -

“ဓာတ်ငွေနှင့် အီလက်ထရွန်းနစ် ကုမ္ပဏီကဆိုတော့ ဒီ
အချိန်မျိုးမှာ သူတို့ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ မသိဘူး။ သူတို့အလုပ်

သူတို့ မြန်မြန်လုပ်။ ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဦးညိုမှိုင်းသည် သူ၏ဂိတ်တံကလေးအတွင်းသို့ ပြန်၍
ဆံချင်နေပေပြီ။

ထရပ်ကားမောင်းသူက လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျို... ဂိတ်စောင့် ဆရာကြီး...”

ဦးညိုမှိုင်းက ကားမောင်းသူ၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ငွေနှင့် အီလက်ထရွန်း

နစ်ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်သမားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်
ဆစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားမောင်းသူလူရွယ်မှာ ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဆံပင်
ညိုရည်နှင့် စူးရှသော မျက်လုံးများရှိသူဖြစ်သည်။

ကားသမားဘေးမှ လူ၏ မျက်နှာကို ပါလက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် သပ်သပ်ထိုးကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့၊ ဆံပင်ရည်ရည်နှင့်

အထစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးညိုမှိုင်း နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့သည်။

ဤပုံစံနှင့် ဤကဲ့သို့သော ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ကို မည်သို့
ဤသနည်းဟု တွေးလိုက်မိသည်။
အရည်အသွေးရှိသော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အဆင်

အတန်းရှိသော ပုံစံမျိုး လုံးဝမရှိကြ။
 ဦးညိုမှိုင်းက စိတ်တိုသော လေသံဖြင့် မေးသည်။
 "ဘာကိစ္စလဲ..."
 ကားမောင်းသူက သူ၏အပေါ်အကျီထဲမှ မှတ်ပုံတင်
 ကဒ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ပြသည်။
 "ကွမ်တမ်ဓာတ်ငွေနှဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ကုမ္ပဏီက
 ဦးညိုမှိုင်းက ထိုမှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားကို ဂရုစိုက်၍ကြည့်
 ရှုခြင်း မရှိပေ။
 ဦးညိုမှိုင်းက -
 "ဘာကိစ္စရှိလို့ ဒီလိုလာရတာလဲ"
 "ခင်ဗျားတို့ဆီက မြေအောက်ပိုက်လိုင်းကို လာပြီး
 တာပါ။ ဒီနေရာမှာ ဓာတ်ငွေပိုက်လိုင်းတစ်ခု ပေါက်နေတယ်
 သိရပါတယ်။ မြေအောက်ပိုက်ခေါင်းခန်းကို ဆင်းဖို့ အပေါ်
 တစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား"
 "ရှိတယ်...ဟို...အရှေ့ဘက်နားမှာ"
 ဦးညိုမှိုင်းက ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးဘက်သို့ မေးဆယ်
 ပြလိုက်သည်။
 ကားမောင်းသူက -
 "ကျွန်တော်တို့ အောက်ကိုဆင်းပြီး ကြည့်မှ ဖြစ်လိ
 မယ်"
 ဦးညိုမှိုင်း စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ဒီလူတွေကို သတိထား၍ ကြည့်ဖို့လိုသည်။ ထို့အတွက်

ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်က အအေးခံပြီး ရပ်စောင့်ကြည့်နေရပေဦး
 သည်။
 ဦးညိုမှိုင်းက -
 "မင်းတို့အလုပ်က ဘယ်လောက်အထိကြာမှာလဲ"
 "ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးပြီး
 အောင် လုပ်မှာပါ"
 ဦးညိုမှိုင်းက သော့တွဲကို ထုတ်ယူ၍ ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်
 ပေးလိုက်သည်။
 ကားမောင်းသူက ထပ်၍ပြောသည်။
 "ဒီမှာရှိနေတဲ့ မိလ္လာလိုင်းတွေထဲ ဓာတ်ငွေတွေသာ စိမ့်
 ဝင်သွားရင်တော့ ဒီနေရာတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲပြီး ဒုက္ခရောက်
 နှုန်လိမ့်မယ်"
 ဂိတ်ဝတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ၏ထရပ်ကား
 ဦးစက်နှိုးပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လာသည်။
 ကားမောင်းသူ ရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်၍ဆင်းသည်။
 "ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုပါလား"
 "ဆက်ပါ...ရပါတယ်..."
 ဦးညိုမှိုင်းက ကင်းတဲရီရာသို့ ကားသမားကိုခေါ်သွား
 သည်။
 ရုတ်တရက် -
 နောက်ဘက်မှနေ၍ သူ၏ပါးစပ်ကို သန်မာလွန်းလှ
 သော လက်တစ်ဘက်က တင်းကျပ်စွာ ဖိအုပ်လိုက်၏။

ဦးညိုမှိုင်း ရုန်းထွက်သည်။

တောက်ပသော သံမဏိရောင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
နစ်ဘက်သွား ဓားမြှောင်၏ ချွန်မြဲသော ဦးချွန်က

ဦးညိုမှိုင်း၏ အပေါ်အကျီ ထူထူကြီးအတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုး
စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဦးညိုမှိုင်း နာကျင်သော ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစား
လိုက်ရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ငါ... ငါ သေရတော့မယ်”

ဦးညိုမှိုင်း ချက်ခြင်းပင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အထွဲ” သည် ဦးညိုမှိုင်း၏ အလောင်းကို မြေပြင်ပေါ်သို့
အသာချလိုက်သည်။ ဦးညိုမှိုင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စမ်းသပ်စွာ
ဖွေကြည့်သည်။ သူလိုချင်သော သော့တွဲတစ်တွဲကို တွေ့လိုက်
သည်။

“အထွဲ” သည် ထရပ်ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွား
သည်။

ယာဉ်မောင်းသူနေရာ၌ စံနက်ကျော်က ပြောင်း၍နေ
ရာယူသည်။

စံနက်ကျော်က စတီယာရင်ကို ထိန်းကိုင်၍ ဂီယာ
ပြောင်းလိုက်သည်။ “အထွဲ” က စံနက်ကျော်၏ ဘေးထိုင်ခုံ၌
ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သွားကြမယ်”

စံနက်ကျော်က ထရပ်ကားကြီးကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း

သွက်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်သည် ကုန်ဂိုဒေါင် အမှတ် (၁၇) ရှိရာသို့
ဦးတည်၍ မောင်းနှင်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်၏ ရုံးခန်းရှေ့ကားစက်
နံရံလျော့သည်။

“အထွဲ” က ထရပ်ကားကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ရုံးခန်း
သော့ကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

စံနက်ကျော်သည် ထရပ်ကားကို ကွေ့ပိုက်၍ ဂိုဒေါင်၏
ဘုန်းဘောင်နေရာ၌ ထိုး၍ ရပ်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။
“အိုကေ... အလုပ်စ. လို့ရပြီ”

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ဘက်တံခါး ပွင့်လာ
သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အုပ်စုတစ်စု
နံဆင်းလာကြသည်။ “အထွဲ” ၏ လူများပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် (၁၅) မိနစ်ခန့်မျှ အကြာ၌ -
မျက်နှာကြက် မီးလုံးတန်းများ လင်း၍ လာသည်။

မီးဖွင့်လိုက်သူမှာ ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့်
“အထွဲ” ဖြစ်သည်။

ဂိုဒေါင်အတွင်း နံရံတစ်ခုလုံး အပြည့် သေတ္တာကြီးများ
ဆင့်၍ တန်းစီထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အထွဲ” သည် သူ၏ လူများဘက်သို့ လက်ပြ၍ လှမ်းပြော
သည်။

“ဒီဘက်ကို အမြန်လာကြ။ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး...
 အစီအစဉ်အတိုင်း အမြန်လုပ်ကြစမ်း”
 အထွဲနှင့် သူ၏လူများ ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ပြေးလွှားထွက်
 ရောက်သွားကြသည်။

x x x x x

အခန်း (၉)

လူဝကြီး “ဗသန်းထိုက်” လေချဉ်တစ်ချက်တက်သည်။
 သူ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ မအီမသာဖြစ်နေသည်။ ဤသည်မှာ
 သည်း သူ အစားအစာများ အစားလွန်၍ဖြစ်ခြင်းပင်။

လူဝကြီး “ဗသန်းထိုက်” ၏ တွဲဘက်အသစ်ဖြစ်သူ
 နေဇော်သည် ရဲကားကို “စတုဂံ” လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။
 ဂိုဒေါင်များ ထားရှိသည့် ဆိပ်ကမ်းဒေသသို့ ကားကို ဦးတည်၍
 မောင်းနှင်လိုက်သည်။

ဗသန်းထိုက်သည် သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စစ်ရန်နိုင်ကို
 အောက်မေ့ သတိရနေမိသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် လူဝကြီး
 ဗသန်းထိုက်၏ အသက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကယ်တင်ပေးခဲ့
 ဖူးသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် သူငယ်ချင်း
ကောင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ကားမောင်းနေသူ နေဇော် ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နေဇော်” သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ရဲထံ
ထမ်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူသတ်မှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး
ဌာန၌ သုံးနှစ်ကျော် တာဝန်ယူနေသူဖြစ်သည်။ အားကိုးရသော
တွဲဘက်တစ်ဦး ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။

လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။

ကားမောင်းသူ နေဇော်သည် “စိန်ပန်းမြိုင်” လမ်းထဲသို့

ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။

လမ်းဘေးရှိ မှောင်မည်းနေသော ဂိုဒေါင်ကြီးများရှေ့
ရဲကားကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်နေသည်။

ဆိပ်ခံတံတား အမှတ် (၁၇) အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

နေဇော်က အံ့ဩသံဖြင့် -

“ဟင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်က -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမှောင်ထုထဲသို့ နေဇော် စူးစိုက်၍ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆိပ်ခံတံတား အမှတ် (၁၇) ကိုဝင်တဲ့ တံခါးတွေအား

လုံး ပွင့်နေတယ်”

ဗသန်းထိုက် ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

နေဇော် ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဂိုဒေါင်ထဲ

ပေါက် တံခါးချပ်များမှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်၍ နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

ဗသန်းထိုက်က -

“ဟုတ်တယ်... နေဇော်။ အဝင်ဝ ကင်းတဲကိတ်ထဲမှာ

လည်း တစ်ယောက်မှ ရှိမနေဘူး။ ငါတို့အထဲဝင်ပြီး စစ်ဆေး
ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်...”

နေဇော်သည် ဂိတ်ဝတ်ခါးမှ အတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွား
ပြီး အစောင့်ဂိတ်တံရှေ့ ကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဗသန်းထိုက် ကားပေါ်မှ ဦးစွာဆင်းသည်။

ပက်လက်လန်လဲကျ ငြိမ်သက်နေသော ဦးညိုမှိုင်း၏
အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဦးညိုမှိုင်း၏ ရင်ဘတ်၌ နီစွေးသော

သွေးကွက်ကြီး စွန်းထင်း၍ နေ၏။

ဗသန်းထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ရဲကားဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး... နေဇော်”

နေဇော် ရောက်လာပြီး ဦးညိုမှိုင်း၏ အလောင်းကို တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

နေဇော်က ယူကျုံးမရသော လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အိုး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဦးညိုမှိုင်းရယ်...”

ဗသန်းထိုက်က -

“သူ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်သွားတာ...”

“တော်တော် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်သမားပဲ...”

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်သည် ဂိုဒေါင်ကြီးများရှိရာဘက် သို့လှမ်း၍ကြည့်သည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အရိပ်အယောင် တစ်ခုမျှပင် မတွေ့ရပေ။

ဗသန်းထိုက်က "နေဇော်" အား ပြောလိုက်သည်။
"နေဇော်... မင်းက အဖွဲ့ခွဲတွေဆီ လှမ်းပြီး သတင်းပို့ အကူအညီ အမြန်တောင်း။ သူနာပြုကားတစ်စီးပါ ခေါ်လိုက်" "စိတ်ချ... ငါလုပ်လိုက်မယ်"

နေဇော် ဂိတ်ပေါက်တံခါးဝသို့ လျှောက်၍သွားသည်။
ဗသန်းထိုက်သည် နေဇော်၏ နောက်မှ လျှောက်လာရင်း သူ၏ အပေါ်ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်မှ ပွိုင့် (သုံးငါးခုနစ်) ကွန်ဘက် မဂ္ဂနမ်ခြောက်လုံးပြူးကို အသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ကဲ... ငါ နည်းနည်းပါးပါးလောက် လိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မယ်"

"သတိတော့ထားနော်။ ဒီလူဆိုးတွေက အစောင့်ဦးညို မိုင်းကိုတောင် သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်သွားကြပြီ။ ရဲတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့အတွက်လည်း ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး" "အေးပါကွာ။ ငါနားလည်ပါတယ်..."

လူဝကြီးဗသန်းထိုက်တစ်ယောက် ကုန်ဂိုဒေါင်ကြီးများရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်၍သွားသည်။

* * *

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးအတွင်း၌ ကျန်နေရစ်သူမှာ

စံနက်ကျော် ဖြစ်သည်။

စံနက်ကျော်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား၍နေသည်။
မမြင်ရသော အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်နေမိသည်။

"ဟား... မြန်မြန် လာကြပါတော့။ လုပ်စရာရှိတာတွေ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်ထွက်ချင်ပြီ..."

စံနက်ကျော် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။
ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိပဲ ဖြစ်နေမိသည်။

ဂိုဒေါင်အတွင်း ရောက်နေသူများမှာ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အကွက်စေ့စေ့ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

"အထွဲ" နှင့် ဒေလီယာတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ဘက်နံရံသို့ ရောက်နေကြသည်။

သစ်သားသေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို အဖုံးကို "အထွဲ" က သံနှုတ်ဖြင့် ကလော်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

သစ်သားသေတ္တာအတွင်း၌ ခရမ်းပြာရောင် တောက်ပနေသည့် ဖန်ပြွန်ချောင်းရှည်များ ရှိ၍နေ၏။ ထိုဖန်ပြွန်ချောင်း၏ အချင်းမှာ သုံးလက်မခွဲ၊ အလျားမှာ လေးပေရှိသည်။

ထိုပစ္စည်းမှာ Violet Rocket ဖြစ်သည်။
ယင်းဒူးကျည်သည် (3/4) inch အထူရှိသော သံမဏိကိုယ်ထည်ကိုဖောက်ထွင်း ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ Violet Rocket သည် တစ်ခါသုံးပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ရသည့် လက်နက်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

"အထွဲ" သည် Violet Rocket ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သွေး

ဆာနေသော သားရဲတိစ္ဆာန်တစ်ကောင်နယ် ကြမ်းကြုတ်စွာ သွားများကို ဖြုဟလိုက်သည်။ သူသည် ဤဒုံးပျံလက်နက် အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားသည်။

“အထွဲ” ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်၍သွားသည်။

အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဗယ်များ၊ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း များ၊ Violet Rocket များရရှိလိုက်သည့်အတွက် သူ့အနေနှင့် ပို၍ အားတက်ဝမ်းသာ၍နေသည်။ သူထင်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ပို၍ ကျေနပ်စရာ ကောင်း၍နေ၏။ ဤလက်နက်များပိုင်ဆိုင် ထားလျှင် သူတို့နှင့်ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရမည့် ရဲများထက် ပို၍ သာလွန်သွားပေလိမ့်မည်။

သူတို့လိုချင်သော အခြေအနေတစ်ခု မပြီးဆုံးသေးခင် မှာပင် ရဲများ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရစေမည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ချက်ခြင်းပင် မီလျံနာ သူဌေးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာပေမည်။

အလွန်ကောင်းသည့်အကြံအစည်ပင်တည်း...ဟု အထွဲ တွေးလိုက်သည်။

“အထွဲ” က “ဒေလီယာ” ကိုပြောသည်။

“ကဲ . . . ဒီ သစ်သားသေတ္တာတွေ သယ်ထုတ်ကြရ အောင်”

အထွဲက ဖွင့်ထားသော သေတ္တာကို ပြန်၍ရိုက်ပြီး ပိတ် သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး သစ်သားသေတ္တာတစ်လုံးစီကို

ဒေါင်ထဲမှ သယ်ထုတ်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

စံနက်ကျော် ထရပ်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဂိုဒေါင်ထဲအထိ ဝင်လာသည်။

“ဟေး...အထွဲ”

အထွဲက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ -

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါတို့ ဂိတ်ဝင်အနားမှာ မော်တော်ကားတစ်စီးရဲ့ စက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်”

အထွဲသည် သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးစီးပေတော့မည်။

“မင်းနဲ့ ဒေလီယာက ကျန်တဲ့ Violet Rocket ကို အတူတူ ခြင်းသယ်ကြ။ မြန်မြန်လုပ်။ ငါ အခြေအနေ သွားကြည့်လိုက်ဦး သယ်”

“ကောင်းပြီ...အထွဲ”

ဂိုဒေါင်တံခါးဝမှ အထွဲအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် နှစ်ဘက်သွား ဓားမြှောင်ရိုး ပေါ်သို့ ချက်ခြင်းရောက်သွားသည်။

အထွဲသည် စိတ်တန်း၍ တည်ရှိနေသော ဂိုဒေါင်ကြီးများ အရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်၍ ဂိတ်ဝင်ပေါက်သို့ လျှောက်၍သွားသည်။

ဂိတ်ဝင်ပေါက်ရှိ ကုန်ဂိုဒေါင်ကြီးက ဂိတ်ဝင်ပေါက်မှ တင်းတဲကို ကွယ်၍နေသည်။ အထွဲ လှမ်း၍ကြည့်သော်လည်း

မမြင်ရ။

ရတ်တရက် -

သူ၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ဦး၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အထွဲသည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာဖြင့်
မှောင်မည်း၍နေသည့် လမ်းကြားကျဉ်းကျဉ်းအထဲသို့ ဝင်၍ ပုန်
ကွယ်နေလိုက်၏။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ -

သူ၏ရှေ့မှ လူဝကြီး "ဗသန်းထိုက်" သည် သေနတ်တစ်
လက် ဆုပ်ကိုင်လျက် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

အထွဲသည် ဂျာကင်ပွပွကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော လူဝကြီး
ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ရဲတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ရပေမည်

အထွဲသည် သူ၏ ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ အသံလုံး
မမြည်စေပဲ ညင်သာစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

လမ်းကြားကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှ လွန်သွားလျှင် -

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်သည် ဂိုဒေါင်တံခါးအနားကပ်၍
ကုန်ပစ္စည်းများ တင်နေသည့် ထရပ်ကားကြီး ဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်
နေပေသည်။

စုစုပေါင်း လူ ခြောက်ဦးတိတိ...။

အမျိုးသား လေးဦး၊ အမျိုးသမီး နှစ်ဦး...။

ဂိုဒေါင်ထဲမှ သစ်သားသေတ္တာများကို ထုတ်ယူ
ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် သ

ဘင်နေကြသည်။

ထိုလူခြောက်ဦးစလုံးကို ဗသန်းထိုက် ကောင်းစွာမြင်
တွေ့လိုက်ရချိန်၌ -

တံခါးရွက်နောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

မဂ္ဂနမ်ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် သေချာစွာ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး
"ဟေ့... တစ်ယောက်မှ မလှုပ်လိုက်နဲ့... ရပ်လိုက်စမ်း"

သစ်သားသေတ္တာများ သယ်မယူလာကြသူအားလုံး၊
ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဗသန်းထိုက် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုး၍
သွားသည်။

ဗသန်းထိုက်က မဂ္ဂနမ်ခြောက်လုံးပြူးကို ဝှေ့ယမ်း၍
"ကဲ့ဟေ့... မင်းတို့လက်ထဲက သေတ္တာတွေကို ခပ်ဖြည်း

ဖြည်းချင်း ပြန်ချဲ့လိုက်ကြ"

ဗသန်းထိုက် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ထိုလူခြောက်ဦး
စလုံး လိုက်နာကြသည်။

ဗသန်းထိုက်က -

"ကဲ... မင်းတို့အားလုံး လက်မြှောက်ထားလိုက်ကြစမ်း၊
နည်းနည်းလေးမှ လှုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်။ ငါ မျက်စိနောက်လာ
ရင် အားလုံးကို ပစ်ထည့်လိုက်မိလိမ့်မယ်"

စံနက်ကျော်က ထူးခြားမှုမရှိသော အမူအရာဖြင့် ပြော
သည်။

"ဒီမှာ... ဆရာကြီး။ ခင်ဗျားလုပ်တာတွေ မှားနေပြီ။
ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ။"

ကျွန်တော်တို့က အထက်အမိန့်အရ ဒီပစ္စည်းတွေ လာတင်တာ ဘုန်းနားလည်လား။

“ဗသန်းထိုက်က နှာခေါင်းရုံလိုက်၏။

“ဪ... ကင်းတဲထဲက ညစောင့်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေနေတာ။ မင်းတို့ရဲ့ အထက်အမိန့်အရ လုပ်ခဲ့တာလား။”

နစ်ဘက်သွားဓားမြှောင်ကို လက်ထဲ၌ ကိုင်မြှောက်ထားသည့် “အထွဲ” က အမှောင်ထဲ၌ ရပ်နေ၏။ မှောင်ရိပ်ထဲမှ တစ်ဆင့် ခြေသံလှုပ်အောင် နင်းလျက် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာနေသည်။ ဤသည်ကို စံနက်ကျော်ကောင်းစွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

စံနက်ကျော်က သူ၏မြှောက်ထားသော လက်နစ်ဘက်ကို အသာအယာ ပြန်ချသည်။

“ညစောင့်... ဟုတ်လား။ ဘယ်က ညစောင့်လဲ။ ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး။”

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်က သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ညွှန်ပြ၍ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေကြစမ်း။ နည်းနည်းလှုပ်လိုက်တာနဲ့ အသေပစ်လိုက်မယ်။ မင်းတို့အားလုံး နံရံဘက်ကို လှည့်ပြီး ရပ်ကြစမ်း။ မြန်မြန်လှုပ်စမ်း။”

ရုတ်တရက် -

သူ၏နောက်မှ အသံတစ်သံကို ဗသန်းထိုက် ကြားလိုက်မိသည်။

နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အထွဲ” က နစ်ဘက်သွားဓားမြှောင်ဖြင့် ဗသန်းထိုက်ကို ဆိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ဗသန်းထိုက်က လက်မောင်းဖြင့် ပင့်၍ ကာလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုက အနည်းငယ်မျှ နှေးသွားသည်။

ဗသန်းထိုက်၏ ပခုံးထဲသို့ ဓားမြှောင်သွား စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဗသန်းထိုက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် -

သူ၏လက်ထဲရှိ မဂ္ဂနမ်ခြောက်လုံးပြူးမှ ပေါက်ကွဲသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျည်ဆန်က “အထွဲ” ကို မထိ။ နောက်ဘက်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ထိမှန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ပုံလျက် သားခွေ၍ လဲကျသွားသည်။

အထွဲက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်၊ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ဗသန်းထိုက် ရင်ဘတ်ထဲသို့ စိုက်၍ ဝင်သွားသည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဓားမြှောင် မြှောက်တက်သွား၏။

ဗသန်းထိုက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်၍ နေသည်။ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် ဗသန်းထိုက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ၍ သတိမေ့သွားသည်။

ဗသန်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို “အထွဲ” ငုံ့၍ ကြည့်သည်။

ဗသန်းထိုက်၏ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးမှာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်

ဖြင့် အသက်ပြင်းစွာ ရှူနေသည်။

“တောက်... ဒီကောင် ခုထိ မသေသေးပါလား”

“အထွဲ” က နောက်တစ်ကြိမ်ထိုးချရန် ဓားမြှောင်ကို မြှောက်၍ ရွယ်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်က အရေးတကြီး လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“အထွဲ... ဒေလီယာကို သေနတ်မှန်ထားတယ်”

“အထွဲ” နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ အနီး၌ ဒေလီယာလဲကျ၏။ စံနက်ကျော်က သူမကို ငုံ့၍ ကြည့်နေသည်။

အထွဲနောက်လှည့်၍ ဒေလီယာထံသို့ ပြေးသွားသည်။

စံနက်ကျော်က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် -

“သူ့ရင်ဝကို ကျည်ဆန် ထိထားတယ်။ အခြေအနေလုံး မကောင်းဘူး... အထွဲ”

“အထွဲ” က ဒေလီယာကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်က ဒေလီယာ၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး -

“ဒေလီယာကို ထရပ်ကားပေါ်အမြန် တင်ကြရအောင် အထွဲက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“မထူးတော့ဘူး... စံနက်ကျော်။ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်ပေတော့။ ငါ့လက်ချက်နဲ့ လဲကျနေတဲ့ အကောင်က ရဲကွ။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခြားရဲတွေပါ ရောက်နေကြမှာသေချာတယ်။

ထိုဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်မှဖြစ်မယ်...”

စံနက်ကျော်က ခေါင်းခါ၍ -

“ဟာ... သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထားရစ်ခွဲလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

အထွဲက မာကျောခက်ထန်သော လေသံဖြင့် -

“မင်းက ငါတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတာ။ သူက သေနေပြီကွ... နားလည်လား”

“သူ... သူ... မသေ၊ သေးပါဘူး... ဒီလောက်အထိ...”

စံနက်ကျော်၏ စကားမဆုံးလိုက်။

အထွဲက သူ၏ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး

ဒေလီယာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ဒေလီယာ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကဲ... မင်း မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ သူသေနေပြီ မဟုတ်ဘူး”

အထွဲ၏ မျက်လုံးများမှာ နီရဲ၍နေပြီး ရူးသွပ်နေသည့် အသွင်ပေါက်၍နေသည်။ ဤအခြေအနေမျိုး၌ အထွဲသည် သူတို့

အစုအားလုံးကို သတ်ပစ်ရန် ဝန်လေးမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်းကို စံနက်ကျော် နားလည်လိုက်သည်။

“အထွဲ” က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် -

“ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်ကို အကုန်တင်ပြီးတာနဲ့ ထိုဒီကနေ ထွက်ကြမယ်”

စံနက်ကျော် လေးလံစွာ ပင့်သက်ချလိုက်သည်။

အထွဲ၏ အမိန့်ကို မငြင်းဆန်ဝံ့တော့ပေ။ သူသည် ချက်ခြင်းပင် "ဒေလီယာ" သယ်လာသော သစ်သားသေတ္တာကို ကောက်၍ မ.ယုလိုက်၏။ ကျန်လူများလည်း ပစ္စည်းသေတ္တာများကို သယ်မ.၍ ယူသွားကြသည်။

နစ်မိနစ်ခန့်အကြာ၌ -

ပစ္စည်းအားလုံး ကုန်တင် ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တင်ပြီး သွားပေပြီ။

"အထွဲ" က လက်မြှောက်၍ အချက်ပြသည်။

"ငါတို့... သွားလို့ရပြီ"

ဂျပန် ဒေလီယာ၏ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်၍ -

"ဒေလီယာ အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်သယ်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်... ဆရာထွဲ"

အထွဲ၏ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

"အချိန်မရှိဘူး။ ထားခဲ့တော့... ဒီအလောင်းက နေထိုင်ဆင့် ခြေရာခံပြီး သူတို့လိုက်ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကဲ... လာကြဟေ့၊ သွားကြရအောင်"

အထွဲနှင့် စံနက်ကျော်တို့ ထရပ်ကားကြီး၏ ရှေ့ခန်းသို့ တက်သည်။ အထွဲက ယာဉ်မောင်းသူ နေရာ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ကျန်လူများ နောက်ဘက်ပေါက်မှ ကားပေါ်သို့ အကြွေတက်ကြသည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးသည် ဝိုဒေါင်ရှေ့မှ အရှိန်ပြု

စွာဖြင့် မောင်းထွက်လာသည်။

"အထွဲ" သည် ထရပ်ကားကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့ချလိုက်၏။ ဂိတ်ပေါက်ဝရှိရာသို့ ဦးတည်၍ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းနှင်လိုက်သည်။

ဂိတ်ဝကင်းတဲအတွင်း၌ "နေဇော်" ရှိနေသည်။

နေဇော် တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်စဉ်မှာပင် သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဂိတ်ဝတံခါးဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ ဆူညံကျယ်လောင်သော စက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ ရှေ့မီးလုံးများကို ဖွင့်၍ထားသည်။

ကွမ်တမ်ကုမ္ပဏီ၏ ထရပ်ကားကြီးဖြစ်ကြောင်း နေဇော် တွေ့ရသည်။

နေဇော်သည် သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို ပြန်ဆွဲထုတ်၍ မိုက်လိုက်သည်။

ထရပ်ကားကြီးက ဂိတ်ဝတံခါးဆီသို့ အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင် ဝင်ရောက်လာနေပေပြီ။

* * * * *

အခန်း (၁၀)

ကားမောင်းလာသည့် "အထွဲ" သည် သူ၏ရှေ့ဘက်
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည့်လူတစ်ယောက်ကို ဂိတ်စောင့်ကင်း
တဲအတွင်း၌ တွေ့လိုက်ရသည်။

"အထွဲ" စဉ်းစား၍ မနေတော့။

ကားလီဗာကို ဖိနင်းချလိုက်၏။

နေဇော်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ အသံကုန်အော်ဟစ်
လိုက်၏။

"ရပ်လိုက်...ရပ်လိုက်စမ်း"

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးက မရပ်ပဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်
တိုးဝင်လာနေပေသည်။

နေဇော်က ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ပစ်လိုက်

သည်။

ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်က ကားရှေ့လေကာမှန်ချပ်ကြီး
အတွင်းသို့ ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ မှန်ချပ်ကြီး
ဘစ်ခုလုံးပင့်ကူအိမ်အမျှင်များသဖွယ် တွန့်ကြေ၍အက်ကြောင်း
များ ပေါ်လာသည်။

ကျည်ဆန်များက သတ္တုနံရံထဲသို့ စိုက်၍ဝင်သွားကြ
သည်။

နေဇော်က နောက်တစ်ချက်ထပ်၍ ပစ်သည်။

"အထွဲ" က စတီယာရင်ဘီးကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးဘေးဘက်သို့ ချော်ထွက်သွား
သည်။

ထရပ်ကားကြီးကို ထိန်း၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကား၏နောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ယမ်းခါ၍သွားသည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးက ဂိတ်စောင့်ကင်းတဲကို အရှိန်
ဖြင့် ဝင်တိုက်ချလိုက်သည်။ ကားခေါင်းက အတွင်းဘက်သို့ တိုး
ဝင်သွားသည်။

ဂိတ်စောင့်ကင်းတဲကို ထရပ်ကားကြီး ဝင်၍ဆောင့်
တိုက်လိုက်စဉ်မှာပင် -

နေဇော် ဂိတ်စောင့်ကင်းတဲအတွင်းမှ ခုန်၍ထွက်သည်။

သို့ရာတွင် -

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏နောက်ပိုင်းက "နေဇော်" ကို
အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်မိပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

“နေဇော်”သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်လွင့်စင်သွားသည်။

အစောင့်ကင်းတံနှင့် ပေနစ်ဆယ်ခန့်အကွာမြေပြင်အသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်၍ကျလာသည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးသည် ဂိတ်ပေါက်တံခါးမကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

လမ်းထောင့်ချိုးကွေးနေရာ၌ လီဗာကို နင်း၍ ဘက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ချလိုက်၏။

“သောရီ”လမ်းဘက်မှ အဖြူ အနက်နစ်ရောင်မကင်းလှည့် ရဲကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာနေ၏။

ဆိပ်ကမ်းနယ်မြေ၊ ဆိပ်ခံတံတားအမှတ် (၁၇)သို့ တည်၍ မောင်းလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ နေဇော်၏ စကားထုတ်အဆင့် (နှစ်) သတ်မှတ်ချက် သတင်းပေးပို့မှုကို ရထားသည်။

နေဇော်ထံသို့ အကူအညီပေးရန် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာနေ၏။

တစ်မိနစ်မျှအကြာ၌ -

ကွမ်တမ်ကုမ္ပဏီ၏ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဘက် လမ်းဆုံနေရာမှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲကားပေါ်၌ ရဲအရာရှိနှစ်ဦး ပါလာကြသည်။

ရဲအရာရှိတစ်ဦးက -

“ဒီကောင် ထရပ်ကားကြီးကို တစ်နာရီ မိုင်းခြောက်ဆယ်ကျော်နှုန်းနဲ့ မောင်းထွက်သွားတာ”

သူ၏တွဲဘက် ရဲအရာရှိက -

“မသကာစရာပဲ။ နောက်က လိုက်ဖမ်းကြရအောင်”

ဘုရင်မလမ်းပေါ်၌ အထွဲ မောင်းနှင်နေစဉ် ရဲကား ဥဩဆံကို ဆူညံကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်ကြည့်ရန်ထဲ၌ လှမ်းကြည့်လျှင် ရဲကားတစ်စီး လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အထွဲ အရှိန်ထပ်တင်၍ မောင်းသည်။

သို့ရာတွင် -

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်၍ အရနိုင်အောင် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ ရဲကားက ထရပ်ကားကြီးကို မိမိ၍လာသည်။

ရဲကားက ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးဘေးမှ ကျော်၍ ဘက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ “အထွဲ” က ထရပ်ကားဘေးသို့ သိမ်း၍ ရဲကားကို ဆောင့်တိုက်ပစ်ရန် ကြံစည်သည်။

ရဲကား နောက်ဘက်၌ ကျန်ရစ်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရဲကားက ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

လမ်းချိုးကွေ့တစ်နေရာ၌ အထွဲက ထရပ်ကားကြီးကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်သည်။ ရဲကား မျက်ခြည်ပြုတ်သွားစေရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။

ရဲကားက နောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

လမ်းများပေါ်၌ ရဲကားနှင့် ကုန်တင်ထရပ်ကားတို့ ထပ်မံ
လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ပြေးလွှားမောင်းနှင်နေကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ -

ရဲကားက ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏နောက်မှ ကာ
လျက် လိုက်ပါနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ဘက်တံခါးပွင့်ထွက်
သည်။

လူ့ဘီလူးကြီး "အာနီ" နောက်ဘက်တံခါးဝ၌ ပေါ်၍ထွက်
သည်။ သူ၏လက်ထဲ၌ A.R အမျိုးအစားစက်သေနတ်ကြီးအသစ်
တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။

နောက်ဘက်မှ လိုက်ပါနေသော ရဲကားကို လက်ထဲ
သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

A.R အော်တိုမက်တစ် စက်သေနတ်ကြီးမှ ကျည်ဆန်
များက နောက်မှလိုက်ပါသော ရဲကား ရှေ့မီးလုံးများကို ကျေ
ကွဲထွက်စေကုန်သည်။ ရှေ့ဘက် ကားခေါင်းကို အပေါက်
ဖောက်ပစ်လိုက်သည်။

ရဲကားသည် အခြေအနေကို ချက်ခြင်း ရိပ်စားလိုက်သော
ကားအရှိန်ကို လျှော့၍ နောက်ချန်နေလိုက်ကြသည်။

လူ့ဘီလူးကြီး "အာနီ" က အဆက်မပြတ် ရယ်မောလေ
သည်။

လက်ထဲမှ A.R စက်သေနတ်ကြီးဖြင့် ထပ်မံပစ်ခတ်

လိုက်၏။

ကျည်ဆန်များက ရဲကား၏ အင်ဂျင်စက်ကို ချေမှု
ဒုတ်ဆီးပစ်လိုက်၏။ ရှေ့လေကာမှန်ချပ်ကြီးတစ်ခုလုံးပါ ကွဲကျ
ထွက်သွားသည်။

ယာဉ်မောင်းနေသော ရဲအရာရှိသည် ကားအရှိန်ကို
ထိန်း၍ မရနိုင်တော့ပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရဲကားမှာ ဘေးဘက်သို့
ယိမ်း၍လည်ထွက်သွားသည်။ လမ်းဘေး၌ ရပ်ထားသည့် ကား
တစ်စီးကို ဝင်၍ ဆောင့်တိုက်လိုက်မိသည်။

ပြင်းထန်လှသော အရှိန်ကြောင့် ကားမှ တစ်ပတ်လည်
၍ လျှောထွက်သွားသည်။ ပက်လက်လန်နေသော ကားမှ
ဘီးများအရှိန်ရပ်တန့် သွားလျှင် -

ရဲအရာရှိ နှစ်ဦးကားထဲမှ အလျင်အမြန် ကုန်း၍ တိုး
ထွက်လာကြသည်။

ကားအနီးမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးကြသည်။
ဓာတ်ဆီနံ့များ လေထဲ၌ ပျံ့လွင့်၍လာသည်။
ဓာတ်ဆီတိုင်ကီထဲမှ ဓာတ်ဆီများ ပေါက်၍ပန်းထွက်
ကျလာသည်။

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ရဲကားတစ်စီးလုံး
ပေါက်ကွဲ၍သွားသည်။ ရဲကားတစ်စီးလုံးကို လိမ္မော်နီရောင်မီး
တောက်များက ဖုံးလွှမ်း၍သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
တောက်ပစွာ လင်းထိန်၍သွားသည်။

ရဲအရာရှိနှစ်ဦး ပြေး၍လိုက်ကြပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို

စီနှင့် လှမ်း၍ ပစ်ကြသေးသည်။

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးမှာ သူတို့နှင့် အလွန် ဝေးကွာ၍ သွားပေပြီ။

ကျည်ဆန်များ အလဟဿ ဖြန်းတီးသလိုသာ ရှိနေသည်။

ခတ္တနို့ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်မီးလုံးများမှ မီးရောင်နီနီကို လုံးဝမမြင်တွေ့ရတော့ပေ။
ယာဉ်မောင်းသော ရဲအရာရှိက မချင့်မရဲ လေသံဖြင့် -
“တောက်...”

မီးတောက် မီးလျှံများစွဲလောင်နေသော ကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရဲအရာရှိနှစ်ဦး ထိုနေရာ၌ပင် ဆက်၍ရပ်နေကြသည်။
နောက်ထပ်ရဲကားနှစ်စီး ဥဩသံပေး၍ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၁)

နံနက်ပိုင်း... သုံးနာရီ...။
စင်ရန်နိုင်၏ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသံ အဆက်မပြတ် မြည်လာသည်။
စင်ရန်နိုင် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။
အိပ်ရာပေါ်မှ လှိမ့်၍ ထွက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်တိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဘယ်သူလဲ”

“စင်ရန်နိုင်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် စင်ရန်နိုင်ပါ”

“အခုပြောနေတာ ကျော်နေယျာပါ”

စင်ရန်နိုင်၏ မျက်လုံးများ ပြူး၍ သွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

နံနက် သုံးနာရီ၌ ဖုန်းဆက်၍ အိပ်ရေးပျက်အောင် ကျော်ဇေယျ လုပ်တတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း စစ်ရန်နိုင် သိထားသည်။

ကျော်ဇေယျက -

“စစ်...အရေးကြီးတယ်။ ဗသန်းထိုက် ဓားထိုးခံလိုက်ရတယ်။ အခု ငါတို့ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတယ်။ မင်း အခုပဲ လိုက်လာခဲ့”

ဗသန်းထိုက် ဓားထိုးခံလိုက်ရသည့် သတင်းကြားလိုက်ရ၍ စစ်ရန်နိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် စိတ်ကိုထိန်းလျက် -

“ဒဏ်ရာများသလား။ ကိုကျော်ဇေယျ”

“အင်း... ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတယ်။ နေဇော်ပါ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်...”

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

“မင်းသာ အမြန်လာခဲ့...စစ်။ မင်းလာမှပဲ ငါအကြောင်း စုံပြောပြမယ်..”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် အခုလာခဲ့မယ်”

စစ်ရန်နိုင် အဝတ်အစားအမြန်လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သည်။ အောက်ထပ်သို့ အမြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

x x x

နောက်ထပ် (၁၀) မိနစ်ကျော်ကျော်အကြာ၌ - အာသာဝတီမြို့၏ ဆေးရုံသို့ စစ်ရန်နိုင်၏ ဖော်လံင်တိုက်ား

မောင်း၍ဝင်လာသည်။

စုံစမ်းရေးဌာန၌ ဝင်၍စုံစမ်းသည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက ဗသန်းထိုက်အား ခွဲစိတ်ခန်းထဲ၌ ထုတ်၍ အရေးပေါ် ကုသဆောင်ဖြစ်သည့် စတုတ္ထထပ်ရှိ အထူးကုသရေးဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။

ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်သွားပြီး ရှုပ်ထွေးသော စင်္ကြံသမ်းများအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်သွားသည်။

အတွင်းဘက် ကောင်တာတစ်ခုအနီး၌ မျက်လုံးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသော ကျော်ဇေယျကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ကျော်ဇေယျထံသို့ အမြန်လျှောက်သွားသည်။

ကျော်ဇေယျ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ နီ၍နေ၏။

“စစ်...”

“အခြေအနေ...”

ကျော်ဇေယျက လေးပင်သောလေသံဖြင့် -

“သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့မိန်းမ ဇာခြည်ရောက်နေပြီ...”

စစ်ရန်နိုင်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်မေးတာ တစ်ခြား၊ ခင်ဗျား ဖြေတာတစ်ခြားဖြစ်နေပြီ”

ကျော်ဇေယျ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါဘယ်လိုပြောပြရမလဲ မသိဘူး။

ငါ အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်... စင်ရန်နိုင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော့်ကို ပြော

ပါ... ကိုကျော်ဇေယျ”

“ခုံချိန်ထိ အသေးစိတ်တော့ မသိရသေးဘူး။ ဆိပ်ခံ

တံတား အမှတ် (၁၇)က ကုန်ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှု

တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ကင်းတဲကညစောင့်အစိုးကြီးပါ သတ်သွားကြ

တယ်။ လူဆိုးတွေက ဗသန်းထိုက်ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး နေဇော်ကို

ကုန်တင်ထရပ်ကားနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

နေဇော်ကတော့ ဆေးရုံကို အသေပဲရောက်လာတယ်”

“ဗသန်းထိုက် ပြောတာကတော့ ဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီတစ်

ခုက ပိုင်တဲ့ သာမန် ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးလို့ပြော

တယ်။ အနီးအနားက ရဲစခန်းတွေကို လှမ်းပြီး မေးကြည့်တော့

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက ဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုက

ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး အစိုးခံရလို့ တိုင်ထားတယ်ဆို

တာကို သိရတယ်။ အဲဒီထရပ်ကားကို မောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း

နှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ချောက်ကမ်းပါးအောက်က လျှို့ဝှက်

တစ်ခုထဲ ပစ်ချထားတာကို တွေ့ကြရတယ်...။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ထိုးပြီး အသတ်ခံ

ထားရတယ်။ မှန်ရဝေတောင်ကြားက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်

မှာ စုံစမ်းတော့ စားပွဲထိုးက သေသွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ

တာ... ပြန်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တင်ပြီး ခေါ်သွား

တာတွေကို ကိစိတယ်လို့ပြောတယ်။ ကျန်တာကတော့ ဆက်ပြီး

စမ်းနေကြဟုန်းပဲ...”

“စင်ရန်နိုင် မျက်မှောင်တွန့်၍ သွားသည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆက်စပ်မှုများကို စဉ်းစားနေ

သည်။

“ဘန်ဂိုဒေါင်ကိစ္စ ပြောပါဦး။ လူဆိုးတွေက ဘာပစ္စည်း

တွေ လာခဲ့ကြတာလဲ”

“ကျော်ဇေယျ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စလည်း စစ်ဆေးနေတယ်။ ခေတ်မီလက်နက်

တွေ၊ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီကောင်တွေက အကြမ်းဖက်သမားတွေလား”

“အမည်တပ်ထားတဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေပဲ ဖြစ်

လိမ့်မယ်”

ကျော်ဇေယျက အထူးအရေးပေါ် ကုသဗျေဉာဏ်

ဆွဲမေးဆတ်၍ပြလိုက်သည်။

“မင်းကို ဗသန်းထိုက်က တွေ့ချင်နေတယ်”

အရေးပေါ်အခန်းထဲသို့ နှစ်ဦးသားဝင်သွားကြသည်။

ခုတင်ပေါ်၌ ဗသန်းထိုက်...

နာခေါင်းပေါက်မှ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်တပ်ထားသည့်

သက်မောင်းဖက်ဘက်၌ သွေးသွင်းထားသည်။

ဗသန်းထိုက်၏ဇနီး ဇာခြည်က ခုတင်ဘေး၌ရပ်နေ

သည်။

သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်၍နေပြီး မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲ၍နေသည်။

“စဝ်...”

“အခြည်က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ခြောက်သွေ့သောလေသံဖြင့် -

“အခြည်...”

“အခြည် အံကို ခပ်တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

သူမ၏အခြေအနေမှာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်အခြေ

အနေမျိုးဖြစ်နေကြောင်း စဝ်ရန်နိုင် ရိပ်စားမိသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က -

“လူဝကြီးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

သူမက တုန်ခါသော လေသံဖြင့် -

“သူ သတိပြန်ရလာပြီးမှ ပြန်မေ့သွားတယ်”

စဝ်ရန်နိုင်၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို သူမက စဝ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမအနေဖြင့် ဗသန်းထိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ချိန်ချိန်၌ တစ်ခုခုဖြစ်မည်ကို အမြဲစိုးရိမ်နေလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာသောအခါ၌ သူမအနေဖြင့် မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အခြည်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းကျလာသည်။

“ဒီလိုမျိုး...သူ...သူ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ...ဟင်။ စဝ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စဝ်ရန်နိုင်၌ အဖြေမရှိပါချေ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်ပေ။

“သူပြောဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်...စဝ်။ အခြည် လောကကြီးထဲမှာ ဖြစ်စရာရှိတာတွေဖြစ်လာပြီး ပျက်စရာရှိတာတွေ ပျက်လာမှာပဲတဲ့။ ဒါကို ဘယ်သူမှ တားဆီးလို့မရဘူး...တဲ့။ သူက အပြင်မှာ ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူ။ နိုင်ငံ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ရဲတစ်ဦး။ ကျွန်မက အိမ်မှာနေပြီး သူပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေရတဲ့လူ။ သူ့ကို ရုံးထိုင်တဲ့နေရာမှာ ဝန်ပါလားလို့ ပြောတော့၊ သူက စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့...လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုပဲ သူက ကျေနပ်တယ်။ ခဏလေး...စဝ်...ကျွန်မ အပြင်ကို ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

အခြည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

စဝ်ရန်နိုင်သည် ခုတင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

လူဝကြီး ဗသန်းထိုက် မျက်လုံးများ လှုပ်ရှား၍လာပြီး

တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသည်။ စဝ်ရန်နိုင်ကို စိုက်၍ကြည့်သည်။ လေသံခပ်သဲ့သဲ့မျှဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“စဝ်...အခြည်ပြောတာတွေ ကြားလိုက်ရလို့ မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

စဝ်ရန်နိုင် ကြိုးစားအားတင်း၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

ဗသန်းထိုက်သည် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့၍သွားသည်။

“စစ်...မင်း...ဇာခြည်ကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ...လူဝကြီးရယ်”

“ဒီမှာ စစ်...မနေညက ညစာစားပွဲ လုပ်တာ မင်းမလာခဲ့ဘူးနော်။ မင်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ... ဇာခြည်ရဲ့သူငယ်ချင်းက အတော့်ကိုလှတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ မင်း မြင်လိုက်ရရင် သိပ်သဘောကျသွားလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ... ကိုဗသန်းထိုက်။ နောက်တစ်ခါ ညစာစားပွဲကို ကျွန်တော် လာစားပါ့မယ်။ အခု... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

စစ်ရန်နိုင်က ဗသန်းထိုက်၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ မေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ -

ဗသန်းထိုက်က လေးပင်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အား...ငါ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့မိတယ်... စစ်လူဆိုးတွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပက်ပင်းတိုးတယ်။ ငါ တော်တော် ညီဖျင်းသွားတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းသာပြောပါ... ကိုဗသန်းထိုက်”

ကျော်ဇေယျက ရှေ့သို့တိုး၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြောသည်။

“ဗသန်းထိုက်... မင်း စစ်ရန်နိုင်ကို ပြောစရာတစ်ခု”

တယ်ဆို။ အဲဒါကိုမှတ်မိရဲ့လား”

ဗသန်းထိုက်၏ မျက်လုံးများ မသိမသာ တောက်ပြောင်၍သွားသည်။

“စစ်...ငါပြောတာကို မင်း သေသေချာချာ နားတောင်။

ငါ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့ အကောင်ကို ငါ မြင်ဖူးတယ်။ ဒီကောင် မျက်နှာကို ငါ ဖျတ်ခနဲပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ငါ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ... ခင်ဗျား တွေဖူးခဲ့တာလဲ”

“ဒီကောင်မျက်နှာကိုသာ မှတ်မိတာ။ ဘာတုန်းကလဲ။ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ငါ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ကျော်ဇေယျတို့ တစ်ဦးကဲ့တစ်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အဲဒီကောင်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

ဗသန်းထိုက် မျက်လုံးမှိတ်၍ ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

“အင်း... နေဦးကွ။ ဟိုးတစ်ခါက လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နေရာက ကောင်းဆိုင်ဒေသစိတ်တစ်ခုမှာ။ အသက် ခပ်ငယ်ငယ် ညဉ့်ငှက်မလေးတစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ အမှု။ မိုးဦးကျခါစ ရာသီမှာ...”

“အဲဒီ အမှုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“အဲဒီအမှုမှာ ကောင်မလေးတွေကို ထိန်းချုပ်တဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ကို မသင်္ကာလို့ ခေါ်ပြီး စစ်တယ်။ ငါတို့ အနေနဲ့ အဲဒီအကောင်ကို လုံးဝ မသင်္ကာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် လောကီတို့ သက်သေ အထောက်အထားမရှိလို့ သူ့ကိုအစေ့မယူနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒီနေရာက တန်းလျားအနောက်ဘက် တန်းမှာနေတဲ့ အကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ လိုက်စစ်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား...”

ဗသန်းထိုက်က -

“ဟုတ်တယ်... စဝ်။ အဲဒီကောင်ရဲ့ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ငါလည်း သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး။ နေပါဦး... အခုဆိုလား... အထွဲ ဆိုလား။ ဟာကွာ... ငါ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။ အချိန်ကလည်း တော်တော်ကြာသွားခဲ့ပြီကိုးကွ။ အေး... ငါတို့တို့အကောင်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတာ အကောင်မှ အဲဒီကောင်ပဲ”

ဗသန်းထိုက်၏ အသံကို စဝ်ရန်နိုင်က ပါးစပ်နားသို့ ထည့်၍ နားထောင်နေရသည်။

ကျော်ဇေယျက -

“မှတ်တမ်းရေးရာဌာနမှာ အချက်အလက်တွေ ရှာလို့တယ်။ ရဲအမှုတွဲ၊ ဇိုင်တွဲတွေထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်နာမည်ကို ရှာလို့ရမှာပဲ”

ဗသန်းထိုက်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး -

“ဌာနကလူတွေ ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူပျင်းလူညံတွေပါ”

စဝ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော် မရေ့အောင် ရှာမယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာပြီး ဖမ်းမယ်။ ဒီကောင် ဥပဒေလက်တံကနေ ကြာကြာရှောင်ပြေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

ဗသန်းထိုက် ခပ်ပြင်းပြင်း ချောင်းဆိုးသည်။

ပြင်းထန်စွာ အကြောဆွဲသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က -

“ဗသန်းထိုက်၊ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါဦး...”

“မင်းက ပြန်တော့မလား... စဝ်”

“ကျွန်တော် မပြန်ပါဘူး။ ရှိနေပါမှာ... လူဝကြီးရယ်”

“ငါ ခုတင်ပေါ်မှာလဲပြီ၊ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ငါ သေခါနီးနေပြီဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာ သိနေတယ်”

“ခင်ဗျား... မသေနိုင်ပါဘူး”

ဗသန်းထိုက် ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

“စဝ်... မင်း... ငါ့ကို ညာဖို့မကြိုးစားနဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ငါ မနေရတော့ဘူး။ ငါ သိပါတယ်... စဝ်ရယ်။ ဘာမှ ငါ မဖြစ်မိဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး သားပါ။ ဟောဒီ လောကကြီးထဲမှာ လူသားတွေဟာ သေမျိုးတွေချည်းပဲ...။ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြပါ”

ဘူး...ငါ့အခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေတာပဲ တော်တော်ကံကောင်း နေပြီ။ ငါ...ငါ...ငါ... ဇာတိပြည်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်မိတယ်။ ငါမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း သူ့ဆီကို မင်း မကြာခဏသွားပြီး အားပေးပါ... ဟုတ် လား... သူငယ်ချင်း”

“ခင်ဗျား... ဘာတွေပြောနေတာလဲ... လူဝကြီး။ ခင်ဗျား နောက်တစ်ပတ်ဆို ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းနိုင်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတစ် ခါတော့ ခင်ဗျား ရုံးမှာပဲ ထိုင်ရလိမ့်မယ်”

လူဝကြီး ပသန်းထိုက်...

“ဒီမှာ စစ်... မင်းဟာ သေနတ်ပစ်တဲ့ နေရာမှာ အင် တန်တော်ပါတယ်။ မင်းကို ဘယ်သူမှ လိုက်မမီနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ညာတဲ့နေရာမှာတော့ အတော်ညံ့သေးတယ်”

ပသန်းထိုက်၏ အကြောများ ပြင်းထန်စွာ ဆွဲလာသည်။

အချိန်ပို၍ကြာသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်နေရာမှ ပြန်စွဲ လိုက်သော အခါ၌ စိုးရိမ်ရသော လက္ခဏာကို ထင်ရှားစွာ မြင် ရသည်။

“စစ်... ဇာတိပြည်ကို သွားခေါ်ပေးပါ...”

စစ်ရန်နိုင် အခန်းအပြင်သို့ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သည်။

ဇာတိပြည် စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း မျက်ရည်များ ကျနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဇာတိပြည်... ကိုပသန်းထိုက် ခေါ်နေတယ်”

သူမ စီးကရက်ကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ဖိချေ၍ ထည့်လိုက်

သည်။

မျက်ရည်ကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်၍ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အပြင်ကောင်တာ၌ ဖုန်းဆက်နေသော ကျော်ဇေယျထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“မှတ်တမ်းဌာနကို ခင်ဗျား ဆက်နေတာလား”

“အခု... ဦးထွန်းပိုင်နဲ့ ပြောနေတာ။ ဟို... လူဆိုး အကြမ်းဖက်သမားအဖွဲ့ဆီက တိပ်ခွေတစ်ခွေ ရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့ သူတို့ထားရစ်ခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ သွားယူခဲ့ရတယ်လို့ ပြော တယ်..”

“အဲဒီ တိပ်ခွေထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ”

“မသိရသေးဘူး။ မှုခင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟိုသိပ္ပံသုတေ သနဌာနက စစ်ဆေးနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုချိန်လောက် ဆို ပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်။ ငါ ဦးထွန်းပိုင် ရုံးခန်းမှာ သွားပြီး စားထောင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းက နောက်မှပဲ ငါ့ကို အဲဒီရုံး ခန်းမှာ လာတွေ့”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

ပသန်းထိုက်၏ အရေးပေါ်အခန်းတံခါး ကျယ်လောင်စွာ မြည်၍ ပွင့်လာသည်။

ဇာတိပြည်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေး၍နေ၏။

မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းကျနေပြီး၊ သူမ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ..လာကြည့်ပါဦးရှင်”

သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး လူနာခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အခြားသူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လျက် ဂဏန်းကွက်နှစ်ကွက်ကို နှိပ်သည်။

“အထူးအရေးပေါ် ကုသရေးဌာနကပါ။ အရေးပေါ် ဖြစ်နေလို့ပါ...အမြန်...။ Code : No. Red! Code No. Red ...”

သူနာပြုဆရာမ ဖုန်းကိုချသည်။

ထို့နောက် လူနာအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကျော်ဇေယျ မျက်နှာမကောင်း...။

“ဘုရား...ဘုရား...။ ငါတို့ လူဝကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေ

* * * * *

အခန်း (၁၂)

နောက်ထပ် နှစ်နာရီခွဲ တိတိအကြာ၌ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကျော်ဇေယျ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်။

တိပ်ခွေမှ ထွက်ပေါ်လာသံကို နားထောင်နေသည်။

နံနက်ပိုင်း (၅:၂၅)နာရီပင် ရှိနေပေပြီ။

တိပ်ခွေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ အမျိုးသားတစ်ဦး၏အသံဖြစ်သည်။ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ လူတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။ အစွန်းတစ်ဘက်ရောက်နေသည့် အေးစက်ခက်ထန်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“အာသာဝတီမြို့က ရဲအမှုထမ်းတွေအတွက် အထူး

ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ထူးခြားတဲ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပဲ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ "ကိတ်" အဖွဲ့လို့ အမည်ပေးထားတယ်...။

ကျုပ်တို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအတွက် လိုအပ်တာက ငွေပဲ။ ကျုပ်တို့အတွက် ဒေါ်လာငွေ ငါးသန်းလိုချင်တယ်။ အဲဒီငွေကို မဖော်ရင်တော့ ကျုပ်တို့က ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့က လွယ်လွယ်ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ လိုအပ်တဲ့ လက်နက်အင်အား အပြည့်အစုံရှိပြီလား။

ဆိပ်ခံတံတား အမှတ် (၁၇) ဂိုဒေါင် ဖောက်ထွင်းခိုးယူတာ ကျုပ်တို့လုပ်တာပဲ။ ကျုပ်တို့တောင်းတဲ့ ငွေမပေးရင်တော့ နောက်ထပ် လူတွေအများကြီး သေကုန်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒါလောက်ဆို ခင်ဗျားတို့နားလည်လောက်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ရဲ့သန့်စင်မွန်မြတ်သော "ကိတ်" အဖွဲ့ကြီးက ခင်ဗျားတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်...။

* * *

တပ်ခွေကို ကျော်ရေးယူ ရပ်လိုက်သည်။
ကော်ဖီအိုးထဲမှ ကော်ဖီနစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်သည်။ တစ်ခွက်ကို စပ်ရန်နိုင်ထံသို့ လှမ်းပေးသည်။
စပ်ရန်နိုင်သည် ထိုင်ခုံကို ကျောမှီ၍ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုင်နေသည်။

စပ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်၍ -

"သန့်စင်မွန်မြတ်သော "ကိတ်" အဖွဲ့ကြီးတဲ့... ဟုတ်လား။ လူယုတ်မာ၊ လူညစ်ပတ်၊ မကောင်းဆိုးရွား၊ အကြမ်းဖက်သမားတွေ စုစည်းထားတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပေါ့...။ စာရင်းဇယားတွေထဲမှာ ခင်ဗျား ရှာကြည့်ပြီးပြီလား"

ကျော်ရေးယူက -

"စာရင်းတွေထဲမှာတော့ "ကိတ်" ဆိုတဲ့ နာမည် လုံးဝ မရှိဘူး"

"ဒီအဖွဲ့ဟာ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပဲ။ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ဘယ်လို ယူဆထားသလဲ"

ကျော်ရေးယူ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး -

"ရှားသွပ်နေတဲ့ အကြမ်းဖက်သမား လူဆိုးလူမိုက်တွေ ပေါင်းပြီး နာမည်ပေးထားတာပဲ ဖြစ်မယ်..."

"ကုန်ဂိုဒေါင် ဖောက်ထွင်းခံရမှုမှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်ဆိုတာ သိရပြီလား"

"အင်း... သိရပါပြီ။ မင်း သိလိုက်ရရင် တုန်လှုပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ခိုးထုတ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းကို သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ငါတောင် လန့်သွားမိတယ်"

ကျော်ရေးယူသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူလျက် ဖတ်ပြသည်။

"အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ် (၁၀) လက်။ ကျည်ဆန် (၁၀၀) ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး ဝိုင်းနမိုက် သေတ္တာတွေနဲ့ Violet Rocket

လက်နက်တွေပါသွားတယ်။ Violet Rocket အကြောင်းမင်းသိ
တယ်မဟုတ်လား။

“စမ်းသပ်ပြတာ တွေဖူးတယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်း
လောက်အောင် ထိရောက်တဲ့ လက်နက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း အဲဒီလို သိထားတယ်”

ကျော်ဇေယျက စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်
သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ဒေသတစ်ခုကို ပို့ပေးဖို့အတွက် ခဏ
သိမ်းထားတာ။ ဒီမကောင်းဆိုးရွားကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိသွားသလဲ မသိဘူး။ သူတို့ အုပ်စုဝင်ထိက တစ်ယောက်၊
ယောက်ဟာ ဒီဆိပ်ခံဗေတ်တားက အလုပ်သမား ဖြစ်ချင် ဖြစ်
လိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ကျိန်း
သေရှိရလိမ့်မယ်။ အတွင်းလူတစ်ယောက်ပါမှာ သေချာတယ်။
အဲဒီအချက်ကို သိရရင် ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံး သဲလွန်စ
တစ်ခုရလိမ့်မယ်”

စင်ရန်နိုင်က အခိုးခံရသော ပစ္စည်းစာရင်းကို တစ်ချက်
ကြည့်သည်။

“အမျိုးသမီး အလောင်းဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ
ကော သိပြီးပြီလား”

“လက်တွေ့ရာတွေ စစ်ဆေးနေတုန်းပဲ။ အဲဒါကို ဓာတ်ခွဲ
ခန်းမှူး “ဝင်းဇော်” က ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေတယ်။ ဒီကောင်မ
လေးမှာ စိတ်နယ်လွန် ပစ္စည်းသုံးစွဲတဲ့ အထောက်အထားတွေ

တယ်လို့ပြောတယ်။ တစ်နေရာ၊ ရာကနေ သဲလွန်စတော့ ရနိုင်
လိမ့်မယ်။ ငါတို့မှာ အချိန်ရဖို့ပဲ လိုမယ်”

စင်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်များများစားစား မရှိနိုင်ဘူး”

အတန်ကြာမျှ နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ မည်သူမျှ
အိပ်ကြရသေးပေ။

စင်ရန်နိုင် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိသည်။

“လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်ရဲ့ မှတ်ချက်မှတ်တမ်းတွေကို စစ်
ကြည့်ပြီးပြီလား။ ထူးခြားချက် ဘာတွေ့သလဲ”

ကျော်ဇေယျ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... မင်းပြောမှပဲ ငါ သတိရတော့တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို
ဖုန်းခွဲတဲ့ နှစ်နာရီကျော်ကျော်ကတည်းက ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားထားပြီးသွားပြီ။ ဟာ... ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြလဲ
သိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျော်ဇေယျဖုန်းကိုကိုင်၍ နံပါတ်
များကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... အခုပြောနေတာခု - စခန်းမှူးကျော်ဇေယျ
က လူသတ်မှုစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနကပါ။ မှတ်တမ်းဖိုင်တွေ
စစ်တာ ဘာတွေ့ထားရသလဲ”

ကျော်ဇေယျက ဆက်၍ပြောသည်။

“ကျောက်လွှာမြို့နယ်က လူသတ်မှုတစ်ခု။ စင်ရန်နိုင်နဲ့

ဗသန်းထိုက်တို့တာဝန်ကျတယ်။ (....)ခုနစ်၊ ငါလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်
ကျော်ကျော်ကပဲ မင်းတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
ဒီအချိန်ထိ ကြာနေကြတာလဲ”

ကျော်ဇေယျဒေါသထွက်၍လာသည်။
စဝ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူတို့ခုချိန်ထိ ဖိုင်တွဲတွေကို မရှာရသေးဘူးတဲ့။ ဘယ်
လောက်အထိ အားကိုးရတဲ့ အကောင်တွေလဲ...။ အဲဒါသာ ကြည့်
ပေတော့”

ကျော်ဇေယျက ဆက်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်။ တောင်းခံစာလိုတယ်... ဟုတ်လာ
သော့တွဲတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေလို့လဲ”

စဝ်ရန်နိုင် ထိုင်ခုံမှ ထလာသည်။

ကျော်ဇေယျ၏ လက်ထဲမှ ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်
သည်။

“အခု ပြောနေတာ အထူးရဲအရာရှိ စဝ်ရန်နိုင်ပါ။ ငါ...
မင်းတို့ရုံးကို (၁၅)မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်။ ဖိုင်
တွေကို အသင့် ရှာထားပါ။ ငါရောက်လာတဲ့ အချိန်အထိ ဖိုင်
တွေကို မရှာရသေးရင်တော့ မင်းတို့ကို ပင်လယ်အော်ထဲ အ
ရောက်အောင် လွှင့်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ငါပြောတာ ရှင်းတယ်နော်”

စဝ်ရန်နိုင်သည် တစ်ဘက်မှ ပြောသည့် အသံကို ခေ
မျှသာ နားထောင်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်၍ လိုက်သည်။
ကျော်ဇေယျက မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် -

“သူတို့က ဘာပြောလဲ”

စဝ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဖိုင်တွဲတွေကို အဆင်သင့် ရှာထားပေးပါမယ်...တဲ့”

x x x x x

အခန်း (၁၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း...။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဦးထွန်းပိုင်၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ကြို၍စောင့်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်၏လက်ထဲ၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာ၍နေ၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ ဦးထွန်းပိုင် ဝင်လာသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က စစ်ရန်နိုင်နှင့် လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်တို့အတူတွဲ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော အမှုတွဲများနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းများ၊ ဖိုင်တွဲများ၊ အစီရင်ခံစာများမှ မှတ်တမ်းဌာနချုပ်၌ လေးနာရီကျော်ကြာကြာ ပြန်လည်ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီးသွားပေပြီ။

ဖိုင်တွဲအထူကြီးများ၊ စားပွဲပေါ်၌ အထပ်လိုက်စုပုံလျက် ရှိနေပေသည်။

သူသည် ဖိုင်တွဲများကို စစ်ဆေးရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် အိပ်ငိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း ငါးကြိမ်ခန့် ရှိသွားပေပြီ။

သို့သော် သူသည် ကြိုးစား၍ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ လွန်ခဲ့သော (၄၅) မိနစ်ခန့်ကမှ သူလိုချင်သော အချက်အလက်မှတ်တမ်းများကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် အဖိုးတန်ဝတ်စုံတစ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး စစ်ရန်နိုင်ကို ရွှင်လန်းစွာနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ... စစ်။ မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေများနေလို့ပါ”

ဦးထွန်းပိုင်က တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာပြောသည်။ “လူဝကြီး ဗသန်းထိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့တွဲဘက် နေဇော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်း၊ ငါ ပထမဆုံး ပြောချင်တယ်။ ဗသန်းထိုက်ဟာ မင်းနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးခင်မင် ဆိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါ သိထားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူတော် လူကောင်းတွေချည်းပဲ။ မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပဲ”

“ငါ...သူမိန်းမဇာတ်ဆိုင်ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်သေးတယ်။ တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလောက်အထိ ဆိုးရွားတဲ့အခြေအနေနဲ့ကြုံရတာတောင် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းထားနိုင်တယ်”

စင်ရန်နိုင်၏ ရင်ထဲ၌မူ ဦးထွန်းပိုင်၏ စကားများကို မယုံကြည်နိုင်ပေ။ ဟန်ဆောင်ပြီးပြောသောစကားများဟုသာ သတ်မှတ်ထားသည်။ ဗသန်းထိုက်သေမည့်အစား ဦးထွန်းပိုင်သေသွားသည်က ပိုကောင်းမည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။ ဦးထွန်းပိုင်ကို ပြောချင်သော စကားများစွာရှိသည်။

သို့သော် -

ယခုအချိန်၌မပြောသေး။ စင်ရန်နိုင်တွင် အလုပ်များစွာရှိပေသေးသည်။

တစ်နေ့နေ့၌ ပြောဖြစ်မည်ဟုသာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

စင်ရန်နိုင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ . . . ဒီအမှုကို ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပါရအောင် ကျွန်တော်ကတော့ ဗသန်းထိုက်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်ကောင်နဲ့ သူ့ရဲ့လူတွေကိုပါ လိုက်ရှာပြီး ဖမ်းတော့မယ်။ ဆရာအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို တားဆီးမယ်လို့ မကြံစည်ပါနဲ့”

ဦးထွန်းပိုင်က -

“ဒီအချက်တွေ ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ဒီမနက် ခြောက်နာရီကစပြီး လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာန

ကိုပြန်ရောက်သွားပြီ။ မင်းကို ကျော်ဇေယျက ပြောမပြတူးလား”
စင်ရန်နိုင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“သူနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ရသေးဘူး။ ဆရာ့အနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လွယ်လွယ်နဲ့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”
ဦးထွန်းပိုင် ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါလည်း ခံစားချက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ မင်းနဲ့ ဗသန်းထိုက်ဟာ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ငါ သိထားတယ်။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအနေနဲ့ စိတ်ထိန်းပြီး လိုက်ကြည့်ပါ။ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ရဲ့အမိန့်တွေကို နာခံရမယ်။ မင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ငါတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းပဲ။ မင်းရဲ့ ခံစားချက်နဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး။ ငါ ပြောတာ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...နားလည်ပါတယ် ဆရာ”

ဦးထွန်းပိုင်က ခါးကို မတ်လိုက်ပြီး -

“မင်းအနေနဲ့ အခု ဘာတွေ စုံစမ်းလို့ ရထားသလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်း ဗသန်းထိုက်မဆုံးခင်မှာ သူ့ကို ဓားနဲ့ ဆိုးသတ်တဲ့ အကောင် ဘယ်သူဆိုတာ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီကောင်ရဲ့ နာမည်ကို သူ မမှတ်မိပေမယ့် အဲဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှုကို သူက မှတ်မိထားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ကျောက်လွှာမြို့နယ်မှာ ညဉ့်နက်မလေးတစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီကောင်က အသတ်ခံရတဲ့ ညဉ့်နက်မလေးကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အကောင်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းဌာနကို သွားပြီး ဗသန်း

ထိုက်ရဲ့ မှတ်ချက်အဟောင်းတွေကို သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့ အဓိကအချက်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ်..ဟောဒီ စာရင်း”

စပ်ရန်နိုင်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းပိုင်က စာရင်းများကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ ဖတ်၍ကြည့်သည်။

“ဝေလီ၊ ပိုင်ဇေ၊ လွန်မောင်၊ အထွဲ...”

ဦးထွန်းပိုင်က ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး -

“အခုကိစ္စထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရောပြီးပါနေမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“လူစုံဘဲလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဤငှက်မလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။ ကုန်ဂိုဒေါင်ထဲမှာ သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရလို့ သေသွားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဒေလီယာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နာမည်ကြီး ဤငှက်တစ်ယောက်ပဲ။ မနှစ်က အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးတယ်”

ဦးထွန်းပိုင် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး -

“ဒီလိုအမှုမျိုးမှာ ဤငှက်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာတာလဲ။ ဒီကောင်က သေနတ်တွေ၊ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါပေမယ့်... သူ့ကို ဗသန်းထိုက်က မှတ်မိနေတယ်”

“ဗသန်းထိုက် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေချိန်မှာ ထင်ရာ မြင်ရာ ပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီကောင်ကို သူ သေသေဆရာ

ရာ မြင်လိုက်ရပုံ မရှိဘူး။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ နောက်က သိပ်မမှန်ချင်တော့ဘူး”

စပ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“လူဝကြီးဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တဲ့ ရဲဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ.. ဆရာ။ သူ့ရဲ့ အသိဉာဏ်က နိမ့်ကျမသွားသေးပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ စကားပြောခဲ့ကြသေးတယ်။ သူ့အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကို သူ မှတ်မိနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ သွားပြီး အငြင်းအခန်လုပ်လိုက်ရင် လုပ်တဲ့သူ ရှုံးမှာ သေချာတယ်”

“အင်း... အခု ငါတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အကောင်တွေဟာ နှစ်တကျ စုစည်းထားတဲ့ ကြေးစားအကြမ်းဖက်သမားတွေပဲ။ သူတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ အာသာဝတီမြို့တော်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တဲ့ သက်နက်တွေရှိထားကြတယ်...”

“သူတို့ဆီပါသွားတဲ့ လက်နက်စာရင်း ကျွန်တော်တွေ ပြီးပါပြီ”

“ရှားကြောင်ကြောင် အကြမ်းဖက်သမားတွေအတွက် အတော့ ငါတို့ရဲတွေဟာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အကောင်းဆုံးပစ်မှတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ အခု “ကိတ်” ဆိုတဲ့ အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ငါတို့ဌာနက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို အခု အမှုနဲ့ ဆက်သက်ပြီး တာဝန်ချထားပေးလိုက်ပြီ။ ဒီအမှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းက ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုတာအားလုံး

ကိုပြော။ အားလုံး ရစေရမယ်။ ရဲမှူးကြီးကလည်း ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရားခံတွေကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးခိုင်းနေပြီ..."

"နောက် တစ်နာရီအကြာမှာ သံလွင်ညိုသေနတ်ပစ်ကွင်းမှာ Violet Rocket လက်နက် အသုံးပြုပုံကို သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့ကလာပြီး ပြသလိမ့်မယ်။ ဒီအမှုမှာပါဝင်တဲ့ အထူးအေးဂျင့်တွေ၊ ရဲအရာရှိတွေအားလုံး သံလွင်ညိုသေနတ်ပစ်ကွင်းကို အရောက်လာခဲ့စေချင်တယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးသိထား ပြင်ထားစေချင်လို့ပဲ"

စစ်ရန်နိုင် ထိုင်ရာမှ ထ.ရပ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် Violet Rocket ပစ်ပုံကို မြင်ဖူးထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်။ သေနတ်ပစ်ကွင်းကို သွားကြည့်ဖို့ အချိန်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ဦးထွန်းပိုင်က -

"ခဏနေဦး...စစ်"

စစ်ရန်နိုင်က နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး -

"ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဆရာ"

"မင်းကသာ Violet Rocket ပစ်ပုံ မြင်ဖူးထားတာ။ မင်းရဲ့ တွဲဘက်က မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး..."

"ကျွန်တော့်ရဲ့ တွဲဘက်ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ"

"မင်းရဲ့ တွဲဘက်အသစ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ချထားပေးပြီးပြီ"

ဦးထွန်းပိုင်က အင်တာကွန်းခလုတ်ကို နိပ်လိုက်သည်။

"ဪ... ဦးမြင့်လှိုင်လား။ ရဲစုံထောက်စုံစမ်းရေးမှူး မေဘုန်းရှိန်ကို ရုံးခန်းထဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ"

စစ်ရန်နိုင် ရင်ထဲ၌ မအီမလည် ခံစားလိုက်မိသည်။ ဤအမည်သည် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပေ။

ရုံးခန်းတံခါးပွင့်၍ သွားသည်။ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ယမန်နေ့က

နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီးရဲအဖွဲ့ဝင် မေဘုန်းရှိန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် မေးခွန်းများကို မှန်ကန်တိကျစွာ ဖြေဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေမည်။

ယခုအချိန်၌ - သူမသည် လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာန၌ စုံစမ်းရေးမှူး ရဲစုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။ ထို့ပြင် စစ်ရန်နိုင်နှင့်

တွဲဘက်လည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ စစ်ရန်နိုင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

ဦးထွန်းပိုင်က သူတို့နှစ်ဦးအား ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

"ဒါက အထူးရဲအရာရှိ စစ်ရန်နိုင်။ သူက ရဲစုံထောက်စုံစမ်းရေးမှူး မေဘုန်းရှိန်..."

မေဘုန်းရှိန်က ချစ်စဖွယ်ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အထူးရဲအရာရှိ စစ်ရန်နိုင်နဲ့ ကျွန်မ သိထားကြပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ဦးထွန်းပိုင်က စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်နှာကို မှည့်မသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က လက်ကာ၍ -

“ခဏနေပါဦး ဆရာ။ ဒီအမှုကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ လိုက်ပါရစေ။ ဒီအမှုမှာ အဖော်တစ်ယောက်မှ မလိုချင်ဘူး။ အဖော်ပါနေရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာ ခက်ခဲကြန့်ကြာနေဦးမယ်...”

ဦးထွန်းပိုင် ခပ်ထေ့ထေ့လေသံဖြင့် -

“ဒီမှာ... စစ်ရန်နိုင်။ မင်းအနေနဲ့ ဘာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘူး။ မင်း... မေဘုန်းရိန်နဲ့အတူတူပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်ရင် မင်း ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနကို ပြန်ပေတော့။ ကဲ... မင်းကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ရွေးနိုင်တယ်”

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်ရန်နိုင် နားလည်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် မိမိကို အပိုင်ချည်နှောင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။ “ပြစ်ဒဏ်” တစ်ခု ချလိုက်သည်ကဲ့သို့ စစ်ရန်နိုင်အား မေဘုန်းရိန်နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ တံမင် အမှုလိုက်စေခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

စစ်ရန်နိုင် စကားတစ်စွန်းမျှ မပြောပဲ၊ ရုံးခန်းထဲမှ ချာခနဲ

လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးထွန်းပိုင်ကမူ အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်မှာ သေချာပေသည်။

x x x

စစ်ရန်နိုင် စကြိုလမ်းရှည်ကြီးအတိုင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် မြန်မြန်လျှောက်သွားသည်။

သူ၏နောက်မှ မေဘုန်းရိန် မနည်းကြိုးစား၍ အမီလိုက်၍လာသည်။

“စစ်ရန်နိုင်... စစ်ရန်နိုင်”

မေဘုန်းရိန် သူ၏ဘေးမှ ကပ်၍လိုက်လာရင်း ပြောသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ အခုလိုလက်တွဲပြီး အတူတူ အလုပ်လုပ်ပြီ ဝိုးကျွန်မက လူကြီးတွေဆီမှာ မတောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မရဲ့ဗီဇကူးလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

စစ်ရန်နိုင်က လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် -

“ငါ့အလုပ်ထဲမှာ မင်းပါလာတာ၊ ငါ့အတွက်ကတော့ မဟာပြဿနာပဲ”

စကြိုလမ်းအဆုံး၌ စစ်ရန်နိုင်က ဓာတ်လှေကားခေါ်သည့်ခလုတ်ကို နှိပ်၍စောင့်သည်။ မေဘုန်းရိန်က မောပန်းစွာဖြင့် သူ၏ဘေး၌ ရပ်လျက်ရှိနေသည်။

“ကျွန်မကို မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုပြီး ဂရုစိုက်စရာ၊ အခွင့်အရေး ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ရှင့်အနေနဲ့ ကျွန်မကို လုပ်ဖော်ကိုင်

ဘက်ရဲအရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ
စပ်ရန်နိုင်က မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး -
“မင်း စကားပြောတာ နားထောင်လို့ အတော်ကောင်း
သားပဲ”

မေဘုန်းရှိန် ပင့်သက်တစ်ချက် ချလိုက်သည်။
ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားသည်။
မေဘုန်းရှိန်က အပြင်ဘက်မှ လှမ်း၍ကြည့်နေသည်။
စပ်ရန်နိုင်က သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ -
“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လေ
သူမက မသိမသာပြုံး၍ ပြောသည်။
“ရှင်နဲ့အတူ ကျွန်မကို မလိုက်စေချင်ဘူးလို့ ကျွန်မ
ထင်နေတာ...”

မေဘုန်းရှိန်ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လာသည်။
ဓာတ်လှေကားက အောက်ထပ်သို့ တရိပ်ရိပ် ဆင်း
သွားသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၄)

သံလွင်ညိုသေနတ်ပစ်ကွင်း...။
သီးသန့် သေနတ်ပစ်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။
အညိုရောင် မြက်ခြောက်ပင်များက ဖုံးလွှမ်း၍နေ၏။
ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။
ကွင်းပြင်၏တစ်ဘက် အစွန်း၌ ပစ်မှတ်အဖြစ် အသုံးပြု
ရန် ဒေါ့ဂျစ်ကား အဟောင်းကြီးတစ်စီး ရပ်ထားသည်။
ဦးထွန်းပိုင်နှင့် ကျော်ဇေယျတို့က ရဲစုံစမ်းရေးမှူး ရဲစုံ
ထောက်များကို အသင့်ခေါ်ဆောင်ထားကြပြီး ဖြစ်နေသည်။
စပ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့က နောက်ဆုံးမှ ရောက်
လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့တော်စည်ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ လက်ထောက်
ဖြစ်သူ ကျော်မိုးအောင်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့်
တီးတိုးစကားပြောနေကြသည်။

ဦးထွန်းပိုင်က လှမ်း၍ပြောသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်နောက်ကျတယ်”

ကျော်ဇေယျက -

“ဒါက... သူ့ရဲ့ပုံမှန်ထုံးစံ...”

စပ်ရန်နိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် -

“ရဲစုံစမ်းရေးမှူး မေဘုန်းရှိန် မိတ်ကပ်ဝင်လိမ်းနေတာ
နဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ...”

မေဘုန်းရှိန် ဘာမျှမပြောပဲ ခေါင်းငုံ့၍နေလည်။

ဦးထွန်းပိုင်က အရပ်မြင့်မြင့် တပ်ကြပ်ကြီးကို ခေါင်း
တစ်ချက်ညှိတ်ပြသည်။

“တပ်ကြပ်ကြီး... ခင်ဗျားဘက်က အသင့်ဖြစ်ရင် စ.လို့
ရပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက သူ၏ ခြေထောက်အနီးရှိ သေတ္တာ
တစ်လုံးကိုဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ Violet Rocket သေနတ်ကိုထုတ်
ယူလိုက်သည်။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက အားလုံးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်
သည်။

“ဒီလက်နက်ကို အမ် - ၄၅။ Violet Rocket လို့ခေါ်

တယ်။ အပေါ့စား သံချပ်ကာကားပစ် ခုံးကျည်လက်နက်လို့ခေါ်
ပါတယ်။ Violet Rocket ခုံးကျည်ဟာ တစ်ခါသုံး တစ်ချက်ပစ်
ခုံးကျည်အမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက Violet Rocket ကို အားလုံးမြင်သာ
အောင် မြှောက်၍ပြပြီး ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီလက်နက်ဟာ အရွယ်အစား သေးငယ်အောင် တီ
ထွင်တာဖြစ်လို့ သယ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ပေါ့ပါးလွယ်ကူမှုရှိပါ
တယ်။ တစ်ခြား ဘဏ္ဍကလောင်ချာ၊ ခုံးကျည်တွေမှာ ဒီလက်နက်
မျိုးသုံးရင် လူနှစ်ယောက် လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကျည်
ထည့်ပေးပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ခလုတ်ဆွဲပြီး ပစ်မှတ်ကို ပစ်
ခတ်ရပါတယ်...”

“Violet Rocket ကတော့ တစ်ဦးတည်းပစ်ခတ်လို့ရပါ
တယ်။ ဒီလက်နက်ဟာ ဆီလီကွန်ဖိုက်ဘာဖန်သားနဲ့ပြုလုပ်ထား
ပြီး အရှည် (၄၅) လက်မရှိပါတယ်။ သေနတ်ပြောင်းရဲအချင်း
သုံးလက်မခွဲရှိပြီး တစ်လက်မအထူရှိတဲ့ သံချပ်ကာကားကိုယ်
ထည်ကို ကျည်တစ်တောင့်တည်းနဲ့ ဖောက်ထွင်းပစ်ခွင်းနိုင်စွမ်း
ရှိပါတယ်”

Violet Rocket ကို ကျန်လူများက တစ်ဦးစီ ကိုင်တွယ်
လေ့လာကြည့်ရှုကြသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ခေတ္တရပ်၍ စောင့်
နေသည်။ သူ၏လက်ထဲသို့ Violet Rocket ပြန်ရောက်သော
အခါ၌...

“ကဲ ... ဒီလက်နက်ရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံနဲ့ စွမ်းရည်ကို

ကျွန်တော်ပြုပါမယ်။ Violet Rocketကိုပစ်ခတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဟောဒီ အလယ်နေရာက "ပင်" ကို အနောက်ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ရှေ့ဘက်နဲ့ နောက်ဘက်မှာ တပ်ထားတဲ့ အဖုံးနှစ်ခုကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါ...

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက အလယ်နေရာမှ "ပင်" ကို အနောက် သို့ဆွဲသည်။ ရှေ့ နောက် အဖုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"ပြီးတာနဲ့ ဟောဒီလို ဆွဲဆန့်ထုတ်ရပါတယ်"

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ဖန်ပြွန်ချောင်း၏ နောက်ပိုင်းကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ဖန်ပြွန်ချောင်းသည် နောက်ထပ် အရှည်လက်မ (၂၀)ခန့် ထပ်မံ ထွက်၍လာသည်။

တပြိုင်တည်းမှာပင် ရှေ့နောက် ချိန်မှတ်ပျံင့်များထောင် ၍တက်လာသည်။

Violet Rocketပြောင်းကို အပြည့်ဆန့်ထုတ်လိုက်တာ နဲ့ ရှေ့နောက် ချိန်မှတ် ပျံင့်တံတွေ အလိုအလျောက်ထောင်ပြီး တက်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ရ ပါပဲ"

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မောင်းတံတစ်ခုကို ဖြုတ်လိုက်၏။

"Violet Rocket ဟာ ကျည်ဆန်တပ်ပြီး ပစ်ခတ်ရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ပစ်ဖို့ ခလုတ်က ဟောဒီ နေရာမှာပါ"

တပ်ကြပ်ကြီးက ဖန်ပြွန်ချောင်းရှည်၏ အပေါ်ဘက်ရှိ အနီရောင်သတ္တုခလုတ်တစ်ခုကို လက်ညှိုးနှင့် အသာအယာ ထောက်၍ပြလိုက်သည်။

"ကဲ... ဘာများ မေးစရာရှိပါသေးသလဲ" မေးမည့်သူတစ်ဦးမျှ မရှိပေ။
"ကောင်းပြီ... ဒါဆို ပစ်မှတ်ကို ပစ်ခွင့်ပြုပါမယ်"

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးသည် ရဲစုံစမ်းရေးမှူးများ၏ဘေးမှ ထွက် ခွာသွားပြီး Violet Rocket ကို သူ၏ ပခုံးပေါ်၌ ထမ်းတင်လိုက် သည်။ ရှေ့ဘက်ကို တစ်ရာအကွာရှိ "ပစ်မှတ်ဒေါ့လျစ်ကား ဟောင်း" ကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

ကျော်ဇေယျက စစ်ရန်နိုင်ငံဘက်သို့လှည့်၍ -

"ဆိပ်ခံတံတား အမှတ် (၁၇)မှာ အသတ်ခံရတဲ့ ညစောင့်အဘိုးကြီးရဲ့ အလောင်းကို ဒီနေ့ (၁)နာရီမှာ ရင်ခွဲစစ် ဆေးကြလိမ့်မယ်လို့ ရောဂါဗေဒဌာနက ပြောတယ်။ လိုအပ်ရင် တော့ မင်းအနေနဲ့ သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်"

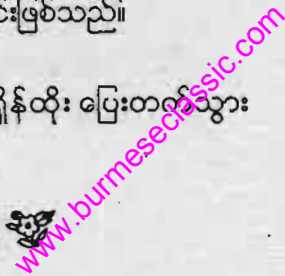
စစ်ရန်နိုင်ငံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

Violet Rocketပစ်ခတ်ပြခြင်းကို ပြည့်စုံစွာ မြင်လိုသည့် မေဘုန်းရှိန်သည် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး၏ နောက်ဘက်သို့ ချဉ်းကပ် သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် Violet Rocket၏ နောက်မြီးဘက်နှင့် တစ်တန်းတည်း တည့်မတ်စွာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘုရား... ဘုရား... ဒုက္ခပါပဲ"

စစ်ရန်နိုင်ငံ ရှေ့ဘက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးတတ်သွား

သည်။

မေဘုန်းရှိန်၏အကျီကော်လာစကိုသူ၏ဘက်သို့အရှိန်
ပြင်းစွာဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

သူမက နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် -

“ဒါ...ရှင်...ရှင်...ဘာလုပ်..”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ...

စက္ကန့်ပိုင်းမျှသော အချိန်အတွင်း၌ -

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးသည် Violet Rocket ၏ခလုတ်ကိုဆွဲ၍
ပစ်မှတ်သို့ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ရှော့ကတ်လက်နက်၏ နောက်မြီးပိုင်းမှ တောက်ပ
သော အနီရောင်မီးလျှံတန်းကြီးသည် မေဘုန်းရှိန် ရပ်နေခဲ့သော
နေရာကို ဖြတ်ကျော်၍ အရှိန်ပြင်းစွာ ပန်းထွက်သွားသည်။

မီးကျည်မီးခဲသဖွယ် နီရဲစွာတောက်လောင်နေသော
ခုံးကျည်သည် ဖန်ပြွန်ချောင်း၏ရှေ့မှ အရှိန်ပြင်းထန်စွာ ဖြေ
ထွက်သွားသည်။

ခုံးကျည်သည် ပစ်မှတ်ဖြစ်သော ဒေါ့ဂျစ်ကားကို တည်
မတ်စွာ ထိမှန်သွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ မည်သို့မျှ ထူးခြားချက်ဖြစ်မလာ
သေးပေ။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ -

ဒေါ့ဂျစ်ကားသည် မီးတောက်မီးလျှံ မီးစွယ်များအဖြစ်
သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ

ဒေါ့ဂျစ်ကားမှာ တစ်စစီဖြစ်သွားသည်။

ပေါက်ကွဲသံမှာ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်၍ တုန်ဟီးသွား

ပေသည်။

မီးတောက် မီးလျှံများ စွဲလောင်နေသော ဒေါ့ဂျစ်ကား၏

အထက်ဘက်သို့ အနုဖြူမှိုပွင့်သဏ္ဍာန် မီးခိုးလုံးအသေးစားလေး
တစ်ခု တက်၍လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် ပစ်မှတ်ဒေါ့ဂျစ်ကား၏ ကြွင်းကျန်ရစ်

သော အပိုင်းအစများကိုကြည့်သည်။

စောစောပိုင်းက သူမရပ်နေခဲ့သောနေရာကို ပြန်၍

ကြည့်သည်။

ခုံးကျည်နောက်မြီးပိုင်းမှ ထွက်သော မီးတောက်မီးစွယ်

များသည် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်အကျယ်ရှိသော မြေပြင်ကို
ညှည်းနက်သွားသည်အထိ လောင်ကျွမ်းသွားသည်ကို မေဘုန်း
မိမိ တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်ရန်နိုင်ကသာ သူမကို Violet Rocket ၏နောက်မှနေ

၍ ဆွဲဖယ်ထုတ်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့မိလျှင် -

သူမ၏အခြေအနေ မည်သို့ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲသွား

မည်ကို သူမ ဆက်၍ မတွေးရဲတော့ပေ။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအေး
အေးတောင့်တင်းသွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်က ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝ သတိမထားမိ

ထက်ပေ။

ဦးထွန်းပိုင်က သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်၍ပြောသည်။
 "ကဲ... Violet Rocketနဲ့ပတ်သက်တဲ့စမ်းသပ် ပစ်ခတ်
 မှု သရုပ်ပြပွဲကတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ဒီလက်နက်မျိုးဟာ ထိရောက်
 ပြင်းထန်ပြီး ဘယ်လောက်အထိ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆို
 တာ မင်းတို့ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ပဲ။ ဒီလိုလက်နက်မျိုး ရှားသွပ်နေတဲ့
 အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့လက်ထိရောက်သွားရင် ဘယ်လို ဖြစ်
 ကုန်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြ။ Violet Rocketနဲ့အကြမ်း
 ဖက်သမားတွေကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်ရှာဖွေပြီး ဖမ်းဆီးကြ
 မယ်။ ဒီကောင်တွေလက်နက်ကို အသုံးမပြုနိုင်ခင်မှာ ဖမ်းမိနိုင်
 လိုတယ်။"

ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး။ အမြန်ဆုံး အလုပ်လုပ်ကြရလိ
 မယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို ငါတို့က အချိန်မီ ဖမ်းဆီးခွ
 ကိုင်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ ကောင်းပြီ... ငါတို့ဟာ ပြည်သူတွေ
 ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်ကြရအောင်"

စစ်ရန်နိုင်က မေဘုန်းရှိန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် ဒုံးကျည်နောက်ခြားမှ ပန်းထွက်လာ
 သော မီးလောင်ကွက်မြေပြင်ကို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် စိုက်
 ကြည့်နေဆဲပင်ရှိသေးသည်။

သူမ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မပြေချင်သေးပေ။

စစ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟေး... မေဘုန်းရှိန်။ ငါတို့ သွားကြရအောင်"
 ထိုအခါမှပင် -

မေဘုန်းရှိန် သတိပြန်ဝင်လာသည်။
 စစ်ရန်နိုင်၏ နောက်သို့ ပြေး၍လိုက်သွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
 မေဘုန်းရှိန် မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်သည်။
 ဘံတွေးတစ်ချက်မျှချသည်။ ပကတိ ရိုးသားသန့်စင်သော အပြုံး
 ဘစ်ရပ်ပြုံးလိုက်သည်။

"စစ်... စောစောက ကျွန်မကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက်
 ပြောမပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

စစ်ရန်နိုင်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး -

"ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ငါနဲ့ တွဲဘက်လုပ်တဲ့ လူတစ်
 ယောက် အလုပ်စတင်ဝင်တဲ့နေ့မှာပဲ ပြာမှုန့်ကလေးတွေအဖြစ်
 ရောက်သွားတာမျိုးတော့ ငါ မလိုလားပါဘူး။ မင်း ဘာမှမဖြစ်
 အောင် ငါ့အနေနဲ့ ဒါလောက်တော့ ကူညီသင့်ပါတယ်..."

မေဘုန်းရှိန် မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

ဒီလူကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်အဆင်မပြေဟု သူမ
 တွေးလိုက်မိသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၅)

ရုံးချုပ်သို့ ကားနှင့်ပြန်လာကြသည်။

ပယင်းဝါ ပန်းခြံတံတား၏ မြောက်ဘက်မှ ကားကိုပတ်

၍ ထွက်လာသည်။

ခရေမြိုင်ရိပ်သာလမ်းအရောက်၌ -

ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ ခေါ်သံကြားရသည်။

စဝ်ရန်နိုင် ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်၏ ခလုတ်ကို

လှည့်လိုက်သည်။

“အထူးရဲအရာရှိအမှတ် (၀၀၄)။ အထူးရဲအရာရှိအမှတ်

(၀၀၄)...”

စဝ်ရန်နိုင်က မိုက္ကရိုဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး -

“အထူးရဲအရာရှိ (၀၀၄) ပြောနေတယ်...”

“ကွမ်တမ်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ကုမ္ပဏီက

ထရပ်ကားကြီးကို လိပ်ပြာအငှက်က ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သရပါလမ်းထောင့်က ဂိုဒေါင်ဟောင်းထဲမှာရှိတယ်... ဒါပဲ”

စဝ်ရန်နိုင်က -

“အထူးရဲအရာရှိ (၀၀၄) ...။ ကွမ်တမ်ကုမ္ပဏီ ထရပ်ကားဆီကို အခုသွားတော့မယ်။ ဒါပဲ...”

စဝ်ရန်နိုင်သည် ကားကို လိပ်ပြာအငှက် သရပါလမ်းထောင့်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်လိုက်သည်။

မေဘုန်းရိန်၏ မျက်လုံးအစုံ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တောက်ပ၍လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ -

သရပါလမ်းထောင့်မှ ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး ရှေ့သို့ရောက်လာကြသည်။

x x x

ကုန်ဂိုဒေါင်မှာ ဟောင်းနွမ်း၍ ညစ်ပတ်နေပြီဖြစ်သည်။

နီညိုရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်။ သို့သော် ဆေးများမှာ ကွာကျ၍နေပြီဖြစ်သည်။

တံခါးများမှာ သော့ခတ်၍ထားသည်။

တံခါးသော့စာစ်ခက်ကို ရိုက်၍ ဖျက်ဆီးထားသည်။

ဂိုဒေါင်အတွင်းဘက်၌ ဟောင်းလောင်း...။

ကြမ်းပြင်တွင် ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များဖြင့် ညစ်ပတ်ပေ

ကျ၍နေ၏။

ဂိုဒေါင်၏အတွင်းနောက်ဘက်၌ ကွမ်တမ်ကုမ္ပဏီ၏

ထရပ်ကားကြီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထရပ်ကားကြီး၏ တံခါးနှစ်ဘက်စလုံး တန်းလန်းဖွင့်ထားခဲ့ပုံရသည်။ တံခါးများ ပြန်ပိတ်စသွားကြပေ။ ကားထဲမောင်းသူများ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ပြေးသွားကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မူခင်းဆိုင်ရာ ပညာရှင် ဒေါက်တာ မိုးကျော်စစ်ရန်နိုင်ကို ပြောသည်။

“စစ်... ထရပ်ကားကြီးရဲ့ ရှေ့မှန်ချပ်ပေါ်မှာ ကျည်ဆံရာ နှစ်ချက်တွေ့ရတယ်”

ဒေါက်တာမိုးကျော်သည် အသားဖြူဖြူ။ ရွှေကိုင်မုန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ရှည်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူဖြစ်ပြီး မူခင်းဆိုင်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်းဌာန၌ နာမည်ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

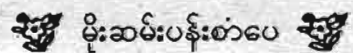
ဒေါက်တာမိုးကျော်က ပလပ်စတစ်အိတ် တစ်လုံး ထောင်၍ပြသည်။

“ယာဉ်မောင်းခန်းရဲ့ နောက်က သတ္တန်ရုံထဲက တွေ့တာ။ ပွိုင့် ၃၅၇ ကျည်ဆန်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျည်ဆန်နှစ်ထောင့်မှာ ရွဲစောင်း၍ ပုံပျက်ပန်းပွဲဖြစ်နေပေသည်။ ထိုကျည်တောင့်ကို ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ယူ၍ ကျည်ဆန်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဒါ... နေဇော်ရဲ့ သေနတ်က ကျည်ဆန်ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်။ သူ့ရဲ့ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်နှစ်ထောင့် ပစ်ထားတာတွေ့ရတယ်။ သူ့ကို ထရပ်ကားက ဝင်မတိုက်ခင်မှာ ကျည်နှစ်ချက် ပစ်ခဲ့ပုံရတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ကျည်ဆန်ထည့်ထားသော ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ဒေါက်တာမိုးကျော်အား ပြန်၍ ပေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမိုးကျော်က -

“အေးဗျာ။ လူဝကြီး ပသန်းထိုက်ရဲ့ သတင်းကြားရတာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တော်တော်ကံဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောလိုစိတ်မရှိတော့ပေ။

သူ့အနေနှင့် ဒေါသပို၍ ထွက်လာရပြီး အချိန်ကုန်ခြင်းသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

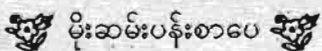
ပသန်းထိုက်အတွက် အကောင်းဆုံး လက်စားချေပေးရန်မှာ လူသတ်သမားများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ကုန်တင်ထရပ်ကားအနီးသို့ သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ထူးခြားတာ ဘာတွေ့ရသေးသလဲ ဒေါက်တာ။ လက်ဗွေပုံစံတွေပါ ရထားသေးလား”

ဒေါက်တာမိုးကျော် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒီကောင်တွေက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ကြေးစားတွေ။

ကားပေါ်နေရာအနံ့မှာ လက်ဗွေရာမကျန်အောင် အဝတ်ချ
သေသေချာချာသုတ်သွားကြတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းရောက်မှပဲ ပြု
ပြီးစစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်။ ထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုခုတွေ့
ခင်ဗျားဆီအကြောင်းကြားပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒီက
တင်ထရပ်ကားကို ပြန်ရှာတွေ့မယ်ဆိုတာ သူတို့ သိထားပုံ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်ရစ်အောင် ဂရုစိုက်
လုပ်သွားကြတာဖြစ်မယ်”

“ဒီ ထရပ်ကားကိုကော ဘာလိုလုပ်ပြီး ရှာတွေ့ကြတာ
လဲ”

“ဆိပ်ကမ်းအစောင့်တစ်ယောက်က ဒီကုန်ဂိုဒေါင်
တံခါးသော့ကို ရိုက်ချိုးထားတာ တွေ့လိုက်မိလို့ ကျွန်တော်
သိကြရတာ”

ဒေါက်တာမိုးကျော်က ကားဘီးရာများကို ညွှန်ပြ၍ -

“အကြမ်းဖက်သမားတွေဟာ သူတို့ခိုးယူလာတဲ့ပစ္စည်း
တွေကို ပြောင်းသယ်ဖို့ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး အသင့် စီမံ
ထားပုံရတယ်။ ကားဘီးရာတွေက ပုံပျက်နေတယ်။ မထင်ရှား
ဖြစ်နေတယ်။ ထရပ်ကားတစ်စီးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆရတယ်”

“အင်း...ဒါလောက်သိရရင် မဆိုးလှပါဘူး”

စစ်ရန်နိုင် ဂိုဒေါင်အတွင်း လိုက်လံ ကြည့်ရှုရှာဖွေရင်း

“ဟင်...ဘယ်ရောက်သွားပြန်လဲ မသိဘူး”

ဒေါက်တာမိုးကျော်က -

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားရဲ့တွဲဘက်ကို လိုက်ရှာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်...ဒေါက်တာ သူက ဝန်ထမ်းရေးရာဌာန

အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မယ်လို့
သိပ်မထင်ဘူး”

* * *

ကားထဲ၌ စောင့်နေသည့် မေဘုန်းရှိန်ကို စစ်ရန်နိုင်တွေ့
လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“မင်းကို ငါက လိုက်ရှာနေတာ မေဘုန်းရှိန်။ နှုတ်ခမ်းနီ
ဘူးဆိုနေတာလား”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မအပေါ်မှာ မမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်နေ
မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့ မဆုံမိအောင် ရှောင်ပြီးနေ
တာ”

စစ်ရန်နိုင် ကားစက်နှိုးသည်။

“လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ရေးဌာနမှာ ငါတို့အနေနဲ့ ဘယ်လို
အဝန်ယူ လုပ်ကိုင်နေကြရတယ်ဆိုတာ မင်း သေသေချာချာ
သိသေးဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မ သိလာမှာပါ”

စစ်ရန်နိုင်က သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မင်းအနေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ သိလာပါစေလို့ပဲ ငါ ဆု
တောင်းပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ငါတို့အလုပ်ဟာ အန္တရာယ်
ရှိပုံများတယ်၊ ခက်ခဲတယ်။ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ ပုံပျက်ပန်းပွက်
ဆနေတဲ့ အလောင်းမျိုးတွေ့ရရင် အတော် စိတ်ပျက်စရာ
တောင်တယ်။ ဒါ့ထက်ဆိုးရွားတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အမှု

အခင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလောင်းတွေဆိုရင် အားလုံး အကုန်လုံး ကြည့်လို့ ရှုလို့မကောင်းတော့ဘူး။ မင်းအနေနဲ့ မမြင်ချင်တာတွေ ပါ ထပ်တွေ့လာရဦးမယ်”

“ကျွန်မကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့။ ရှင် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့... ရှင်ရဲ့ တွဲဘက်ဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကတော့...”

စပ်ရန်နိုင်၏အသံ အေးစက်မာကျောသွားသည်။

“သူ့အတွက် ငါ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြတာချည်းပါပဲ”

မေဘုန်းရှိန် အားတုန့်အားနာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးပဲ... စပ်”

စပ်ရန်နိုင် သူ၏အသံကို ပြန်၍ သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဗသန်းထိုက်ဟာ ငါ့ရဲ့ပထမဆုံး တွဲဘက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

မေဘုန်းရှိန် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ မှတ်တမ်းကို ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ နာမည်ကြီး ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့နှစ်ယောက် သွားပြီး ဖမ်းကြတယ်။ အဲဒီမှာ ရှင်ရဲ့ တွဲဘက် သက်ထွန်းလှ” သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ရှင်ရဲ့ ဒုတိယမြောက် တွဲဘက် “အောင်မြင့်သူ” ရန်သူ ထောင်ချောက်မိပြီး သေသွားခဲ့ရတယ်။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်ရဲ့ အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်”

“အင်း... သူတို့က ဆိုးခဲ့ကြတယ်”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုမျိုး မသေချင်သေးပါဘူး။ ကျွန်မ အလှေ့လာစရာ၊ သင်ယူစရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ဘေးမှာ ကျွန်မ ရှိနေတာပါ။ ကျွန်မကိုတော့ အခွင့်အရေးပေးသင့်ပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုခု မှားယွင်းခဲ့ရင် ပြောပါ။ ကျွန်မ အမှန်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်မှာပါ”

“လှေ့လာဖို့ အချိန်မရှိနိုင်တဲ့ အမှားမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ မင်း သေသွားလိမ့်မယ်...”

မေဘုန်းရှိန် ငြိမ်၍ သွားသည်။

စပ်ရန်နိုင်ကို သူမ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ စပ်ရန်နိုင်သည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်သနည်း။

သူမအနေနှင့် မည်သို့မျှ အကဲခတ်ဝေခွဲမ၍ မရနိုင်သော လူစားမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သူမ နားလည်ထားသည်။

သူသည် အတော်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏ သတ္တိနှင့် စွမ်းရည်အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ခြောက်ကြိမ်ရထားခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၍ သူသည် သူနည်းသူဟန်နှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏ ရှေ့လမ်းမှ အတားအဆီးများကို ဂရုစိုက်သူလည်း မဟုတ်ပေ။

သူလုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်ကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက်သာ အဓိက အာရုံစိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

x x x x x

အခန်း (၁၆)

အဖြူရောင် ကျောက်ပြားချပ်များ၊ သံမဏိချပ်များနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အလောင်းခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဖြစ်သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ၏လက်ထောက်ဖြစ်သူအား လှမ်း၍ပေးသည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်သည် ခွဲစိတ်ခုတ်စုပေါ်၍ တင်ထားသည့် ညစောင့်ကြီး ဦးညိုမှိုင်း၏အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထောက် ဆရာဝန်သည် ဆေးရည်ပုလင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ အပိုင်းအစတစ်ခုကို ထည့်သည်။ စာရွက်ငယ်တစ်ခုပေါ်၌ ဘောပင်ဖြင့်ရေးမှတ်၍ ပုလင်းပေါ်၌

အသင့်ပါလာသော ကော်ဖြင့်ကပ်လိုက်သည်။ စပ်ရန်နိုင်ကိုမြင်လျှင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေး...စပ်...ခင်ဗျားပါလာတာကို သူက ဘယ်သူလဲ” မေဘုန်းရှိန်သည် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်၏ လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်တွင်းမှ အရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ စပ်ရန်နိုင်၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို သူမ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က ပြုံး၍ - “သူက ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ငန်း တွဲဘက်အသစ်လေ။ သူမည်က မေဘုန်းရှိန်လို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်.. မေဘုန်းရှိန်” ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က -

“ခင်ဗျားတို့ လာတာ နောက်ကျတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်စောစော ပြန်ရောက်တာနဲ့ အလုပ်စလုပ်ကြတယ်။ ဝမ်းစိုက်ခြင်း ခွဲစိတ်မှုကတော့ ပြီးသွားပါပြီ”

“သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာ ဘာတွေ့သလဲ”

“ဒဏ်ရာက ရင်ညွန့်ရိုးအောက်ကနေ ရင်အုပ်အတွင်းပိုင်းကို ခြောက်လက်မကျော်အထိ ဖောက်ဝင်သွားတယ်။ ဓားထောက်က သွေးကြောတွေကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး သား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုးရခဲရင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သေတယ်”

မေဘုန်းရှိန်ကို စပ်ရန်နိုင် မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဖြူဖွေး၍
လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

စဝရန်နိုင်က မေးသည်။

“လူသတ်သမားက ဘယ်လိုစားမျိုးသုံးတာလဲ”

“အလေးချိန်စီးတဲ့ အမဲလိုက်စားမြှောင် အမျိုးအစားထဲ
ကပါ...”

“သူ့မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာ ရထားတာရှိသလား”

“အစောင့်ကြီးရဲ့ နောက်ကနေ လူသတ်သမားက
ဝင်ကပ်ပြီး အစောင့်ကြီးရဲ့ပါးစပ်ကို ဘယ်လက်နဲ့ အုပ်လိုက်တဲ့
အထောက်အထားမျိုးကိုလည်း တွေ့ရမယ်”

“ကြေးစားလူသတ်ကောင်တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်နည်း
လုပ်ဟန်ပဲ။ စနစ်တကျ လူသတ်တတ်တဲ့ လက်ရာမျိုးပဲ”

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က -

“ကဲ... စဝ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးခေါင်းခွံကို ခွဲစိတ်ကြည့်
မယ်”

မေဘုန်းရှိန်က စဝရန်နိုင်ကို မော်ကြည့်ပြီး -

“ကျွန်မတို့ ဆက်ကြည့်စရာ လိုသေးသလား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းက ဒီနေရာကိုလာပြီး ပညာယူချင်
တယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

လက်ထောက်ဆရာဝန်က လွှာသွားပါသည့် လျှပ်စစ်
လွန်ငယ်တစ်လက်ကို လှမ်းပေးသည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က လျှပ်စစ်လွန်ငယ်၏ ခလုတ်ကို ဖွင့်
လိုက်သည်။

ဦးခေါင်းခွံကို စ.တင် ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်သည်။

ဦးခေါင်းခွံမှ အရိုးအပိုင်းအစများ လွင့်စင်ထွက်လာကြ
သည်။

မေဘုန်းရှိန် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားသည်။
စဝရန်နိုင် လက်မောင်းကို သူမ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

မကြာခင်မှာပင် -

ငယ်ထိပ်ကို အပေါက်ဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်လာအောင် ဖြတ်
ထုတ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က သူ၏ ခွဲစိတ်တွေ့ရှိချက်များကို
ရီကော်ဒါမိုက်ခွက်ထဲသို့ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အသံသွင်းသည်။
ထို့နောက် လျှပ်စစ်လွန်ငယ်ကို သူ၏လက်ထောက်ဖြစ်
သူထံ လှမ်း၍ပေးသည်။ ဦးခေါင်းခွံ အပေါက်အတွင်းသို့ ငုံ့၍
ကြည့်သည်။

မေဘုန်းရှိန် သိသာစွာ မျက်နှာပျက်၍နေသည်။

သူမပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်
သွားသည်။

“ဟာ... ဒီအမျိုးသမီး အတော်ခက်သေးတာပဲ။ အတွေ့
အကြုံရှိပုံလည်း မရသေးဘူးနဲ့တူတယ်..”

x x x x x

ထိုအချိန်မှာပင်....

အဘိုးတန် အကောင်းစားဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ
ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ နေကာမျက်မှန်တပ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးသည်

သားရေလက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲလျက် အဆောက်အဦကြီး၏ အဝင်ဝသို့ရောက်လာသည်။

“ဇာထို” သည် ရုံးချုပ်၌ အမှုသည်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရောက်လာသည့် ရှေ့နေတစ်ဦး၏ အသွင်မျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် -

သူသည် ရှေ့နေတစ်ဦးကဲ့သို့ ပီရီသေသပ်စွာ ဟန်ဆောင်၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ၏အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရမည့် အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းသာ ဖွင့်ထားသည်။ ထိုဝင်ပေါက်၌ လက်နက်ရှာဖွေရေးကိရိယာ တပ်ဆင်ထားသည်။

လုံခြုံရေးနှစ်ဦးသည် လက်နက်ရှာဖွေရေး ကိရိယာဖြင့် ရုံးချုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မည့် လူအားလုံးကို တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးနေကြသည်။

“ဇာထို” သည် တန်းစီရာ၌ ဝင်၍ တန်းစီလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို တင်လိုက်၏။ အိတ်ထဲမှ သော့တွဲများ၊ သတ္တုဘီးတစ်ချောင်းတို့ကို နှိုက်ထုတ်၍ လက်ဆွဲအိတ်ပေါ်၌ တင်လိုက်သည်။

ဒုတိယအစောင့်ဖြစ်သူက သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်၍ သေချာစွာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အိတ်အတွင်း၌ စာရွက်စာတမ်းများသာ အထပ်လိုက်ပါလာသည်။

ဒုတိယအစောင့်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပြန်၍ပေးသည်။ ဇာထိုသည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို သားရေလက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ စနစ်တကျ ပြန်ထည့်

သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

ဓာတ်လှေကားဖြင့် မြေအောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

ခကြံလမ်းမှ ဆက်၍ လျှောက်သွားသည်။

စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။

အမျိုးသား သန့်စင်ခန်းဟု ရေးထားသော တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်သည်။

သန့်စင်ခန်းအတွင်း၌ -

မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင့် လူတစ်ဦး မှန်ရှေ့၌ ခေါင်းဖိမ်း၍ နေ၏။

“ဇာထို” သန့်စင်ခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ တံခါးချက်ထိုး၍ ပြန်ပိတ်သည်။ သားရေအိတ်ထဲမှ စက္ကူအချို့ကို ထုတ်၍ လုံးခြေပစ်ပြီး ခွက်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဇာထို” သည် သားရေလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အတွင်းခံ ချုပ်ရိုးကိုင်းကို ဆွဲခွာလိုက်၏။ အိတ်၏အတွင်းခံအသားပိုင်း ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ သားရေလက်ဆွဲအိတ်၏ ဖင်ပိုင်း၌ ဘက်ထရီချိန်ကိုက်နာရီ၊ ဒိုင်းနမိုက်အသေးစားလေးများကို တပ်ဆင်ထားသည်။

“ဇာထို” သည် နာရီကို အချိန်ကိုက်၍ မှတ်သားပြီး ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ နာရီမှ အနီရောင် မီးပွင့်ကလေးလင်းလာသည်။ နာရီပေါ်မှ စက္ကန့်လက်တံကလေး လှုပ်ရှား၍ လာသည်။

www.burmeseclassic.com

ဇာတိသည် သားရေလက်ဆွဲအိတ်၏ အတွင်းပိုင်းကို ပြန်ဖုံး၍ သော့ခတ်လိုက်သည်။

သန့်စင်ခန်းထဲမှ ဇာတိ ပြန်ထွက်သည်။

စောစောကလူသည် မှန်ရှေ့၌ ရပ်၍ ခေါင်းပြီးအလှပြင် နေဆဲပင်ရှိသေးသည်။

“ဇာတိ” စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အရေးမပါလိုက်တာ... မိန်းမလျာကျနေတာပဲ။ မှန်ကြည့်လို့ကို မပြီးနိုင်သေးဘူး”

ဇာတိသည် လက်ဆေးခွက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချသည်။ အချိန်ဆွဲ၍ လက်ဆေးနေလိုက်သည်။

အလှပြင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ် မကြာခင်မှာပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဇာတိသည် သူ၏ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ အပေါ်ဘက်မှနေ၍ တစ်သျှူးများဖြင့် အသားပြန်ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။

အမှိုက်ပုံး၏ အဖုံးကို ဖုံးလိုက်သည်။

“ဇာတိ” မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ဇာတိ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၇)

အမှိုက်ပုံးရှေ့၌ ရပ်နေသော “မေဘုန်းရိန်” ကို စင်ရန်နိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ မျက်စိ မျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်၍နေ၏။

စင်ရန်နိုင်က -

“မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား။ ကောင်းသွားပြီလား”

မေဘုန်းရိန်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရှင်နဲ့လည်း ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

သူမ၏ အသံ၌ ဒေါသရိပ်များ ထင်ဟပ်၍နေ၏။

စင်ရန်နိုင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

မေဘုန်းရိန်သည် သူထင်ထားသကဲ့သို့ ခပ်ပျော့ပျော့ အစားထဲက မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သူမစိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်လာလျှင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်လှန်ချေပ ပြောဆိုမည့် မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။

မင်းမကြည့်ရဲတာတော့ ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဒီနေရာမှာ မင်းကို ငါက တာဝန်ချပေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး မင်းဘာသာ ဒီတာဝန်ကို ကြိုးစားပြီး ယူခဲ့တာပဲ...

ကျွန်မ ဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး။ သွေးမြင်မိတာနဲ့ လန့်ပြီး မူးဝေအော့အန်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ရှင်က အထင်သေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပေးတယ်...စစ်

“ငါက ဒီလိုမျိုး မဆိုလိုပါဘူး”
“ရှင်က ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်နေတာ မဟုတ်လား”
စစ်ရန်နိုင်က -

“အခု မင်းတွေ့တာ ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူး။ အစပဲ သေးတယ်။ ရှေ့ဆက်ရင် ဒါထက်ပိုဆိုးတာတွေ ကြုံရဦးမယ်။ ဝမ်းနည်းပြီးတော့ ဝိုလည်း မဝိုနဲ့ဦး”

မေဘုန်းရှိန် စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။
“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပြီး မဝိုပါဘူး”
စစ်ရန်နိုင်က မသိမသာပြုံး၍ -
“ဒီလိုပဲ...ဖြစ်ရမယ်..”

ရုတ်တရက် -
ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး တုန်ခါလှုပ်ယမ်းသွားကြသည်။
သန့်စင်ခန်းတံခါး ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...ဟင်”
မေဘုန်းရှိန် ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။
စစ်ရန်နိုင် သန့်စင်ခန်းဘက်သို့ အမြန်ပြေးသည်။
သန့်စင်ခန်းတံခါး ကျိုးပဲ့၍ စင်္ကြံလမ်းပေါ်သို့ လွင့်ကျနေ

သည်။
သန့်စင်ခန်းတစ်ခုလုံး ပျက်စီးကျေမွ၍နေ၏။ အတွင်းရှိ နှိပ်ချပ်များအားလုံး ကွဲကုန်သည်။ လက်ဆေးကြောခွက်များ ခြွတ်ကျပျက်စီးသွားသည်။

အပေါ်ဘက်မျက်နှာကြက်မှ အင်္ဂတေများ ကွာကျပြီး၊ ချိုင့်ခွက်ကြီးဖြစ်၍နေသည်။

တိုးဝေ့ရောက်ရှိလာသော လူအုပ်များကြားမှ ရဲစုံစမ်းရေးမှူးတစ်ဦး တိုးဝင်လာသည်။ ထိုလူသည် ရာဇဝတ်မှုစုံစမ်းရေးဌာနခွဲမှ ရဲစုံစမ်းရေးမှူး “လှိုင်ဘွား” ဖြစ်မှန်း စစ်ရန်နိုင် သိထားသည်။

လှိုင်ဘွားက လှမ်းမေးသည်။
“ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်တော့ အထဲမှာ လူရှိနေလား”
စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ရှိမယ်လို့တော့ မထင်ဘူး”
လှိုင်ဘွားသည် သန့်စင်ခန်းအတွင်း ပျက်စီးမှုများကို ကြည့်ရှုရင်းမှ -

“အင်း...တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပျက်ပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ -

“အေး... ဟုတ်တယ်။ အရာရာကို အမြဲသတိထားမိဖို့လိုလာပြီ”
 လှိုင်ဘွားက သန့်စင်ခန်းကို ဆက်လက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။
 စင်ရန်နိုင် စင်ကြိုလမ်းဘက်သို့ ထိုးထွက်လာသည်။
 စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ဝိုက်ရွံ့၍ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် လူဝဝကြီးတစ်ဦး တိုးဝေ့၍ ထွက်လာသည်။
 စင်ရန်နိုင်က လေသံမာမာဖြင့် -
 “ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမှာလဲ”
 လူဝဝကြီးက မျက်လုံးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပွတ်သတ်လိုက်ပြီး -
 “ကျွန်တော့်ရဲ့ တပည့်လေး သုံးယောက် ပျောက်သွားလို့ပါ”
 စင်ရန်နိုင်က -
 “သန့်စင်ခန်းထဲမှာ သူတို့မရှိဘူး။ ခပ်စောစောကတော့ ချာတီတ်သုံးကောင် ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားတာတွေ့လိုက်တယ်”
 လူဝဝကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်းမှ -
 “ဘုရား... ဘုရား။ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”
 စင်ရန်နိုင်က လူဝဝကြီးကို မေးသည်။
 “နေပါဦး။ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်တော့ ခင်ဗျားက ဘယ်နေမှာ ရှိနေသလဲ”
 “ဟို... ဟိုဘက်။ အအေးဆိုင်အနားမှာ ရှိနေတယ်။ အဲ”

မှာပဲ မီးခိုးငွေ့တွေ...”
 စင်ရန်နိုင်က ကြားဖြတ်၍ ခပ်မြန်မြန်မေးသည်။
 “ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်ခင် သန့်စင်ခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်သွားတာမျိုး တွေ့လိုက်မိသလား”
 လူဝဝကြီး နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်ရင်းမှ စဉ်းစားသည်။
 “ခက... နေဦး။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”
 “အဲဒီလူရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ခင်ဗျား မှတ်မိသလောက် မြန်မြန်ပြော။ သိပ်အရေးကြီးတယ်”
 လူဝဝကြီး နဖူးကြောတွန့်၍ စဉ်းစားနေသည်။
 “ဟေ့လူ... မြန်မြန်ပြောလေ...”
 “အင်း... အဲ... အဲဒီလူက အရပ်အတော်မြင့်တယ်။ အသားအရောင်က ခပ်ညိုညို။ ဆံပင်ခပ်ကောက်ကောက်နဲ့ လူထွားကြီးတစ်ယောက်ပဲ”
 “သူ ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ထားသလဲ”
 “ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားတယ်။ လက်ထဲမှ သားရေလက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ပါတယ်။ သူ သန့်စင်ခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ သားရေအိတ် ပါမလာတော့ဘူး”
 “ဟုတ်ပြီ... အဲဒီလူ ဘယ်ဘက်ကို သွားသလဲ”
 လူဝဝကြီး ခေါင်းခါ၍ -
 “အဲဒါတော့ ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိဘူး”

www.burmeseclassic.com

စပ်ရန်နိုင်၏နောက်ဘက်သို့ရောက်လာသော မေဘုန်း
ရှိန်က ဝင်၍ပြောသည်။

“အဲဒီလူကို ကျွန်မတွေ့လိုက်တယ်”

စပ်ရန်နိုင် သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ -

“ဘယ်တုန်းက မြင်တွေ့လိုက်မိတာလဲ”

“ကျွန်မ မူးနောက်လာလို့ စင်္ကြံလမ်းက အမှိုက်ပုံးနား
ထွက်ပြီး ရပ်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ လူထွား
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက အလျင်စလို လျှောက်သွားလို့
ကျွန်မတောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိသေးတယ်”

“အဲဒီလူ...ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ”

“ဟိုရှေ့ဘက်က ဘေးတံခါးကနေ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့
သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

စပ်ရန်နိုင် ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်ဘက်မှနေ၍ -

မေဘုန်းရှိန် လှမ်းအော်သည်။

“ဟေး...စပ်။ ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး...”

စပ်ရန်နိုင် လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

အလွန်အရေးကြီးသော အခြေအနေဖြစ်၍ အချိန်မ
ဖြန်းနိုင်...။

x x x x x

အခန်း (၁၈)

ဖီဖီဝါရိပ်သာလမ်းမပေါ်၌ စပ်ရန်နိုင် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်
လျှောက်လာရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင် သွားလာနေသူများ၏
မျက်နှာ၊ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထား၊ အဝတ်အစားများကို လျှင်မြန်
စွာ သတိပြု၍ ကြည့်ရှုသွားသည်။

အရောင်အသွေးပေါင်းစုံ လူပေါင်းစုံ...။

အရပ်ပုသူ၊ အရပ်မြင့်သူ၊ ထွားကျိုင်းသူ၊ ပိန်လီသူ၊
လူငယ်များ၊ အသက်အရွယ်ကြီးသူများ လူစုံပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ ရှာဖွေနေသော ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် လူကိုမူ
မတွေ့မိရသေးပေ။

ရုတ်တရက် -

ရှေ့ဘက်ရှိ လူအုပ်ကြားထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် တိုးဝင် သွားသော အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကြီးကြီးနှင့် လူတစ်ဦးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် မီးခိုးရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။

“စပ်ရန်နိုင်... ခဏနေပါဦး။ ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး”

သူ၏နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်ပါ အော်ဟစ်လိုက်သော မေဘုန်းရှိန်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ပြဿနာပဲ။ ဒီမိန်းမရဲ့အသံကြောင့် ဟိုအကောင်ကြား

သွားရင် ဒုက္ခပဲ”

စပ်ရန်နိုင် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“စပ်ရန်နိုင်...”

မေဘုန်းရှိန်၏အသံ နောက်တစ်ကြိမ် ပျံလွင့်ထွက်ပေါ် လာသည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူထွားကြီး နောက်ဘက်သို့ ဆတ် ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ စပ်ရန်နိုင်ကို မြင်လိုက်လျှင် ချက်ခြင်းပင် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

စပ်ရန်နိုင် ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လူထွားကြီးနောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသည်။

“စပ်ရန်နိုင်... ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး”

မေဘုန်းရှိန်၏အသံကို ကြားရပြန်သည်။

လူထွားကြီး ပြေးလွှားသွားရင်း လူတစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်

မိ၍ နှစ်ဦးစလုံး လဲကျသွားကြသည်။

အခြေအနေမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဇာထို” ကို လမ်းသွားလမ်းလာများက ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့် ကြသည်။

ဝိုင်းအုံ့လာသော လူများကြောင့် “ဇာထို” ထွက်ပေါက် နေရာမရှိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏နောက်ဘက်၌ “စပ်ရန်နိုင်” ပို၍ နီးကပ်လာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း “ဇာထို” တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဇာထို” သည် သူ့ရှေ့၌ ပိတ်ကာရပ်နေကြသော လူများ ကို စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် သည်။

ကမူးရှူးထိုးနှင့် လမ်းတစ်ဘက်သို့ ဖြတ်၍ ကူးပြေး သည်။

အတွန်း၊ အတိုက်ခံရသော လူများက ဇာထိုကို မေတ္တာပို့ ကြသည်။

မောင်းလာနေသော ကားတစ်စီးရှေ့မှ ဇာထို ဖြတ်ပြေး သည်။

ကားဘရိတ်အုတ်သံ စူးရှကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာ သည်။

ဇာထို လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ဇာထိုကို စပ်ရန်နိုင် လှမ်း၍ မြင်သည်။

ဤနေရာရှိ လမ်းကလေးများ၏ တည်ရှိပုံကို စပ်ရန်နိုင်

ကောင်းစွာသိထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံသည် လမ်းကြားနှင့် မျဉ်းပြိုင်ဖြစ်သော "နဝလမ်း" အတိုင်း စုန်၍ပြေးသွားသည်။

ထို့နောက် -

ဇီဝေါလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်သည်။ တိုက်ကိမ်ဆယ်လုံးကျော်ကျော်ခန့်သို့အရောက်၌ လမ်းကြားမှ ပြေးထွက်လာသည်။ "ဇာထို" နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇာထို နောက်ပြန်လှည့်၍ ပြေးသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက နောက်မှ ပြေး၍လိုက်သည်။

"မြေရာပင်ရိပ်သာလမ်း" ၌ ကားတစ်စီး ပျက်နေသည်။

လမ်းပိတ်ဆိုမှုဖြစ်၍ မော်တော်ယာဉ်များ စုပြုံကျပ်စဲ၍

နေသည်။

ဇာထိုသည် ကားတစ်စီး၏ ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ ခုန်၍တက်သည်။

ကားမောင်းသူက လှမ်းအော်သည်။

"ဟေ့ကောင်ငါ့ကားပေါ်ကနေ မြန်မြန်ဆင်းစမ်း"

ဇာထို မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်။

ကျန်ကားများ၏ ခေါင်းမိုးများပေါ်သို့ ခုန်ကျော်နင်း၍ လမ်း၏တစ်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်း၍ပြေးသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံလည်း ဇာထိုကဲ့သို့ပင် ကားခေါင်းမိုးပေါ်မှ ကျော်နင်း၍ ပြေးသွားသည်။ ကားသမားများ၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများ ပွက်လော့သံ၍သွားသည်။

ဇာထိုသည် အဆောက်အအုံခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ခု၏ တံခါးပေါက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ထိုအဆောက်အအုံသည် ခပ်ညံ့ညံ့ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းမထဲသို့ရောက်လျှင် -

စစ်ရန်နိုင်ငံ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။

ဧည့်ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေကျံ၍ အနံ့အသက်လုံးဝ မကောင်းပေ။ ထိုင်းမိုင်း နံ့စေ့၍နေ၏။

စားပွဲတစ်လုံးအောက်၌ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဝင်ပုန်းနေသော ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် ဟိုတယ်စာရေးတစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။

"စောစောဝင်လာတဲ့လူ၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

စစ်ရန်နိုင်ငံက အော်၍မေးသည်။

ဟိုတယ်စာရေးဖြစ်သူက ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါဖြင့် -

"ဒီကိစ္စထဲ ကျွန်တော် မပါပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်"

စစ်ရန်နိုင်ငံ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ဟိုတယ်စာရေးကိုရင်ဘတ်မှ ဆွဲမလိုက်ပြီး နံရံနှင့် ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်စာရေး နာကျင်စွာအော်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်ပြောစမ်း... စောစောက ဝင်လာတဲ့လူ ဘယ်ကိုသွားသလဲ.."

ဟိုတယ်စာရေး ရုံးမဲ့လျက်ဖြင့် နောက်ဘက်သို့ လက်
ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟို...ဟို ..နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ ပြေးပြီ”
ဟိုတယ်စာရေးမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေ
သည်။

စစ်ရန်နိုင် နောက်ဘက် စင်္ကြံလမ်းသို့ ပြေးသွားသည်။
တံခါးကို ဆောင့်ကန်၍ဖွင့်လိုက်၏။
တံခါးပွင့် သွားလျှင် နောက်ဖေးလမ်းကြားကို တွေ့ရ
သည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ ကွေ့ချိုး၍ ပြေးသွားသော ဇာထို
ကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဇာထို” သည် အားစိုက်၍ ရှေ့သို့ ပြေးသည်။
ရှေ့တွေ့ရသော သစ်သားခြံစည်းရိုးကြီးကို ခြေကန်၍
အပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ တစ်ဘက်မြေပြင်သို့ ခုန်ချ၍ ဆက်
ပြေးသည်။

စစ်ရန်နိုင် ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။
သစ်သား ခြံစည်းရိုးကို ကိုယ်လုံးဖြင့် ဆောင့်တိုက်ချ
လိုက်၏။ ခြံစည်းရိုး ကျိုးပျက်ထွက်သွားပြီး တစ်ဘက်သို့ စစ်ရန်နိုင်
ရောက်သွားသည်။

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ကျည်ဆန်က စစ်ရန်နိုင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်

သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် ခေါင်းငုံ့၍ နံရံတစ်ခု၌ ပြေး၍ခိုကပ်နေလိုက်
သည်။

“ဇာထို” သည် တံခါးပေါက်တစ်ခုအနီးမှ နေ၍ လှမ်းပစ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်
၏။

စစ်ရန်နိုင်၏ လက်ထဲမှ ပစ်အားအလွန်ပြင်းထန်သော
ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် “ဇာထို” တုန်လှုပ်
သွား၏။

ဇာထိုသည် သူရောက်နေသော နေရာ၏ တံခါးလက်
ကိုင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်၍ဖွင့်သည်။

တံခါးကို ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်သည်။
မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲသို့ ဇာထို

ပြေးဝင်သွားသည်။
စစ်ရန်နိုင် အိမ်ထဲသို့ ပြေး၍လိုက်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်မှ ပြေးလွှားသွားသော ခြေသံကြမ်းကြမ်းကို
ကြားရသည်။

လှေကားထစ်များကို ခုန်၍ကျော်၍ စစ်ရန်နိုင် ပြေး
တက်သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သည်အထိ အတော်တက်ယူရ
သည်။ ခေါင်မိုးသို့ရောက်လျှင် စစ်ရန်နိုင် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူပြီး

အမောဖြေသည်။ အထပ် (၈)ထပ်ကို ပြေး၍တက်ရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်ပါလာသော ခြေသံများကို ဇော်ထက်ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

“ဇော်ထက်” ပုန်းခိုရာ နေရာရှာသည်။

တစ်ခုမျှ မတွေ့ရပေ။

အင်တင်နာတိုင်များဖြစ်သလို စိုက်ထားသော ခေါင်မိုးကြီးတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေ့ရသည်။

“ဒုက္ခပဲ...ဟိုက ဆက်လိုက်လာနေသေးပါလား”

ဇော်ထက်တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ့ရောက်နေသော ခေါင်မိုး၏ အစွန်းတစ်ဘက်ကပ်လျက် အခြားတိုက်ခေါင်မိုးတစ်ခုရှိသည်။ တိုက်ခေါင်မိုးနှစ်ခုကြားကွပ်လပ်မှ ခုန်ကျော်၍ ကူးနိုင်မည်ဟု ဇော်ထက်တွက်ဆလိုက်သည်။

ရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့။

ဇော်ထက် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလွှားသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဇော်ထက်တို့ ပေသုံးဆယ်ကျော်ကျော်ကွာ၍ နေသည်။

ဇော်ထက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို စစ်ရန်နိုင် မြင်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင် သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်၍ ပစ်ခတ်ရန် ချီန်သည်။

သူ၏လက်များ လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပစ်၍မရနိုင်သေးပေ။

တိုက်အစွန်းနှစ်ခုကြား ကွက်လပ်သို့ ဇော်ထက် ပြေးလွှားရောက်လာသည်။

သူ့ခန့်မှန်းထားသည်ထက် ပို၍ ကျယ်နေကြောင်း ဇော်ထက် တွေ့လိုက်ရသည်။

အနည်းဆုံး ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဤမျှ အကွာအဝေးကို သူ့အနေနှင့် မည်သို့မျှ ခုန်ကူးနိုင်မည်ဟု မထင်ပေ။

အောက်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျလျှင် သေဖို့သာရှိသည်။

ဇော်ထက် နောက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဇော်ထက် ကြောင်းပြန်လှည့်၍ မဖြစ်နိုင်တော့။

ဇော်ထက် အံတင်းတင်းကြိတ်၍ အရှိန်ယူပြီး အားစိုက်လျက်

တစ်ဘက်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

တစ်ဘက်တိုက် ခေါင်မိုးအစွန်း၌ သုံးပေခန့်ကျယ်ဝန်းသော အုတ်တန်းပတ်လည် တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအုတ်တန်းပေါ်သို့

မှောက်လျက်သား ကျသွားသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းက လေထဲ၌ တွဲလောင်းကျ၍နေ၏။

ဇော်ထက်သည် ခြေနှစ်ချောင်းကို အပေါ်သို့ အားစိုက်၍ ဆွဲတင်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဆက်၍ ပြေးလွှားသွားသည်။

နောက်ဘက်မှ စစ်ရန်နိုင် ပြေးလွှားလိုက်ပါလာသည်။

တိုက်ခေါင်မိုးအစွန်း၌ ရပ်၍ ခေတ္တကြည့်သည်။

အရှိန်ယူအားစိုက်၍ တစ်ဘက်သို့ ခုန်ကူးသည်။

တစ်ဘက်ရှိ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လေးဘက်ထောက်လျက်
သားကျသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်း၊ ခူးခေါင်းနေရာတို့၌ အင်္ကျီ
များ ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်သွားသည်။

စင်ရန်နိုင် မော်ကြည့်လိုက်၏။

အထိုသည် အဝတ်လှမ်းထားသော ကြိုးတန်းကို စင်
တိုက်၍ ထာဘီတစ်ထည်၊ ပင်တီတစ်ထည်တို့ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်
ချိတ်၍ပါသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

စင်ရန်နိုင်က ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို မြှောက်
ချိန်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်...ဆက်မပြေးနဲ့...ရပ်လိုက်စမ်း”

အထိုလှည့်မကြည့် ဆက်၍ပြေးသည်။

စင်ရန်နိုင်က သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်
၏။

အထို၏ ရှေ့ဘက်ရှိ ခေါင်မိုးမှ အင်္ကျီအပိုင်းအစများ
ကို သေနတ်ကျည်ဆန်က ဖွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အထိုတန့်သွားပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သည်။

နောက်တစ်ချက်ချိန်၍ ထပ်ပစ်သည်။

ကျည်ဆန်က အထို၏နားရွက်ဘေးမှ ကျယ်လောင်
မြည်ဟီး၍ဖြတ်ထွက်သွားသည်။

အထို ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

အထို ဟန်ချက်ပျက်၍ ခေါင်မိုးစောင်းအတိုင်း အောက်
ဘက်သို့ လျောကျသွားသည်။

အထို ခြေကုပ်ရနိုင်မည့်နေရာကို ရှာသည်။ မတွေ့ရ

ခေါင်မိုး မျက်နှာကြက်၌ တပ်ဆင်ထားသော မှန်ချပ်ကြီး
ပေါ်သို့ အော်ဟစ်ရင်း ပြုတ်ကျသွားသည်။

အိပ်ရာခင်း ထူထူတစ်ခုပေါ်သို့ အထိုပြုတ်ကျလာ
သည်။

ထိုအခန်းထဲ၌ စုံတွဲနှစ်ဦးရှိနေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်စမ်း”

စုံတွဲနှစ်ဦး ဘေးသို့ကပ်သွားသည်။

အထို အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသည်။

ကောင်မလေး လန့်၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟောတော့...နောက်ထပ် တစ်ယောက်”

မျက်နှာကြက်မှန်ချပ်ကြီးမှ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ကိုင်
လျက် ခုန်ဆင်းလာသော စင်ရန်နိုင်ကို စုံတွဲနှစ်ဦးက ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ကောင်မလေးက တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် -

“သူ့လက်ထဲမှာ...သေနတ်ကြီးနဲ့”

စင်ရန်နိုင်က စုံတွဲနှစ်ဦးကို တွန်းဖယ်၍ အပြင်ဘက်သို့
ပြေးထွက်သွားသည်။

x x x x x

အခန်း (၁၉)

ဇာတိ ဇာတ်လှေကားထဲသို့ ပြေးဝင်၍ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင် ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို မြှောက်၍ကိုင်ပြီး နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်၏။

ဇာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ကျည်ဆန်များ ဖောက်ဝင်သွားကြသည်။

ဇာတ်လှေကားအတွင်းရှိ ဇာတိ၏ဦးခေါင်းဘေးမှ ကျည်ဆန်များ ဖောက်ထွက်သွားကြသည်။

စပ်ရန်နိုင် ဇာတ်လှေကား တံခါးချပ်ဆီသို့ ပြေးလာ

သည်။

ဇာတ်လှေကားသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍သွားနေပေပြီ။

စပ်ရန်နိုင် အောက်သို့ဆင်းသည့် လှေကားတစ်ခုမှ လှေကားထပ်များကို ခုန်ကျော်၍ ပြေးဆင်းသည်။

ဇာတ်လှေကားထဲမှ ဇာတိသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာနေသော ရဲနှင့် ထပ်မံမတွေ့ရပါစေနှင့်ဟု ရင်ထဲမှ ဆုတောင်းနေမိသည်။

စတုတ္ထထပ်...

တတိယထပ်၊ ဒုတိယထပ်...

ပထမထပ်...။

ဇာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားသည်။

ဇာတ်လှေကားစီးရန် စောင့်နေသော လူကြီးနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇာတိသည် အမျိုးသမီးကြီးကို ဆောင့်တွန်း၍ဖယ်ပြီး ဒည့်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ဇာတ်လှေကားလိုဏ်ခေါင်းကိုပတ်၍ တည်ဆောက်ထားသော လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာနေသော ခြေသံကို ဇာတိကြားလိုက်ရသည်။

ဇာတိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဘုရား.. ဘုရား။ ဒီရဲ.. ခုထက်ထိ လိုက်လာနေတုန်း။

ပါလား”

လှေကားအဆင်းမှ စပ်ရန်နိုင်ကို အထို မြင်လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်ကို အထိုက ခြောက်လုံးပြူးနှင့် လှမ်း၍ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင် ခေါင်းငုံ့၍ ဝပ်လိုက်သည်။

ကျည်ဆန်က စပ်ရန်နိုင်၏ဘေးမှ ကပ်၍ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားသည်။ စပ်ရန်နိုင်က လှေကားနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သည်။

အထိုက နောက်တစ်ချက် လှမ်းပစ်သည်။

ပွင့်နေသောတံခါးပေါက်မှ အထို ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။

စပ်ရန်နိုင် လှေကားအိမ်ထဲမှထွက်သည်။

အထိုကို မတွေ့ရတော့။ စပ်ရန်နိုင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

နောက်ဖေးဘက်လမ်းကြားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း ခြေသွားသည်။

ဂိတ်တံခါးတစ်ခုကို အထို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်၍ ဖွင့်သည်။ စပ်ရန်နိုင်၏မြင်ကွင်းမှ အထို ပျောက်၍သွားသည်။

ထိုဂိတ်တံခါးဝမှထွက်လိုက်လျှင် အစိမ်းရင့်ရောင် အုတ်တိုက်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ နောက်ဘက်ကွက်လပ်ကွက်

သို့ရောက်၍သွားသည်။

အထိုကိုကား အစ.အနပင် မမြင်ရတော့ပေ။

ဆက်၍ ဝင်သွားစရာ အပေါက်တစ်ခုသာရှိသည်။

ထိုအပေါက်မှာ အစိမ်းရောင်တိုက်အိမ်ကြီး၏ နောက်ဆက်တံခါးပေါက်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

သူ့ရောက်နေသော ကွက်လပ်နေရာ၌ အခြားထွက်ပေါက်ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရပေ။ ဘေးပတ်လည်၌ ကာရံထားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများမှာ မြင့်မားလွန်းလှ၏။ တွယ်တက်ရန်မှာ သည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အစိမ်းရောင်အုတ်တိုက်ကြီး၏ တံခါးကိုကြည့်သည်။

သော့ခတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် နောက်သို့ဆုတ်၍ အားယူပြီး ခြေနှင့်တန်၍ တံခါးကိုဖွင့်သည်။

တံခါးရွက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ရှေ့ဘက်၌ ပြေးလွှားနေသော “အထို” ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိတ်...ရပ်လိုက်စမ်း”

စပ်ရန်နိုင် လှမ်းအော်လိုက်၏။

အထို နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်သည်။ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် စပ်ရန်နိုင်ကို လှမ်း၍ပစ်ခတ်သည်။

“ချောက်...”

ကျည်ဆန်ကုန်၍ နေပေပြီ။

“ဇာထို” သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်း၍ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က နံရံကိုထိပြီး လွင့်စင်ကျသွားသည်။

စပ်ရန်နိုင် ရှေ့သို့ခုန်၍ပြေးထွက်သည်။

ဇာထိုကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။

တံခါးဝ၏အဆုံး၌ ခင်းထားသည့် ကော်ဇောကြီးပေါ်သို့ လျှောက်တိုက်၍ လွင့်သွားကြသည်။

ဇာထိုက ရုန်းထွက်သည်။ စပ်ရန်နိုင်က ဇာထိုကို ကွန်ကျင်စွာချုပ်ကိုင်ထားပြီး နားထင်ကို ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ် ပြောင်းဝဖြင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းပါးစပ်ထဲ ကျည်ဆန်တွေ ရောက်မလာစေချင်ဘူးတော့ ထပ်ပြီး ပြေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့...”

ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရန် မလွယ်ကူနိုင်မှန်း သိသဖြင့်

“ဇာထို” လက်လျှော့၍ ငြိမ်ကျသွားသည်။ စပ်ရန်နိုင်က ဇာထိုကို လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ဘက်သို့ ဆွဲ၍ သံမဏိလက်ထိပ်ဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ကျယ်လောင်နက်ကျောသော အသံကျယ်ကြီးတစ်ခု စပ်ရန်နိုင်၏ နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့...မင်း...ဘယ်သူလဲ။ ဒါ...ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ စပ်ရန်နိုင် လှည့်ကြည့်သည်။

ဗေဒင်လက္ခဏာကြည့်ရှုဟောပြောလေ့ရှိသည့် “မင်း

မဟိဒ္ဓိဆရာ” ဟု အမည်ပေးထားသော “လောဝေ” ကိုတွေ့လိုက်သည်။

“လောဝေ” သည် အညှီရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသည်။

ရှည်သော ဆံပင်များကို သျှောင်ထုံး ထိုး၍ထားသည်။

မျက်လုံးများက ဒေါသရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်၍နေ၏။

စပ်ရန်နိုင် သူရောက်နေသော နေရာကို အကဲခတ်

လိုက်သည်။ မနောမဟိဒ္ဓိ “လောဝေ” ၏ သီးသန့်တိုက်အိမ်ကြီး

တစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် လောဝေကို အယုံအကြည်မရှိ။

အစီအရင်များ၊ ယတြာများနှင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသော

“လောဝေ” သည် နာမည်ရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်

“လောဝေ” ကို လူလိမ် လူရှုပ်တစ်ဦးအဖြစ်သာ စပ်ရန်နိုင်က

သတ်မှတ်ထားသည်။

“လောဝေ” ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားသည်နှင့် “လောဝေ”

ကို အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

စပ်ရန်နိုင်က “ဇာထို” ကို ဆွဲထူ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်

သည်။

“လောဝေ” ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

စပ်ရန်နိုင်က -

“အင်း... ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

“လောဝေ” က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ -

“ကျုပ်နာမည် “လောဝေ” ပါ။ မနောမဟိဒ္ဓိ လောဝေတွေ့

လည်းခေါ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ရဲ့သီးသန့်တိုက်အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ။ ပြောကြစမ်းပါဦး...

လွန်စွာ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော အမွှေးတိုင်ရနံ့များ လေထဲ၌လွင့်ပျံ့၍နေသည်။

ဘုရားခန်း၌ အဝါရောင်ဖရောင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းညှိထားသည်။

“လောဝေ” ဆိုသူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် သာရှိသေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ရပ်ရည်မျိုး သူဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ရဲအရာရှိတစ်ဦးပါ။ ဒီလူကို ဗဟိုရုံးချုပ်မှာ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုက်ဖမ်းနေတာပါ”

“ဇာထို” ကအကြောက်အကန် ငြင်းသည်။

“သူ.. ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူး.. ဆရာလောဝေ။ သူပြောသလို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပြစ်ရာပြီး လိုက်ဖမ်းနေတာပါ... ဆရာ”

ဇာထိုက စစ်ရန်နိုင်၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို လိမ်၍ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ဇာထို နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ... ကျုပ်ရဲ့လက် ကျိုးတော့မယ်”

စစ်ရန်နိုင် လုံးဝ လျှော့မပေးပေ။

“လောဝေ” က -

“ခင်ဗျားရဲ့ သက်သေခံကဒ်ပြား တစ်ခုခုကို ကျုပ်ကြည့်ပါရစေ”

ပါရစေ”

စစ်ရန်နိုင်မှာ ဇာထိုကို ဖမ်းချုပ်ထားသဖြင့် လက်နှစ်ဘက်လုံး မအားပေ။

“ဒီမှာ လောဝေ။ ဒီကောင်ကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားမှာ သေချာတယ်”

“ဇာထို” က ရုန်းကန်နေသည်။

“လောဝေ” က တင်းမာသော လေသံဖြင့် -

“ခင်ဗျားရဲ့ သက်သေခံကဒ်ပြား ပြမလား။ မပြဘူးလား။ ကျုပ် ကောင်းကောင်း တောင်းနေတာပါ”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်တာကို ပြပါမယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ဇာထိုကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

ဇာထို၏ နောက်စေ့ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင့်၍

ထုချလိုက်သည်။

ဇာထို အသံပင်မထွက်နိုင်ပဲ ခွေလဲကျသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အိတ်ထဲမှနေ၍ သက်သေခံကဒ်ပြားနှင့်

တံဆိပ်ကိုထုတ်ပြလိုက်၏။

“လောဝေ” ၏မျက်နှာ ရှုံ့တွ၍သွားသည်။

“ခင်ဗျား နာမည်ကကော၊ ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“စစ်ရန်နိုင်... အထူးရဲအရာရှိ စစ်ရန်နိုင်”

“လောဝေ” က စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အင်း... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲနေရာကို လာပြီး ရမ်းကား တွဲလူတစ်ယောက်ပဲ...။ အေးချမ်းသာယာတဲ့ ဟောဒီမြို့တော်ကို ပါဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံရွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ဆိုရလိမ့်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်နှာ အေးစက်တင်းမာ၍ သွားသည်။

လောဝေနှင့် မျက်လုံးချင်း အတန်ကြာဆိုင်၍ ကြည့်မိသည်။

လောဝေ သူ၏မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် -

ရှေ့ဘက်တံခါးချပ်ကြီး ကျယ်လောင်စွာ အသံမြည်၍ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

မောဟိုက်ပင်ပမ်းနေသော အသွင်ဖြင့် “မေဘုန်းရှိန်” တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ သေနတ်ကိုင်လျက် တစ်လှမ်းခြင်း ဝင်လာသည်။

သူမက သေနတ်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ လုံးဝမလှုပ်ကြန့်...”

စစ်ရန်နိုင် သူမကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“တကယ်တော်ပါပေတယ်... မေဘုန်းရှိန်ရယ်”

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

x x x x x

အခန်း (၂၀)

လူသတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဌာနခွဲ...။

ရုံးခန်းထဲသို့ စစ်ရန်နိုင် ဝင်လာသည်။

ဝင်းမော်ကို တွေ့လျှင် စစ်ရန်နိုင်က မေးသည်။

“ဘာထူးခြားသေးလဲ”

ဝင်းမော် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး -

“ဒီကောင်အိမ်ကို ဝင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ အဝတ်

နီရိုအံ့ပုဂံထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ခိုင်းနမိုင်းတွေတွေ့ရတယ်။ နှစ်လုံး

ပြူးတစ်လက်နဲ့ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုပါ ထပ်

တွေ့တယ်။ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်က ကုန်လှောင်ရုံမှာ အနီးခံ

လိုက်ရတဲ့ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်နဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတယ်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဒီကောင်ကို ဘာတွေ ထပ်မေးလို့ ရသေးလဲ ...
ဝင်းမော်”

ဝင်းမော် ခေါင်းခါသည်။

“ဒီကောင် ပါးစပ်ပိတ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မေးတာ
တွေကို နားမလည်ချင်ဟန်၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတယ်။ သူ
အိမ်မှာတွေ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့
ဒီကောင်တွေရဲ့ ဘူးခါတဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာ
ပေါ့။ ဒီကောင်က ခေါင်းမာလို့ရမယ် ထင်နေပုံရတယ် ...”

စစ်ရန်နိုင် မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

စစ်ဆေးရေးအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဇာထို” ကို ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ချုပ်နှောင်ထားသည်။

ချစ်ခိုင်နှင့် ရဲစုံစမ်းရေးမှူး “ဒီပါ” တို့က ဇာထိုကို စစ်ဆေး
၍နေ၏။

“ဒီပါ” သည် အသားဖြူဖြူနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထွား
ကျိုင်းသန်မာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်ခုံးများမှာ ထူထဲ
မည်းနက်၍နေ၏။

“ဒီပါ” က အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် “ဇာထို” ၏ ရှေ့
ရပ်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံ
တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ချစ်ခိုင်နှင့် ဒီပါတို့ စစ်ဆေးနေသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ

နားထောင်နေလိုက်သည်။

ချစ်ခိုင်က အေးဆေးသောလေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဒိုင်းနမိုင်းတွေ မင်း ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

ဇာထိုက လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ငြင်းသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး။ ဘယ်နေရာက ဒိုင်းနမိုင်း
တွေကို ပြောနေကြတာလဲ။ ဒိုင်းနမိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးလို့ပြောတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီလဲ”

“ချစ်ခိုင်” က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် -

“မင်း လိမ်နေတာ ဇာထို။ မင်းလိမ်နေတာ ငါတို့ သိ
တယ်။ မင်း ဆက်လိမ်နေလို့ ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဇာထို၏ မျက်နှာပေါ်၌ ချွေးစေးများ ပြန်၍နေ၏။

မျက်လုံးများမှာ ပြုံးကျယ်၍နေသည်။

“ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့
ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးချင်ကြတာလဲဗျာ”

“ငါတို့ သိချင်တာတွေရှိတယ်။ ဆိပ်ခံဇောတံတား
အမှတ်(၁၇)မှာ ဖောက်ထွင်းခိုးယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အကြောင်းပေါ့။ အဲဒီအလုပ်မှာ မင်းနဲ့အတူ တွဲပြီး ဘယ်သူတွေ
ပါသေးသလဲ။ ဒီအလုပ်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ လုပ်လို့မရ
ဘူးဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်။ ကဲ... မင်းနဲ့အတူပါတဲ့ လူတွေရဲ့ နာမည်
ကို ပြောစမ်း”

“ဇာထို” က အားတင်း၍ ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော်

ကိုဒေါင်ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ချစ်ခိုင်”၏လေသံ မသိမသာ တင်းမာ၍လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... အမှတ်(၁၇) ဆိပ်ခံတံတား ကိုဒေါင်ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုမှာ လူသုံးယောက်သေခဲ့ရတယ်။ ဂိတ်စောင့်တစ်ယောက်နဲ့ ရဲဝန်ထမ်း နှစ်ဦး။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို အနည်းဆုံးသေဒဏ်အပြစ်ပေးလို့ရတယ်...”

ဇာထိုက မျက်နှာကို မှဲ့လိုက်၏။

“သွားစမ်းပါဗျာ... ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်က ကြောက်နေတယ်များ ထင်နေသလား။ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ပြီးတော့ လည်လှပြီထင်နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စမပြီးခင်မှာ ကျွန်တော်က အပြင်ကို ထွက်ခွင့်ရမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားကြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှုနဲ့စွဲချက်တင်မလို့လား...။ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

စဝရန်နိုင် ဖြည်းညင်းစွာ ထ.၍ ရပ်လိုက်သည်။

အေးဆေး ညင်သာသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းဆီမှာ ငါတို့လိုချင်တဲ့ အဖြေအားလုံး ရှိနေတယ်”

ဇာထိုက ခါးသည်းသော လေသံဖြင့် -

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့”

“အင်း...မင်းက စကားပြောအတော်ယဉ်ကျေး။ သိမ်မွေ့

တဲ့လူပဲ”

စဝရန်နိုင်သည် ဇာထို၏ထိုင်ခုံဘေး၌ ကပ်၍ သူ၏ ထိုင်ခုံကို ဆွဲလျက် ထိုင်လိုက်၏။

စဝရန်နိုင်က ဇာထို၏မျက်နှာအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...ဟေ့ကောင်။ မင်းတို့သတ်ခဲ့တဲ့ ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ။ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော်များများကတည်းက အတူလက်တွဲခဲ့ကြတဲ့လူတွေ”

စဝရန်နိုင်က ပြုံး၍ ဇာထို၏ ပခုံးကို ရင်းနှီးသောအမူအရာဖြင့် ဖက်လိုက်သည်။

“မင်း သေသေချာချာ နားထောင်။ မင်းနဲ့အတူပါတဲ့ အကောင်းတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြော။ မပြောခဲ့ရင်တော့ မင်းအကြောင်းနဲ့ မင်းပဲ”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရပိုင်ခွင့်၊ အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိပါသေးတယ်”

ဇာထိုမှာ စဝရန်နိုင်ကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ၏။

ဤလူသည် သူ့ကိုလက်ရဖမ်းဆီးခဲ့သူဖြစ်သည်။ လိုအပ်လာလျှင် ရက်စက်ရန် ဝန်လေးမည့်သူမဟုတ်ကြောင်း နားလည်သည်။

“မင်း...လွတ်ထွက်သွားပေမယ့် ငါကမင်းနောက်ကနေ လိုက်နေဦးမှာပဲ။ မင်းကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ငါ ရှင်းပစ်ချက်

မယ်

“ကျွန်တော့်ကို ချက်ခြင်း လွှတ်ပေးပါ။ ခင်ဗျား ဒီလိုမျိုး ခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး”

စဝ်ရန်နိုင်က ညင်သာသော လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် -

“ဒိုင်းနမိုင်းတွေ မင်း ဘယ်ကနေ ရလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး”

စဝ်ရန်နိုင် အေးစက်စွာ ပြုံးသည်။

“မင်းအဖြေက အတော်ကောင်းတဲ့ အဖြေပဲ ... သိပ် ရှင်းတာပဲ”

စဝ်ရန်နိုင်သည် ဇာထို၏ လည်မျိုကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး နံရံနှင့် ခေါင်းကို ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... ပြောစမ်း ဒိုင်းနမိုင်းတွေ၊ ဘယ်ကရလာ ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး”

စဝ်ရန်နိုင်က ဇာထို၏ ခေါင်းကို နံရံနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်တိုက်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... လူယုတ်မာ... ဒိုင်းနမိုင်းတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“လုပ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး”

စဝ်ရန်နိုင်က ဇာထို၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ခြင်း ဆောင့် တိုက်လိုက်သည်။

ချစ်ခိုင်နှင့် ကျန်တစ်ဦးဖြစ်သူ “ဒီပါ” က စဝ်ရန်နိုင်ကို

ဆွဲကြသည်။

“တော်လောက်ပြီ... စဝ်။ ဒီကောင် ကိစ္စပြတ်သွားလိမ့်

မယ်”

“ဟေ့ကောင်... ဖြေစမ်း။ မင်းနဲ့တွေ့တဲ့ အကောင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

.....

“ဘယ်က ကောင်တွေလဲ။ ဖြေစမ်း...”

.....

“လူတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြံတဲ့ အကောင်တွေ...”

ရှတ်တရက်

ရုံးခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ဒု - စခန်းမှူးကျော်ဇေယျ ဝင် လာသည်။

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

စဝ်ရန်နိုင်က ဇာထိုကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားတဲ့ တရားခံ ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားလို့ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းပါးပါး ရ သွားတာပါ”

စဝ်ရန်နိုင်က ဇာထိုကို ပြုံး၍ ပန်းတစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး

“သတိထားပြီး သွားမှပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ မတော် တဆ မင်း ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားရသွားရင် မခက်ဘူးလား”

ဇာထိုသည် စဝ်ရန်နိုင်ကို တုန်လှုပ်စွာ မော့ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

မည်သည့် စကားမျှ ပြန်မပြောပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျော်ဇေယျက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ -
“စပ်... ငါ့ရုံးခန်းကို အခုလိုက်ခဲ့ပါ”

စပ်ရန်နိုင်သည် ဇာတိကို မကျေမနပ်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

* * *

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော စပ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်၍ ကျော်ဇေယျက လှမ်းပြောသည်။

“စပ်... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ဒိုင်းနမိုင်းတွေကိစ္စ ဒီကောင်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတယ် ဆရာ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဆရာ သိပါတယ်”

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တော်တော် ခက်တာပဲ စပ်ရယ်။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဒီကိစ္စကို ဦးထွန်းပိုင် သိသွားရင် မင်းကို ဒီနေရာကနေ ရွှေ့ပစ်မှာ သေချာတယ်...”

“အချိန်မြန်မြန်နဲ့ လွယ်လွယ်သိရအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်တာပါ...”

ကျော်ဇေယျက ဖိုင်တွဲတစ်ခုထဲမှ အစိမ်းနုရောင်စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်

ကို ငါတို့ သိထားရပြီ။ ဒီကောင်နာမည်က “ဇာထို”... ဒီကောင် အဖမ်းခံရတဲ့ အကြိမ်းပေါင်း မနည်းဘူး။ ထောင် သုံးခါကျဖူးတယ်။ “ယူနီကွန်း” လို့ခေါ်တဲ့ အောက်လမ်းမှော်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ”

“အင်း... ကြားဖူးတယ်လို့ ထင်တယ်”

“သူတို့ရဲ့ ဌာနချုပ်နေရာက ကျော်လွှာမြို့က ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂလိက အားကစားရုံတစ်ခုပဲ။ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်က “ဗျဂ္ဂ” လို့ခေါ်တဲ့ အူကြောင်ကြောင် လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

စပ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော် သူ့ကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အကြမ်းဖက်ကိစ္စတွေ ရာဇဝတ်မှုတွေမှာ လုံးဝမပတ်သက်ကြဘူး”

“ဒီကောင်တွေကို လုံးဝ ယုံလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဦးထွန်းပိုင်ကတော့ မင်းကို “ဗျဂ္ဂ” ရဲ့ ယူနီကွန်းဌာနချုပ်ကို သွားပြီး အကဲခတ်စစ်ဆေးကြည့်ခိုင်းမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ပြီးတော့ ကုန်ဂိုဒေါင် အမှတ် (၁၇) ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုဟာ ယူနီကွန်းဂိုဏ်းက အကောင်အထွား ဦးဆောင် စီစဉ်တယ်လို့ သူက ယူဆထားတယ်။ ယူနီကွန်းဌာနချုပ်ကို ဝင်ရှာဖို့ ဝရမ်းတောင်းခံထားတယ်။ ယူနီကွန်းဌာနချုပ်မှာ ခိုးယူသွားတဲ့ လက်နက်တွေ၊ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ၊ ဒိုင်းနမိုင်းတွေ ဂုဏ်ထားလိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်ထားတယ်။ မင်းနဲ့ မေဘုန်းရှိန်တို့ အရင်သွားကြ

စပ်ရန်နိုင် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့တွဲဘက် ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလည်း မသိပါဘူး။ သူ့ကိုရှာလိုက်ရင် မတွေ့တာချည်းပဲ”

“ငါနဲ့ စောစောက စကားပြောပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ မင်းအနေနဲ့ သူနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ သဘောမကျမှန်း ငါသိပါတယ်။ မင်းက သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးထားပါဦး”

“သူက လက်သမားဆရာဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား ဒါဆို လွှာနဲ့ တူကိုတော့ ကောင်းကောင်းကိုင်တတ်ဖို့ လိုတယ် ကျွန်တော်ပြောတာ မှားသလား”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ရုံးခန်းဝသို့ လှည့်၍လျှောက်သွားသည်။ ကျော်ဇေယျက လှမ်းပြောသည်။

“စစ်...မင်းဟာ တကယ့်ကို ထူးခြားရှားပါးတဲ့ လူကြမ်းတစ်ယောက်ပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ မသိမသာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

* * * * *

အခန်း (၂၁)

ယူနီကွန်းအဖွဲ့၏ ဌာနချုပ်သည် အားကစားရုံဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ယခုမူ -

“စားသောက်ဆိုင်” တစ်ဆိုင်အဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ထားသည်။

ကျောက်လွှာရပ်ကွက်အနီးရှိ “ရွှေနဒီ” လမ်းပေါ်၌တည်ရှိသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏ကားကို ကမီးဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာ၌ရပ်သည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် စစ်ရန်နိုင်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

တိုက်အိမ်များမှာ ဟောင်းနွမ်း၍နေကြသည်။

အမှောင်ရိပ်ရှိသော နေရာတစ်ခု၌ အမှူးသမားအုပ်စု
သံသေး၊ သံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ် ဆူပူနေကြသည်။

ယူနီကွန်းဌာနချုပ်၏ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာကို ဆေးအနံ့
ရောင်သုတ်ထားသည်။

တံခါးထိပ်ပေါ်၌ -

“ယူနီကွန်း” ဟူသော အမည်ကို အရောင်တစ်မျိုးစီဖြင့်
ရေးထားသည်။

တံခါးဝ၌ ဝတ်ရုံရှည်ပွပွကြီးကို ဝက်ဆင်ထားသည့် စုတ်
ချွန်းချွန်းမျက်နှာပေးနှင့် လူရွယ်နှစ်ဦး ရပ်နေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ တံခါးဝသို့ ချဉ်းကပ်လာ
သည်ကို တွေ့လျှင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ငါတို့ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း သွားသတင်းပို့တာပဲ
ဖြစ်မယ်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ယူနီကွန်းဌာနချုပ်၏ အတွင်းပိုင်းမှာ ဟောင်းနွမ်း၍ နေ
ပြီဖြစ်သည်။ နံရံများပေါ်၌ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၏ ပုံများကို ချိတ်
ဆွဲထားသည်။

ကောက်ရိုးပန်းချီကား အချို့ကို လည်း နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲ
ထားသည်။

အသားခပ်မည်းမည်း၊ မျက်နှာထားကြမ်းကြမ်းနှင့်
လူရွယ်အချို့ ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေကြသည်။

အချို့က “ခြောက်၊ တစ်” ကစားနေကြသည်။

အချို့က ဘီလီယက်ခုံ၌....

ဆိုင်ထဲသို့ စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ ဝင်လာလျှင်
မီးကို ရေဖျန်းလိုက်သည့် နယ် ဆူညံသံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြ
သည်။

အရက်သောက်နေသူ အချို့၏ အကြည့်ပါ သူတို့ထံသို့
ရောက်လာကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးညှပ်ညှပ်နှင့် ကုလားဒိန်တစ်ဦး
ဆိုင်ရာမှ ထ.လာပြီး စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟား... ဆရာတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ ကြွလာကြတာလဲ”

ကိုယ်လုံးဝဝနှင့် လူကြီးတစ်ဦးက -

“ဒီဆိုင်က အပြင်လူတွေကို လက်မခံဘူး”

ကုလားဒိန်က မျက်နှာထားမာမာဖြင့် -

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေကိုပဲ လက်ခံတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ငါ... ဗျာကို လာရှာတာ”

ကုလားဒိန်က နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့လိုက်ပြီး -

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပါ။

အမျိုးသမီးကိုတော့ ထားချင်ထားခွဲလို့ရတယ်”

ကိုယ်လုံးဝဝနှင့် လူကြီးက မထိတရီလေသံဖြင့် -

“ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် -

“မင်းတို့စကားပြောတာ နည်းနည်းတော့ ဆင်ခြင်ရင် ကောင်းမယ်”

ကုလားဒိန်လူရွယ်က မျက်လုံးကိုပြူး၍ ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကို ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူကမှ လက်မခံချင်ကြ

ဘူး”

ကျွန်လူများက လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြသည်။

မျက်နှာနီနီနှင့် လူဝကြီးက -

“ခင်ဗျားဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်လူများ စပ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်ထံသို့ တိုးကပ်

လာကြသည်။

စပ်ရန်နိုင်က သူ၏အမှတ်အသားတံဆိပ်ကို ထုတ်ပြ

လိုက်ပြီး -

“ငါတို့...ရဲအဖွဲ့က လူတွေဆိုတာ နားလည်လား”

ကုလားဒိန်က ခေါင်းတစ်ညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဪ...ခင်ဗျားက ရဲအဖွဲ့ဝင်ကိုး။ ကျွန်တော်တို့လည်း

ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နားလည်ပါတယ်...”

“မင်းတို့လူ... ဇာထိုဆိုတဲ့ အကောင်ကို ငါတို့ဖမ်းထား

တယ်”

ကုလားဒိန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဇာထိုဆိုတဲ့ နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဒေါသထွက်ခင် ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင်

ကောင်းမယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ချန္ဒရာ...ဝါကူး...ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အသားမည်းမည်းနှင့် လူအုပ်စု နောက်သို့ဆုတ်သွား

ကြသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမား၍ဦးခေါင်းတစ်လုံးပြောင်

လက်နေသည့် အသားအရေလွန်စွာမည်းနက်သော လူကြီးတစ်

ဦးအခန်းထဲသို့ ခြေသံမကြားပဲနှင့် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီး၏ အရပ်မှာ ခြောက်ပေကျော်ခန့်ရှိပေသည်။

ကြီးမားဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စပ်ရန်နိုင်

တို့နှစ်ဦးကို အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူကြီးက ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

စပ်ရန်နိုင်က -

“သူ့လက်ထဲမှာ ဒိုင်းနမိုင်းတွေ တွေ့ရလို့ပဲ”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“ခင်ဗျားက ဗျူဂလား”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ”

ပုညက်ညက် ကုလားဒိန်က မကျေမနပ် အမူအရာနှင့်

ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေပြဿနာတမင်လာရာတာပဲ ဆရာကြီး”

စပ်ရန်နိုင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် -

“မေးစရာ နည်းနည်းပါးပါးရှိလို့ပါ...”

ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လူကြီးက -

“ချန္ဒရာ...မင်း...ဒေါသကြီးမနေစမ်းနဲ့၊ သူတို့ ဘာသိချင်သလဲဆိုတာ ငါ အရင်မေးကြည့်ဦးမယ်”
 ထိုလူကြီးက သူ၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ မေးဆတ်၍ပြလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ”

* * *

ဗျူဟာ ရုံးခန်းသည် ခမ်းနားလှပသော အနုပညာပစ္စည်းများနှင့် ဆင်ယင်မွမ်းမံထားသည်။
 သူသည် ကျွန်းသားပန်းပုရုပ်လုံးများဖြင့် ထွင်းထုပုံဖော်ထားသော ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်ငံကို ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။
 “ထိုင်ပါ...စစ်ရန်နိုင်”
 သူ၏နာမည်ကို ဗျူဟာ သိထားသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော် စစ်ရန်နိုင်၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့ဩသည့် အရိပ်အသွင် လုံးဝပေါ်မလာပေ။
 “ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် မသိကြပါဘူး”
 ဗျူဟာ မသိမသာပြုံး၍ -
 “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မသိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာက ခင်ဗျားတို့လို လူမျိုးတွေကို သိပ်သဘော မတွေ့ကြဘူး။ ကံ... ဆိုပါဦး ဇာထိုဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”
 “ခင်ဗျား မသိလို့ မေးနေတာလား”

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ။ ဒီကောင် ကျုပ်တို့ဆီ မလာတာ အတော်ကြာသွားပြီ”
 စစ်ရန်နိုင်က ဗျူဟာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -
 “ဇာထိုက ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ အရေးပါတဲ့နေရာမှာ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား”
 “အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်။ အခုတော့... မဟုတ်တော့ပါဘူး”
 “ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”
 “ဇာထိုက ကြမ်းတမ်း ရမ်းကားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ‘ယူနီကွန်း’ အဖွဲ့ဟာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ကြီးမားတဲ့ အဖွဲ့တစ်ခုပါ။ ဒီကောင်က လူလည်တွေနဲ့ သွားပေါင်းတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူက ကျုပ်ဆီကနေ နှုတ်ထွက်သွားတယ်။ အခုလဲ ဒီကောင် မဟုတ်တာတွေ လုပ်လာပြန်ပြီ မဟုတ်လား”
 “ဆိပ်ခံ ဇောတံတားအမှတ် (၁၇)က ကုန်ဂိုဒေါင်ရုံမှာ ခေတ်ထွင်းခိုးယူမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စမှာ သူပါနေတယ်...”
 “အင်း...ဒါကိုတော့ ကျုပ်ကြားတယ်”
 “ခင်ဗျားက ဘယ်နည်းနဲ့ ကြားတာလဲ”
 ဗျူဟာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
 “ကျုပ်ဆီမှာ သတင်းပေးမယ့် လူတွေအများကြီးရှိပါတယ်”
 စစ်ရန်နိုင်က -
 “အခုကိစ္စကို ခပ်လွယ်လွယ် ခင်ဗျားသဘောမထားနဲ့။ လူသတ်မှု သုံးခုပါတွဲပြီးပါနေတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပါရောပြီး”

ပါချင်နေလို့လား... တရားခံဇာထိုကို ကူညီအားပေးမှု၊ ပူးပေါင်းကြံစည်မှုနဲ့ ဥပဒေအရ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူတာမျိုးခံချင်လို့လား”

“ဗျာ့က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား ထင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့ စစ်ရန်နိုင်။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့လူတွေ၊ ဒီကိစ္စထဲမှာ လုံးဝ မပါကြဘူး။ ဘာမှလည်း မသိကြဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဝါသနာ လုံးဝမပါကြဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကောင်းပြီလေ။ ဇာထိုနဲ့ သူပေါင်းတဲ့ လူတွေအကြောင်း ခင်ဗျား သိသလောက် ပြောပြပါ။ အဲဒီကောင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ ဗျာ့ကို လှမ်းပေးသည်။

“အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ခင်ဗျား သိထားတဲ့ လူတွေပါသလား”

ဗျာ့က စာရွက်ပေါ်မှ အမည်များကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဇာထိုနဲ့ပေါင်းတဲ့ နှစ်ကောင်က ကြေးစားလူသတ် သမားနှစ်ယောက်ပဲ။ “အထွဲ” ဆိုတဲ့ အကောင်က သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ အကောင်ပဲ”

“အထွဲနဲ့ ခင်ဗျား သိသလား”

ဗျာ့က စာရင်းစာရွက်ကို ပြန်၍ ပေးရင်းမှ -

“အထွဲ” ဆိုတဲ့ အကောင်က အသုံးမကျတဲ့ အကောင်

တစ်ကောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဗျာ့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဒီကောင် ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ပေးရင်၊ သူ့ဆွေမျိုး သားအရင်းကိုတောင် လည်လှီးသတ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အကောင် စားမျိုး။ ဒီကောင် ဟိုအရင်တုန်းက လေးလွင့်ညှဉ့်ငှက်တွေကို အုပ်ထိန်းတဲ့လူ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကောင်က အင်မတန်ရက်စက်ကောက်ကျစ်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ညှဉ့်ငှက်မလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ကိုမပေးပဲ ငွေနှစ်ထောင် ဖြတ်သုံးလို့ဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ ဒီကောင်ရဲ့စရိုက်နဲ့အကျင့်က အဲဒီအတိုင်းပဲ...”

“အဲဒီတုန်းက အဲဒီအမှုကို ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရသေးတယ်။ တရားခံကို သက်သေနဲ့ရှာလို့ မရှာခဲ့ဘူး။ အခု .. အထွဲဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဗျာ့ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်၏။

“အထွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်စုံစမ်းလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မပေးချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရဲတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင် နားလည်လိုက်သည်။
ဗျာ့သည် သူ့ဆီမှ သတင်းကို အကျိုးအမြတ်မရှိပဲ မပေးလိုပေး။

တစ်စုံတစ်ခုသော အလဲအလှယ်ပြုပြီးမှ ပေးမည်ပုံမျိုး

ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်ကူညီရမလဲ”

ဗျာဝ ပါးနပ်စွာပြုံးသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက် အဖမ်းခံထားရတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာက တပည့်တွေကို စည်းကမ်းတင်းကျပ်ထားတယ်။ “ဗားလေး” ဆိုတဲ့ ကောင်လေး စိတ်နယ်လွန်းပစ္စည်းတွေနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုပြီး အဖမ်းခံထားရတယ်။ ဒီကောင်လေး အပြစ်ပေးခံရတော့မယ်...။ ကျုပ်က ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ခွင့် လုံးဝပေးမထားဘူး။ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်က စုံစမ်းပေးမယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ တပည့်အတွက် သက်သာခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ သတင်းတကယ်ထိရောက်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပို့မယ်”

“ကျုပ်မှာ သတင်းပေးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်... စစ်ရန်နိုင်။ ကျုပ်က သာသိချင်ရင် ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း သိရပါလိမ့်မယ်”

စစ်ရန်နိုင် ထိုင်ရာမှ ထ.၍ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပြန်ဆုံး သိချင်တယ် ဗျာဝ။ ဒါပေမယ့်... ဒီကိစ္စ အထွဲ သိလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့...”

“ဒါလောက်တော့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”
စစ်ရန်နိုင်က သူ၏အိတ်ထဲမှ ကံဒ်ပြားကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

“ဒါကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်... ခင်ဗျားအချိန်မရွေး ဆက်သွယ်နိုင်တယ်”

ဗျာဝက သူ၏ ကြီးမားလက်ဝါးကြီးကို ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး -

“ဒီမှာ စစ်ရန်နိုင်... မင်း ဘယ်သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံတော်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာ”

စစ်ရန်နိုင် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗျာဝ အံ့ဩတွေဝေစွာဖြင့် ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

x x x x x

အခန်း (၂၂)

စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန် "ယူနီကွန်း" ဆိုင်ထဲမှ အပြင်
သို့ထွက်လာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က လက်ညှိုးထိုး၍ -

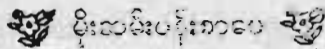
"ဟိုမှာ...ကြည့်စမ်း"

မေဘုန်းရှိန်က စစ်ရန်နိုင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ကြည့်
သည်။

လမ်းကိုပိတ်ဆို့ရပ်နေသော ရဲကားများ...။

လမ်းနေရာအနံ့၌ ရဲကားများပိတ်ဆို့၍ ရပ်တန့်ထားကြ
သည်ကို သူမတွေ့လိုက်ရသည်။

မေဘုန်းရှိန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးသည်။

"သူတို့...ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ...စစ်"

"ဒါ...ဦးထွန်းပိုင်ရဲ့အကြံအစည်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ဆိပ်ခံ
ဗောတံတားအမှတ် (၁၇) ကုန်ဂိုဒေါင် ဖောက်ထွင်းခံရတဲ့ကိစ္စမှာ
ဗျူဂရဲ့ယူနီကွန်းအဖွဲ့သားတွေပါရမယ်ဆိုပြီးဦးထွန်းပိုင်ကတွက်
ဆ.ထားတယ်။ အခု ယူနီကွန်းတွေရဲဌာနချုပ်ကို ဝင်ရှာဖို့ ဝရမ်း
ယူပြီးရောက်လာတာပဲ။ ဦးထွန်းပိုင်ကတော့ အစီအစဉ်တွေအား
လုံးကို ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးတော့မယ်"

ထိုအချိန်မှာပင် -

ရဲကားလေးစီး ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်ဝင်လာသည်။

ယူနီကွန်း ဌာနချုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်လိုက်ကြ
သည်။

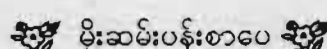
ယူနီဖောင်းအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော အထူးတိုက်
ခိုက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ရဲကားများပေါ်မှ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဆင်း
လိုက်ကြသည်။

ရဲကားများ၏ နောက်၌ ချက်ခြင်း နေရာယူလိုက်ကြ
သည်။

တတိယမြောက် ရဲကားပေါ်မှ ဦးထွန်းပိုင် ဆင်းလာ
သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ လျှပ်စစ်စပီကာ အငယ်စားတစ်ခုကိုင်
ထားသည်။

"ငါ...အာသာဝတီမြို့က စခန်းမှူးဦးထွန်းပိုင်ပဲ။ ဟေ့...
ဗျူဂ မင်းတို့အားလုံး လက်နက်ချပြီး အမြန်ထွက်ခဲ့ကြ။ မင်းတို့
အားလုံးကို ငါတို့ရဲအဖွဲ့က ဝိုင်းထားပြီးပြီ။ မင်းတို့ရဲ့လက်တွေ

ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့ကြ...
 ဦးထွန်းပိုင် ရဲကားတစ်စီးကြား၌ ဝပ်၍နေလိုက်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်က မေဘုန်းရှိန်ကို ဆွဲခေါ်၍ လမ်းတစ်ဘက်
 သို့အမြန်ကူးသွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်က စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်လျှင် လေသံခပ်တင်း
 တင်းဖြင့် -

“မင်းက ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ . . .
 စစ်ရန်နိုင်”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရဲစုံစမ်းရေးမှူး မေဘုန်းရှိန်တို့ ဗျာဒိတ်လာ
 ပြီး မေးမြန်းကြည့်နေကြတာပါ။ ဗျာဒိတ်ယူနီကွန်းအဖွဲ့ဟာ ကုန်
 ရိုဒေါင် အမှတ် (၁၇)ဖောက်ထွင်း ခိုးယူမှုနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါ
 ဘူး...ဆရာ”

ဦးထွန်းပိုင်က လေသံမာမာဖြင့် -

“ငါ လုံးဝ မယုံဘူး... စစ်ရန်နိုင်။ ယူနီကွန်းအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်း
 ဆောင်ဟာ ဗျာဒိတ် မဟုတ်လား”

“ခဏနေပါဦး... ဆရာ ဦးထွန်းပိုင်”

ဦးထွန်းပိုင်က လက်ကာပြု၍ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်
 လိုက်သည်။

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း။ ဒီအချိန်မှာ မင်းရဲ့ထင်
 မြင်ချက်တွေ၊ ယူဆချက်တွေကို ငါ မကြားချင်ဘူး”

နောက်ထပ် တစ်မိနစ်မျှအကြာ၌ -

“ယူနီကွန်း” ဆိုင်၏ ရှေ့ဘက်တံခါး ပွင့်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ “ဗျာဒိတ်” ဦးဆောင်၍ လက်မြောက်ပြီး ထွက်လာ
 သည်။ သူ၏နောက်ဘက်မှ သူ၏လူများ တစ်ဦးစီတန်းစီ၍
 လက်မြောက်ပြီး ထွက်လာကြသည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် လျှပ်စစ်စပီကာကို ကားအဖုံးပေါ်၌
 တင်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် ဗျာဒိတ်သို့ တိုး၍သွားလိုက်ပြီး -

“ဒီမှာ ဗျာဒိတ် မင်းနဲ့ မင်းရဲ့တပည့်တွေအားလုံးကို ငါတို့
 ဖမ်းလိုက်ပြီနားလည်လား...”

ဦးထွန်းပိုင်က ရဲအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်း
 ဆတ်ပြလိုက်သည်။

ရဲအဖွဲ့ဝင်များက ယူနီကွန်း အဖွဲ့ဝင်များအား လက်ထိပ်
 များဖြင့် လျင်မြန်စွာ ခတ်လိုက်ကြသည်။

ဗျာဒိတ်က စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်ကို တစ်ချက်လှမ်း
 ကြည့်သည်။

ဗျာဒိတ်က အံ့ကြိတ်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှမ်းကြည့်
 သည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“တော်တော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ လူကြီးပဲ။ လာ... မေဘုန်းရှိန်
 ငါတို့ သွားကြရအောင်”

လမ်းတစ်ဘက်၌ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ စစ်ရန်နိုင်
 နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ရဲကားများပေါ်သို့ တင်၍ ဖမ်းဆီးသွားခြင်းခံရသည့်
 ယူနီကွန်းအဖွဲ့ဝင်များကို မေဘုန်းရှိန် လှမ်း၍ကြည့်သည်။

ထို့နောက် စစ်ရန်နိုင် နောက်သို့ပြေး၍ လိုက်သွားသည်။ သူမက စိတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့် -

“ကျွန်မတို့ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရုံးကိုပဲ ပြန်ကြတာပေါ့...”

* * * * *

မြို့တော် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ရုံး...။

ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ သတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံသမားများ၊ ဗွီဒီယိုသမားများဖြင့် ရှုပ်ထွေး ပြည့်ကျပ်၍နေ၏။ လူအုပ်ထဲမှ စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ တိုးဝေ၍သွားကြရသည်။

ထိုလူအုပ်၏ရှေ့ဘက်၌ ဒု - စခန်းမှူးကျော်ဇေယျ စခန်းမှူး ဦးထွန်းပိုင်နှင့် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးတို့ ကိုတွေ့ရသည်။ မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ဦးထွန်းပိုင်၏ ပခုံးတစ်ချက်ကို ဖက်ထားသည်။

ဦးထွန်းပိုင်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ပီတိပြုံးများ ဖြာလျက်ရှိနေ၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ရဲစခန်းမှူး ဦးထွန်းပိုင်အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကားများ ပြောနေသည်။

ဦးထွန်းပိုင်ကို လွန်စွာခက်ခဲ၍ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသော အမှုကြီးတစ်မှုကို ဖော်ထုတ်အရေးယူပေးနိုင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးမွမ်းစကား ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖလက် (ရှ်) ဝန်းများမှ မီးရောင်များက တဖျတ်ဖျတ် ဝင်းလက်နေကြသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးက အားပါးတရ ပြုံးနေ၏။

ထို့နောက် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက စစ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ကို တွေ့သွားပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်များ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြန်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က - “ဟုတ်ကဲ့၊ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ယူရမှာလဲခင်ဗျာ”

ကျော်ဇေယျက ဝင်၍ပြောသည်။

“ဒါတွေ နောက်မှ မေးစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် အခု သိချင်တယ်”

ဦးထွန်းပိုင်က - “မင်းအနေနဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ဘာကြောင့် ချီးမြှင့်ခံရသလဲဆိုတာ သိခွင့်ရမှာပါ။ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်... စစ်ရန်နိုင်။ အခုအဖြစ်အပျက်က မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ခပ်မြန်မြန် ဖြစ်သွားရတာပါ။ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ရှင်းပြချိန် မရလိုက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

စစ်ရန်နိုင်က ထိုအဖြေကို မကျေနပ်ပေ။

စစ်ရန်နိုင်အကြောင်း ကောင်းစွာသိထားသော ဦးထွန်းပိုင်က -

“ငါတို့ရဲ့အာသာဝတီမြို့ကြီးကိုခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ပြီးဒေါ်လာသုံးသန်းတောင်းထားတဲ့ဒုစရိုက်အကြမ်းဖက်သမားတွေကို နိမ်နင်းတဲ့နေရာမှာ မင်းက အဓိကနေရာကနေ ပါဝင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လို့ အခုလို ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ချီးမြှင့်တာပဲ”

စင်ရန်နိုင်ငံက လွန်စွာ အံ့အားသင့်သော အမှုအရာဖြင့်

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်အကြမ်းဖက်ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကိုမှ မမြို့ခွဲ မနှိမ်နင်းရသေးပါလား ခင်ဗျာ”

မြို့တော် စည်ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးက -

“မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီ”

“ဗျာနဲ့ ယူနီကွန်းအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး ထောင်ထဲရောက်သွားကြပြီ။ ဇာထိုကိုလည်း ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးတဲ့ အမှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်ထားတယ်။ ဒီအမှုကြီးပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ကျန်သေးတဲ့ လက်နက်တွေ၊ ဒိုင်းနမိုင်းတွေ Violet Rocket တွေက အခုထိ ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူး။ ယူနီကွန်းဌာနချုပ်မှာ ဘာလက်နက်မှ ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ကြရဘူး။ ဒီအချက်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မတွက်ဆကြဘူးလား”

“ဟာ... ဒီကိစ္စ ငါတို့ဆက်ရှာကြမယ်။ ယူနီကွန်းအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အိမ်တွေမှာ လိုက်ရှာရုံပဲ။ ယူနီကွန်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းတစ်နေရာ ရာမှာ လက်နက်တွေ ဝှက်ထားမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့ မကြာခင် ရှာတွေ့မှာပါ။ တရားခံတွေ အားလုံးကိုလည်း ဖမ်းမိထားပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလက်နက်တွေကို ရှာတွေ့မှာ သေချာပါတယ်။ မင်း... ဘာမှ ပူပင် မနေစမ်းပါနဲ့”

စင်ရန်နိုင်ငံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားတို့ အခုလုပ်တာ သိပ်မှားနေပြီ။ ဒီအမှုမှာ ယူနီကွန်းအဖွဲ့လုံးဝ မပါဘူး။ “ဇာထို” ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဒီအဖွဲ့ထဲက နေ ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ။ ဇာထိုဟာ အကြမ်းဖက်သမား၊ သူ့လူတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေက ခုချိန်ထိ လွတ်နေကြတုန်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အခုလို လုပ်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ အကြမ်းဖက်သမားတွေက အာသာဝတီမြို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဘို့ အသင့်ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

စခန်းမှူး ဦးထွန်းပိုင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တော်ပြီ... စင်ရန်နိုင်ငံ၊ မင်း ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့ မင်းကို ငါ အမိန့်ပေးနေတယ်... ရပ်လိုက်တော့”

စင်ရန်နိုင်ငံက -

“ခင်ဗျားတို့ ရုပ်သံရိုက်မယ်ဆိုရင် သွားရိုက်ကြပါ။ ဒီအထဲမှာတော့ ကျွန်တော် မပါဘူး”

ဦးထွန်းပိုင်က နီရဲသောမျက်နှာကြီးဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“စင်ရန်နိုင်... မင်းကို ငါ အမိန့်ပေးထားလျက် သားနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ မင်းကို ရာထူးကနေ တစ်လ ခေတ္တချလိုက်ပြီ”

စင်ရန်နိုင်ငံက အပြုံးမပျက် -

“နှစ်လဆို ပိုမသင့်တော်ဘူးလား... ဆရာ”

စခန်းမှူးဦးထွန်းပိုင် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။

“ရတယ်... မင်းကို သုံးလတိတိ ရာထူးချုတ်မယ်က... ”

မင်းရဲ့အမှတ်တံဆိပ် ငါ့ကိုပေးစမ်း”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏အမှတ်အသားတံဆိပ်ကို ဦးထွန်းပိုင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် တံခါးပေါက်သို့ သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက စစ်ရန်နိုင်ကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် သူသည် တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်တို့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြရအောင်”

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏လက်ထောက် ဖြစ်သူလက်ထဲ၌ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်များကို ကိုင်၍ထားသည်။

ထို့နောက် ရှုပ်သံအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လက်မြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

* * * * *

အခန်း (၂၃)

“ဇမ္ဗူရာဇ်” ဖလား ဘောလုံးပြိုင်ပွဲ၏ ဖွင့်ပွဲနေ့ဖြစ်သည်။ စပါးနံ့အသင်းနှင့် ရွှေဝါရောင်အသင်းတို့ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြမည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ်များ ကွင်းပြည့် ကွင်းလျှံ ရောက်ရှိနေကြသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ပြိုင်ပွဲအခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံသမားများက မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ယူနေကြသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် ဆက်၍ထိုင်ကြည့်ချင်စိတ်မရှိပေ။

ပထမပိုင်းအပြီး၌ စပါးနံ့အသင်းက နှစ်ဂိုး၊ တစ်ဂိုးဖြင့် နိုင်နေသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ လက်ထောက်

လှိုင်ဘွားက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ကပ်၍ပြောသည်။

“ဆရာ... ပွဲမပြီးခင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုထွက်ထားရင် ကောင်းမယ်။ ပွဲပြီးချိန်ထွက်ရင် လူတွေကြားထဲမှာ ရောပြီးပိတ်မိ နေနိုင်တယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီမှာ အစည်းအဝေး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ အခုပြန်ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိ တာတွေ ပြင်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး... အေး... ဟုတ်တယ်။ မင်း သိပ်တော်တာပဲ...”

လှိုင်ဘွား

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ထိုင်ရာမှ ထ. လိုက်

ပြီး -

“ငါတို့... သွားကြရအောင်”

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် သူ၏ဘေးမှ မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်၍ လှိုင်ဘွားနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

* * *

“နီရင်း” သည် သူမ၏ ဝတ်ရုံရှည်ကို ပြင်၍ဝတ်သည်။

အနီးရှိ ဖုန်းရုံထဲသို့ ဝင်သွား၍ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ထွက် လာသည်။ ထို့နောက် အနီး၌ရပ်ထားသည့် လိုက်(စ်)ထရပ်ကား ထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။

ယာဉ်မောင်းသူမှာ “ဂျပ်” ဖြစ်သည်။

“နီရင်း” ရှေ့တူရှုသို့ ကြည့်ပြီး -

“သူတို့ ထွက်လာနေကြပြီ”

“ဂျပ်” က -

“အိုကေ...”

ဂျပ်က အံ့ဂုက်ထဲမှ ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို ထုတ်သည်။

တစ်လက်ကို နီရင်းအား လှမ်းပေးသည်။ ကျန်တစ်

လက်ကို သူ၏ဘောင်းဘီ ခါးပတ်ကြား၌ ထိုးထည့်သည်။

နီရင်းက ပစ္စတိုသေနတ်ကို သူမ၏ ဝတ်ရုံရှည်ကြီး

အောက်၌ ထိုးသွင်းထည့်ထားလိုက်သည်။

နီရင်းက “ဂျပ်” အား သတိပေးသည်။

“တံခါးတင်တဲ့ အချိန်ကို လုံးဝ မမေ့နဲ့နော်... စိတ်ချပါ...”

နီရင်းကား ထဲမှ ပြန်ထွက်၍ လမ်းတစ်ဘက်သို့ ကူးသွား သည်။

မြစ်ဝနှင့် ပင်လယ်ပိုင်းကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်သော သတ္တုစင်တစ်ခုပေါ်၌ တံခါးအဖွင့်အပိတ် ထိန်းချုပ်သည့် အိမ်ငယ် လေးတစ်လုံး တည်ရှိသည်။

နီရင်းသည် သတ္တုလှေကားအတိုင်း တံခါးထိန်းချုပ်ရုံရှိ ရာသီခွင်သွက်သွက် တက်သွားသည်။

သတ္တုလှေကား၏ ထိပ်ဘက်ရောက်လျှင် -

တံခါးကို ခပ်သာသာ ခေါက်လိုက်သည်။

အတွင်းဘက်၌ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ တံခါး စောင့်တစ်ဦးရှိသည်။

တံခါးစောင့်ကြီးက တံခါးထဲ၌ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဤလိုဝတ်ရုံရှည်နှင့် အမျိုးသမီး သူ့ထံသို့
ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်လာရသနည်းဟု အံ့ဩစွာတွေးလိုက်
မိသည်။

တံခါးစောင့်ကြီးက -

“အင်း... ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရပါမလဲ”

“နီရင်း” နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံး၍ -

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် အကူအညီပေးပါ”

တံခါးစောင့်ကြီးအတွေး၌ သူ့ထံသို့ အလှူခံလာခြင်းပင်
ဟုသာ တွေးမိသည်။ သူ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေဝတ္တုများ
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဪ... အလှူငွေ ထည့်ရမှာလား။ ဘယ်လောက်
ထည့်ရမလဲ”

သူမက ခေါင်းခါ၍ -

“အလှူခံလာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့ လာရတာလဲ”

“တံခါးကို ခေါက်တင်ထားပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
ရသည်။

“တံခါးကို ခေါက်တင်ပေးရမယ်... ဟုတ်လား။ ဟာ...
ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ပေးရမှာလဲ”

“နီရင်း” သည် သူမ၏ ခေါင်းဆောင်း ဝတ်ရုံရှည်ကြီး

အတွင်းမှ အော်တိုမက်တစ် ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်၍ ဆန့်တန်းချိန်
ရွယ်လိုက်၏။

“ဒါ... ကျွန်မ အမိန့်ပေးတာ”

တံခါးစောင့် အဘိုးကြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်

“နေ... နေ... ခဏလောက် နေပါဦး”

“ရှင်... အထဲကို ပြန်ဝင်လိုက်စမ်း။ ရှင် ခေါင်းတစ်လုံး
လုံး ပွင့်ထွက်သွားချင်လို့လား”

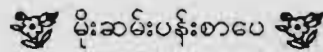
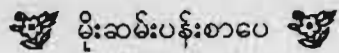
တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တံတားထိန်းချပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သည်။

“နီရင်း” သေနတ်ကို ချိန်လျက် နောက်မှလိုက်ပါလာ
သည်။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ ဂျက်ချလိုက်သည်။ လက်မှာ နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် (ရှစ်) မိနစ်မျှသာ စောင့်ရပေ
တော့မည်။

x x x x x

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၄)

လေးနာရီ နှစ်ဆယ်မိနစ်...။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ကား ယခုထိ ရောက်မလာသေးပေ။

အချိန် နောက်ကျနေပေပြီ။

“အထွေ” တို့လည်း နောက်ကျ၍နေသည်။

“နီရင်း” သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ တံတားဆီသို့ လာနေသောကားများကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုကားများထဲ၌ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ကားနှင့် “အထွေ” တို့၏ကားကို လုံးဝ မမြင်တွေ့မိပေ။

အမှားအယွင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလား။

“အထွေ” က သူတို့လူစုနောက်ကျနေလျှင် စိုးရိမ်မနေနှင့် ဖို့ကြိုတင်မှာထားသည်။ လေးနာရီလေးဆယ်မိနစ်အထိ ဆက်၍ စောင့်ရမည်။ ထိုအချိန်ထိ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ မာစီဒီးကားကြီး ရောက်မလာခဲ့လျှင် တံခါးစောင့် အဘိုးကြီးထံ

ရှင်းပစ်ရမည်။ ထို့နောက် “ဂျပ်” နှင့်အတူ ထွက်ပြေးကြရန်ဖြစ်သည်။

အချိန်လိုပေသေးသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ကားရောက်လာမည်ဟု သူမတွက်ထားသည်။

တံခါးစောင့် အဘိုးကြီးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး။ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလို့လဲ”

“နီရင်း” က လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် -

“အဘိုးကြီး... ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်၌ ချွေးများသီး၍ နေ၏။

အချိန်ကျလျှင် ဤအဘိုးကြီးကို ရှင်းပစ်ခဲ့ရပေမည်။

သူမသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ကားလမ်းမဘက်သို့ မျှော်၍ကြည့်သည်။

လေးနာရီ နှစ်ဆယ်မိနစ်...။

x x x

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် စိတ်အေးလက်လေးဖြင့် မာစီဒီးကားထဲ၌ လိုက်ပါလာသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက -

“ဒီညပိုင်း အစည်းအဝေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ရှင်းပြပါ

ဒါး”

သူ၏လက်ထောက် လှိုင်ဘွားက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ

စာရွက် စာတမ်းများကို ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် မှတ်စု မှတ်တမ်းများကို ဖတ်၍ပြသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် လှိုင်ဘွား၏ ရှင်းလင်းပြောဆိုချက်များကို ကြိုးစား၍ နားထောင်နေသည်။ သူ၏အာရုံထဲ၌ အခြားကိစ္စများပါ ရောထွေးဝင်ရောက်၍နေသည်။

သူ အသက်မကြီးသေးပေ။

သူ၏ ဘဝရှေ့ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးနေမိပြန်သည်။ အခြား အရေးကြီးသော ကိစ္စများလည်း ရှိပေသေးသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် နောက်ဘက်သို့ မသိမသာ ငှဲစောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ကားနောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါသော ကျောက်စိမ်းအရင့်ရောင် ဆိုက်ကပ်(စ်)ကားကို သတိပြုမိသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

နောက်မှကားသည် သူတို့ဘောလုံးကွင်းထဲမှ ထွက်လာစါစအချိန်ကတည်းက နောက်မှ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုပင်လေလား။ ဤကဲ့သို့ ဆိုင်ကပ်(စ်)ကားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဤမြို့၌ရှိပေသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်တူသော

အခြားကားတစ်စီးပင်လော...။

မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို အသာလက်တို့လိုက်သည်။

“မျိုးထက်...”

“ခင်ဗျာ... အမိန့်ရှိပါ ... ဆရာ”

“ငါတို့နောက်က ကျောက်စိမ်းရောင် ဆိုင်ကပ်(စ်)ကားက ငါတို့နောက်ကို ကပ်ပြီး လိုက်လာနေတာများလား”

ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ မျိုးထက်က နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ။ ကျွန်တော့်တို့ ကျော်တက်ခွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ယာဉ်မောင်းမျိုးထက်က ပြတင်းပေါက်မှ လက်ထုတ်၍ ကျော်တက်ခွင့်ပေးသည်။ သို့သော် ဆိုင်ကပ်(စ်)ကားက နောက်မှသာ ကပ်လျက် လိုက်ပါနေသည်။

လှိုင်ဘွားက စာရွက်စာတမ်းများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် စိတ်ဝင်စားမပေါ့ပေ။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ခပ်လွယ်လွယ် ခင်ပြောသည်။

“ဒီကောင် ကားမောင်းမကျွမ်းကျင်သေးလို့ ဖြစ်မယ်”

ထင်တယ်”

နောက်မှ လိုက်လာသောကားကြောင့် သူ စိုးရိမ်စိတ်
ဝင်မိသည်။

သူထင်သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။
စိုးရိမ်မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသည်။
ဤရက်ပိုင်းအတွင်း၌ သူ့အလုပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်
နေရသည်။ အပင်ပမ်းခံ၍ အလုပ်လုပ်နေရသည်။

သူ့အနေဖြင့် အနားယူသင့်သည်။
ဂေါက်ကွင်းသို့သွား၍ ဂေါက်ရိုက်ရလျှင် သင့်ပေမည်။
ဘီယာအေးအေးသောက်၍ စိတ်လက် ဖြေရန်လိုအပ်
မည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် သူ့အတွေး
နှင့်သူ အားရကျေနပ်သွားသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ဆိုက်ဂနပ်(စ်)ကို မေ့သွား
သည်။

မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်
လျှော့၍ထိုင်သည်။

“အစည်းအဝေး” သို့မရောင်ခင်၊ ခဏလောက်တော့
အိပ်လိုက်ဦးမည်ဟုတွေးလိုက်သည်။

* * *

လေးနာရီသုံးဆယ့် သုံးမိနစ်...။

တံတားဆီသို့လာနေသော မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်း
သိမ်းရေးမှူး၏ကားနှင့် နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်လာသော

“အထွဲ” ၏ကျောက်စိမ်းရောင် ဆိုက်ဂနပ်(စ်)ကားကို နိရင်းမြင်
လိုက်ရသည်။

မည်သည့် ပြဿနာမျှ ဖြစ်ပုံမပေါ်ပေ။
ယာဉ်ကြော ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် အချိန်နောက်ကျသွား
ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

နီရင်းသည် တံခါးစောင့်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ပစ္စတို
ပြောင်းဝနှင့် ထိုးလိုက်သည်။

တံခါးစောင့်ကြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ သူမ
ကျေနပ်သွားသည်။

သူမက လေသံမာမာဖြင့် -
“တံခါးကို ဆွဲတင်။ အခု... မြန်မြန်လုပ်စမ်း”
တံခါးစောင့်ကြီး၏လက်မှာ ထိန်းချုပ်ခလုတ်သို့ရောက်
ရန် နှေးကွေးနေ၏။

“နီရင်း” က တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ နားထင်ကို
သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ဖြိတ်၍ရိုက်ချလိုက်၏။

တံခါးစောင့်ကြီး နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်၏။
တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ နားထင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျ
ဆင်းလာသည်။

နီရင်း၏ အမိန့်ပေးသံ ထပ်မံပေါ်လာသည်။
“ဘယ်လိုလဲ... အဘိုးကြီး။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”

တံခါးစောင့် အဘိုးကြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။
မောင်းတံခလုတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲသည်။

www.burmeseclassic.com

တံတားလမ်းပေါ်၌ မီးနီလင်း၍လာသည်။

အဖြူအနီ၊ စပ်ကျား သစ်သားတန်းကြီးတစ်ခုတံတားကို ဖြတ်ကျော်သွားမည့်ကားများကို တား၍ထားလိုက်သည်။

အချက်ပြမီးနီနှင့်အတူ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံများ ဆူညံ၊ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးက သွေးများကို သုတ်လိုက်ရင်း "ဒီမှာ... မိန်းကလေး။ မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး။ သိလည်း သိချင်စိတ်မရှိဘူး။ မင်းခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ငါလုပ်ပေးမှာပါ။ ငါ့ကိုတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မသွားပါနဲ့..."

"နီရင်း" သည် ယဉ်ကျေးနူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် စိတ်ဓာတ်အလျဉ်းရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော စိတ်ဓာတ်ကသာ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ နတ်ဆိုးတစ်ကောင်နယ် ပူးကပ်လှုပ်ရှား၍နေ၏။

"ဒီမှာ အဘိုးကြီး။ ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား။ ရှင့်ကို ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်ရမလား။ ရှင့်ရဲ့မျက်နှာကြီးကို ရှေ့ဘက်တည့်တည့်ကို လှည့်ထားလိုက်စမ်း"

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီး သူ၏မျက်နှာကို ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

x x x x x

အခန်း (၂၅)

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် သူ၏ရှေ့ဘက်၌ တံခါးမကြီးပင့်မတင်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

သူ၏ကားနောက်၌ ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားက လိုက်ပါလာနေဆဲ...။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

နောက်မှလိုက်ပါလာသော ကားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏စိတ်ထဲ၌ သဘောမကျနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

"မျိုးထက်...။ ငါတော့ နောက်ကကားကို လုံးဝမသကာဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ"

"ဟုတ်တယ်... ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း မသကာဘူး"

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို ရှေ့ဘက်မှာ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့ အောင် ရတနာလမ်း အတိုင်း ဆက်မောင်း”

ယာဉ်မောင်းမျိုးထက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လက်ထောက်လှိုင်ဘွားက တုန်လှုပ်သော အမူအရာ ဖြင့် မေးသည်။

“ဆိုက်ဂနက်(စ်) ကျောက်စိမ်းရောင်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာနေရတာလဲ”

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး မည်သို့မျှ ပြန် မဖြေ။

သူ့အတွက် စိုးရိမ်ရသော အန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကို မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး နားလည်ထားသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ မာစီဒီကားကြီး ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့၍ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထရပ်ကားတစ်စီးက ရုတ်တရက် မောင်း၍ ဝင်လာ သည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ကား ချိုးကွေ့၍ မသွားနိုင်အောင် လမ်းကိုပိတ်ဆို့ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

နောက်မှလိုက်ပါလာသော ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားက ကျော်တက်၍လာသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက စိတ်လှုပ်ရှား သံဖြင့် -

“မျိုးထက် ... ဒီနေရာကနေ လွတ်ထွက်နိုင်အောင်

ခပ်ရန်နိုင်နှင့် လုပ်စမ်း”

ယာဉ်မောင်းသည် ကားကို ဖိနှင်းလိုက်၏။

စတီယာရင်ပတ်ချာလည် ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

ဆိုက်ဂနက်(စ်) ကျောက်စိမ်းရောင်ကားသည် မြို့တော်

စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ကားရှေ့၌ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

မာစီဒီကားသည် ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကားကို ကွေ့ရှောင်

ပြီး မောင်းထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

“အထွဲ” က မာစီဒီကားကို ဘေးတိုက်ဝင်၍ ဆောင့် တိုက်ချလိုက်၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ကားသည်

မြောက်တက်၍ တစ်ဘက်သို့ တိမ်းမှောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

“ဂျပ်” က ထရပ်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

မှောက်သွားသည့် မာစီဒီကား၏ ပြတင်းပေါက်မှ ယာဉ်

မောင်းမျိုးထက် တိုး၍ ထွက်လာသည်။

မျိုးထက်က ယိမ်းယိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ဂျပ်” ပြေး၍လာ၏။

မျိုးထက်က ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ယာဉ်မောင်းမျိုးထက်အား “ဂျပ်” က သုံးချက်ဆင့်

ပစ်သည်။

မျိုးထက် နောက်ဘက်သို့ နှစ်ထွက်သွားသည်။ မှောက်

နေသည့် မာစီဒီကားနှင့် သူ၏ကျော အရှိန်ပြင်းစွာဝင်၍ ဆောင့်

www.burmeseclassic.com

မိသည်။

ဆိုက်ဂနက်(စ်)ကား၏ နောက်ခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။ အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်ကိုိုင်ထားသည့် စံနက်ကျော် ခုန်ဆင်းလာသည်။ သူ၏နောက်၌ Violet Rocket ကိုင်ထားသည့် အာနီပါ ခုန်ဆင်းလာသည်။

အထွဲက ထရပ်ကား၏ တစ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ အမိန့်ပေးသည်။

“ညာဘက်က ဒုတိယလမ်းကြောကိုပိတ်ထား...”

“အာနီ” ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူသုံးဦးပါသော မစ်ဆူဘီရိုကားတစ်စီး ဒုတိယလမ်းကြောပေါ်၌ မောင်းလာသည်။ အာနီက မစ်ဆူဘီရိုကားကို Violet Rocket ဖြင့် ချိန်၍ပစ်ခတ်လိုက်၏။

မစ်ဆူဘီရိုကား မီးတောက် မီးလျံများနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲ၍သွားသည်။ အစိတ်အပိုင်းများ လမ်းပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျလာသည်။

“အထွဲ” သည် မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ကားတစ်ဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးနှင့် သူ၏လက်ထောက် လှိုင်ဘွားတို့က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“အထွဲ” က မရှင်းပစ္စုတ်ဖြင့် ချိန်၍အမိန့်ပေးသည်။

“ကဲ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

လှိုင်ဘွားက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့က ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“အထွဲ” က လှောင်ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးသည်။

“လိုက်ရမယ့်အထဲမှာ မင်းမပါဘူး...”

“အထွဲ” က လှိုင်ဘွား၏ မျက်နှာကို သေနတ်ဖြင့် ကပ်၍

တော့ပြီးပစ်လိုက်သည်။

“လှိုင်ဘွား” နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျသွားသည်။

နီစွေးသော သွေးစက်များ မြို့တော်စည်ကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပေကျံလွင့်စဉ်ကုန်သည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ တိုး၍ဆုတ်သည်။

“ဟေ့... ထွက်စမ်း...”

“ငါ... ငါ... မထွက်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“အထွဲ” က တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်နယ်သွားဖြင့်ရယ်လိုက်၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ အင်္ကျီကော်လာမှ ဆောင့်ဆွဲ၍ အပြင်သို့ ထုတ်သည်။ ကားကိုယ်ထည်ဖြင့် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ဆောင့်တိုက်လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းဖြင့် မျက်နှာကို ဖြတ်၍ရိုက်ချလိုက်၏။

မြို့တော် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးများ စီး၍ကျလာသည်။

“အထွဲ” ဘေးသို့ “ဂျပ်” ရောက်၍လာသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို လက်မောင်း

တစ်ဘက်စီမှညှပ်၍တွဲလျက် လှေဆိပ်တံတားသို့ တွဲခေါ်သွားကြသည်။

စံနက်ကျော်နှင့် အာနီတို့က နောက်မှကပ်လျက် လိုက်ပါသွားကြသည်။

* * * * *

ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုတံတားထိန်းချုပ်ရုံငယ်အတွင်း၌ ရှိနေသော "နီရင်း" က ကောင်းစွာမြင်နေရ၏။

သူမ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြုံး၍နေ၏။

"အထွဲ" သည် အလွန်တော်သည့် လူတစ်ယောက်ပင်ဟု သူမ တွေးနေမိသည်။ သူမ မကြာခင် ချမ်းသာပေတော့မည်။ မိမိတို့ကို မည်သူမျှ တားဆီးဟန်တားခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူယုတ်မာတွေ"

တံခါးစောင့်ကြီးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် "နီရင်း" အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

"မင်းတို့အကြမ်းဖက်သမားတွေ၊ လူဆိုးတွေ..."

နီရင်းက တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ ရင်ဝသို့ သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်သည်။

တံခါးစောင့် အဘိုးကြီး အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရင်ဝကို လက်ဖြင့်ဖိ၍ လဲကျသွားသည်။

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး "နီရင်း" ကို မော့ကြည့်သည်။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှ တရွရွ လှုပ်၍နေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ကြံရွယ်သော်လည်း အသံထွက်မလာနိုင်တော့ပေ။

"နီရင်း" က ခြောက်ကပ်ကြမ်းကြုတ်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

တံခါးစောင့်အဘိုးကြီး၏ ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ဆပ်မံ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

* * *

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို မော်တော်ပေါ်သို့ "အထွဲ" က ဆောင့်တွန်းချလိုက်၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် လဲကျသွားသည်။

"အထွဲ" က သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ -
"လှေကားကနေ အောက်ကို ဆင်းစမ်း..."

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသည်။

"အထွဲ" က စက်ခန်းသို့ဝင်၍ ခလုတ်ကိုနှိပ်သည်။ အင်ဂျင်စက်သံ ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"အထွဲ" က လှည့်၍မေးသည်။
"နီရင်းကော... ဘယ်မှာလဲ"

စံနက်ကျော်က ဆိပ်ခံတံတားဘက်သို့ မေးဆတ်၍ပြသည်။

"နောက်မှာ လာနေပါပြီ"
လှေဆိပ်တံတားအတိုင်း ပြေး၍လာနေသော "နီရင်း"

www.burmeseclassic.com

ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“နီရင်း” သည် သူမ၏ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ချွတ်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

“ဒီဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားရတာ မသက်သာပါလား”

“အထွဲ” က အော်ပြောသည်။

“မော်တော်... ကြီးဖြုတ်လိုက်တော့”

“ဂျပ်” က တံတားပေါ်တက်၍ မော်တော်ထိန်းကြီးကို ဖြေသည်။

ထို့နောက် -

“ဂျပ်” မော်တော်ပေါ်သို့ ပြန်ခုန်ဆင်းလာသည်။

“အထွဲ” မော်တော်စက်ရိုက်ကို မြှင့်တင်လိုက်၏။

မော်တော်သည် လှေဆိပ်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာ၍ သွားလေသည်။

မော်တော်သည် ပယ်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ တရိပ်ခိုင်းပြေးလွှား၍ နေပေသည်။

ဒုတိယမြောက်လမ်းမပေါ်၌ -

မီးလောင်ကျွမ်းနေသော မစ်ဆူဘီရိုကားမှ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးများက ကောင်းကင်ထဲသို့ လွင့်ပျံ၍ တက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

x x x x x

အခန်း (၂၆)

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ဘောလုံးကွင်းမှ အပြန်၌ အကြမ်းဖက်သမားများက ပြန်ပေးဆွဲသွားကြသည်။ ထိုအမှု၌ အပြစ်ပဲ့သူများ ရက်စက်စွာ အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ အကြမ်းဖက်သမားများသည် ခေတ်မီလက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားခဲ့ကြသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားလေးဦးပါဝင်သည်။

ထိုအကြမ်းဖက်သမားများ ယခုအချိန်ထိ လွတ်မြောက်လျက်ရှိနေကြသည်။

အင်အားကြီးမားလှသော ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ပိုက်စိတ်တိုက်လိုက်လံ စုံစမ်း စစ်ဆေးနေကြသည်။ ပထမပိုင်းက ဖမ်းဆီးထားသူများမှာ တရားခံ အစစ်မဟုတ်မှန်း ယခုမှပင် သိကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ -

အကြမ်းဖက်သမားများနှင့် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးတို့၏ သတင်း အစအနပင် မရသေးပေ။

www.burmeseclassic.com

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ မန်နေဂျာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံ သို့ တိပ်ခွေတစ်ခွေရောက်လာသည်။ ထိုတိပ်ခွေသည် "ကိတ်" အဖွဲ့၏ တောင်းဆိုချက်များ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားကြောင်း၊ အကြမ်းဖက်သမားများက ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားသည်။

အကြမ်းဖက်သမားများက ထိုတိပ်ခွေထဲ၌...

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးအား ဒေါ်လာ သုံးသန်း ပေးမှပြန်လွှတ်ပေးမည်။ ပေးရမည့် နေရာနှင့် အချိန်ကို ထပ်မံဆက်သွယ်မည်။ "ကိတ်" အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်များကို အတိအကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်။ ထိုသို့ မဆောင်ရွက်ခဲ့ပါက မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ အလောင်းကိုသာ ပြန်ပို့ပေးလိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ မိသားစုတို့ ဒေါ်လာသုံးသန်း စုဆောင်းရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြလေသည်။

x x x

ရောင်နီသစ် CENTRE

စစ်ရန်နိုင်သည် ပေါ်လစ်ရောင် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ကျွန်းသားစားပွဲခုံကြီး၌ တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသည်။

သူ၏ရှေ့ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော CHESS ခုံတစ်ခုံနှင့် အရုပ်များချထားသည်။

သူတစ်ဦးတည်း (CHESS) ထိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

CHESS ခုံပေါ်မှ အရုပ်များပေါ်သို့ သူ၏ အာရုံရောက်၍

နေသည်။

ဘေးတစ်ဘက်ရှိ ရုပ်သံစက်မှ သတင်းကြေညာ၍နေ၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးနှင့် ပတ်သက်သည့် မထူးခြားသေးသော သတင်းများ ဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲအဖွဲ့က အခြားမြို့နယ်များသို့ပါ "ပိုက်ကွန်" ဖြန့်၍ ရှာဖွေစုံစမ်းနေကြသည်။ မြို့တော် စည်ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိက ပြောသည်။

x x x

စစ်ရန်နိုင် တစ်ဘက်မှ အနက်ရောင် အရုပ်တစ်ရုပ်ကို ရွေးသည်။

"ဟေ့... စစ်ရန်နိုင်"

စားပွဲခုံ၏ဘေး၌ လာ၍ရပ်သည့် ဒု-စခန်းမှူး ကျော်ဇေယျနှင့် ဦးထွန်းပိုင်တို့ကို စစ်ရန်နိုင်က မော်ကြည့်သည်။

ဤလူနှစ်ဦး သူ့ထံသို့ မလွဲမသွေရောက်လာမည်ကို စစ်ရန်နိုင် ကြို၍သိထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က CHESS ခုံပေါ်သို့ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

"ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရဦး"

မလဲ"

ကျော်ဇေယျက -

"မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့...စစ်"

စစ်ရန်နိုင်က အဖြူဘစ်ရှော့ကို တစ်ဘက်ရှိ အနက်ရောင် ကာဆယ်လ်ဖြင့် လဲလိုက်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်က လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် -

"ငါတို့ပြောမယ့်စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ"

ပါ"

စစ်ရန်နိုင်က ဦးထွန်းပိုင်ကို မကြည့်ပဲ ပြောသည်။

"ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်"

ဦးထွန်းပိုင်၏ မျက်နှာနီရဲ၍လာသည်။ သူ့စိတ်ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်က ပုံမှန်လေသံဖြင့် -

"မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို အကြမ်းဖက်သမားတွေ ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းရထားသံသတင်းအချက်အလက်တွေအားလုံး ငါသိချင်တယ်"

"ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ဒီအချက်အလက်တွေ နေရမှာလဲ"

"ဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေက မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း လူကြီး ဝေဖန်းထိုက်ကို သတ်သွားတဲ့ကောင်တွေ ဖြစ်နေလို့၊ မင်းအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့လည်း နားလည်ထားတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေ လွတ်မြောက်"

နေတာကို ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

"ကျွန်တော်က ရာထူးအချထားခံရတဲ့ လူပါ..."

စစ်ရန်နိုင်က CHESS ခုံပေါ်သို့ အာရုံပြန်စိုက်လိုက်၏။

CHESS ခုံပေါ်မှ စစ်တုရင်ရွှေကွက်များမှာ အထွဋ်

အထိပ် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။

အဖြူရောင် "နိုက်(စ်)" က အနက်ရောင်၏ လှုပ်ရှား

ကွက်များကို ထိန်းချုပ်ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်းမှ

"ကျွန်တော်က အခု သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ။

ကျွန်တော် CHESS ကစားနေတာကို ခင်ဗျားတို့ဘာဖြစ်လို့လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေကြတာလဲ"

ဦးထွန်းပိုင်က -

"မင်း...ဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုက်စုံစမ်းနေတာ ငါသိတယ်။ မင်း ဘာအကြောင်းတွေ သိလွန်စ.ရထားသလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ"

စစ်ရန်နိုင်က ဦးထွန်းပိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်

ပြီး -

"ခင်ဗျားတို့ပဲ အဲဒီကောင်တွေကို ဖမ်းပြီး ကြပြီမဟုတ်လား။" ယူနီကွန်း အဖွဲ့ဝင်တွေဆို။ ဗျူဂနဲ့ သူ့ရဲ့တပည့်တွေ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပုံ၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းတာ ကောင်းလွန်း တော်လွန်းလို့ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်တောင် ချီးမြှင့်တာ ခံရပြီး ငြိမဟုတ်လား။ ဒီလိုမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်

အနေနဲ့ တွေ့ထွေးထူးထူး ပြောပြစရာ မရှိပါဘူး။
 ဦးထွန်းပိုင်၏ မျက်နှာပို၍ နီရဲလာသည်။
 ခံပြင်း ဒေါသထွက်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။
 သုံးဦးသား စကား ဆက်မပြောဖြစ်ကြ။
 ဦးထွန်းပိုင် အံ့ကိုကြိတ်၍ ခက်ခဲစွာ ဝန်ခံလိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်... စပ်ရန်နိုင်။ ငါမှားသွားတာ ဝန်ခံတယ်”
 ဦးထွန်းပိုင်လို လူစားမျိုး၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံမှုမှာ ရှားပါးလှ
 သည်။

“ခင်ဗျား မှားမှန်းသိတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။
 အဲဒီလို မှားသွားတဲ့အကြောင်း အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့လက်
 ချက်နဲ့ သေသွားတဲ့လူတွေကို ပြောပြနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
 သူတို့ရဲ့ဂုဏ်တွေပေါ်မှာ မှားလို့ဝမ်းနည်းကြောင်း ကဗျည်းပါထိုးဖော်
 သင့်တယ်လို့ထင်တယ်”

“မင်းဆီမှာ သတင်းရှိရင် ငါတို့ကို ပေးပါ။ မင်းဆီက
 သတင်းပေးတွေက မင်းကို ဘာပြောထားကြသလဲ”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်မယ်”

“ငါတို့လက်တွဲပြီး လုပ်ကြမယ်”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး လုပ်တုန်းက ကျွန်တော့်ထံ
 ဘေးကန်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

ဦးထွန်းပိုင်က ဒေါသသံဖြင့် -

“ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင် စပ်ရန်နိုင်
 ဒီအမှုမှာ မင်း ဝင်မပါနဲ့။ ငါတို့အလုပ်ထဲဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ ရှုပ်ထွေးကုန်ခဲ့ရပြီ”

မဟုတ်လား”
 “မင်းဝင်ပါရင် အခြေအနေ ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်။ အကြမ်း
 ဖက်သမားတွေနဲ့ မဖြစ်မနေ ညှိနှိုင်းရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်နေ
 တယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားတို့က သူတို့တောင်းတဲ့ ဒေါ်လာသုံး
 သန်းကို အလွယ်တကူ ပေးလိုက်မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။ ဖြစ်ကော
 ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဒု - စခန်းမှူး ကျော်ဇေယျက ဝင်ပြောသည်။

“မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးရဲ့ ဆွေမျိုးမိသား
 စုက အရမ်းချမ်းသာတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူပေး
 နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

စပ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေကို ခင်ဗျားက လွယ်လွယ်
 အလျော့ပေးတော့မှာလား။ လူတစ်ဦးကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ကိုယ်
 လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးအတိုင်းအတာကို တောင်းယူ ပြီးတော့ လွတ်
 ရာ ကျွတ်ရာ ထွက်ပြေး။ ဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေ အခုလိုလုပ်လို့
 ရမယ်မှန်း သိရင် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုလုပ်လာကြဦးမှာပဲ။ တစ်ခြား
 ဒုစရိုက်သမားတွေကလည်း ဒီအမျိုးအတိုင်း လိုက်နာလော့မှာ
 ပဲ”

ဦးထွန်းပိုင်က ဒေါသတကြီး အော်၍ပြောသည်။

“ငါ... ဒါတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တော် စည်း
 ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး လွတ်မြောက်ဖို့က အဓိက အရေးကြီး

တယ်။ ဒီအမှုထဲ မင်း ဝင်မရှုပ်နဲ့။ မင်းဝင်ပါလာတာနဲ့ ငါ မင်းကို အရေးယူမယ်”

စစ်ရန်နိုင် CHESS ခုံမှ ထ.လိုက်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးရင်၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

စစ်ရန်နိုင် CHESS ခန်းမထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဦးထွန်းပိုင် မျက်နှာ ပျက်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

x x x x x

အခန်း (၂၇)

“ပယင်းဝါ” ပန်းခြံအတွင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်၌ စစ်ရန်နိုင် ထိုင်၍ ဘီယာသောက်နေသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ဝတ်ရည်စုပ်ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်မှ ဝတ်ရည်စုပ်ယူနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘီယာ နောက်ထပ်တစ်လုံး မှာလိုက်စဉ်မှာပင် -

သူ၏ဘေး၌ အသားအရေလွန်စွာမည်းနက်၍ ခေါင်းတုံး

ပြောင်နှင့် လူထွားကြီး “ဗျဂ္ဂ” ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဗျဂ္ဂက ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီးကိုဖြင့်ဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်ဘာကူညီရမလဲ”

“မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ဖမ်းသွားတဲ့

အကြမ်းဖက်သမားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းလိုချင်တယ်”
“ခင်ဗျားလာလိုက်ရင် တကယ့်ပြဿနာကြီးကို ကိုယ်
လာတာချည်းပဲ။ ကျုပ်က ဘာတွေများ သိထားတယ်လို့ ထင်မ
သလဲ”

“ခင်ဗျားဆီမှာ သတင်းပေး လူစုံရှိတယ် မဟုတ်လား”
“ခင်ဗျားတို့လူတွေကျုပ်တို့ကို ဖမ်းပြီးကတည်းက ကျုပ်
အနေနဲ့ ကူညီစရာ မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ဗျာ့။ ဦးထွန်းပိုင် လုပ်
အလုပ်”

ဗျာ့ရယ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဪ...ကျုပ် သိပြီ။ ဦးထွန်းပိုင်ဆိုတာ ခပ်ည
ည့်ထဲကလူပဲ။ နာမည်ယူချင်တဲ့ လူညစ်ပတ်ကြီးများစာရင်းထဲမှာ
သူ့ကိုကွင်းထားတယ်”

“သူ့ကို ချစ်တဲ့လူ ပေါပါတယ်”

ဗျာ့ ထပ်မံ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ...ကျုပ် သိထားတာလောက်တော့ ပြောမယ်..”

“ပြော...”

“အထွဲရဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ” ကိတ်” အဖွဲ့
တွဲနေတယ်လို့ သိရတယ်။ အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်မှာ အဲဒီကောင်
မလေးပါတယ်လို့လည်းကြားမိတယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးရဲ့နာမည်ကို သိသလား”

“နိရင်းတဲ့နာမည်ရင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့်မယ်။ သူတို့

က” ကိတ်” အဖွဲ့ဆိုတဲ့ လုံကြုတ်နာမည်ပေးပြီး လှုပ်ရှားနေကြ
တယ်။ ဒီကောင်တွေတွေ့လိုချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာ။ “ကိတ်” အဖွဲ့
လို နာမည်တပ်ပြီး သူတို့လိုချင်တဲ့ ဒေါ်လာသုံးသန်းကို တောင်း
တာ။ ဒါ” အထွဲ” ရဲ့အကြံအစည်ပဲ။ သူက တစ်ခြား အကြမ်းဖက်
အဖွဲ့တွေရဲ့အကူအညီပါ ရမယ်လို့ ထင်ထားပုံရတယ်။ ဒီကောင်
တွေ တွေ့ရတာနဲ့ ဒီနေရာကနေ တစ်နေရာ၊ ရှာကို လစ်ပြေးကြ
လိမ့်မယ်”

“ဒီအမျိုးသမီးက ပင်လယ်ပြာကမ်းခြေ ရပ်ကွက်ထဲက
အနိပ်ခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူက ကိုယ်လုံးတောင့်
တင်းတယ်။ “အထွဲ” ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ ဉာဉ်ငှက်မလေး
တစ်ယောက်ပဲ”

“ခင်ဗျား ပြောစရာ ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်...စစ်”

စစ်ရန်နိုင် ထ.ရပ်၍ ကျသင့်ငွေ ရှင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဗျာ့။ ခင်ဗျားကို တစ်ချိန်
ချိန်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ကူညီနိုင်မှာပါ...”

“ကျုပ် လိုအပ်ရင် ပြောပါမယ်”

စစ်ရန်နိုင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်
လာခဲ့သည်။

* * *

တံခါးပေါ်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို စစ်ရန်နိုင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဉာဉ်လွှာရုံ” ဟု အမည်ပေးထားသော အနိပ်ခန်းတစ်

ခန်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ အမည်မျိုးစုံ တပ်ထားသည့် တစ်တန်းစား တည်းဖြစ်သော လုပ်ငန်းများရှိကြသည်။

စဝ်ရန်နိုင် လှေကား ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမှတက်၍ ချိုးကွေ့ လိုက်၏။

ဖည့်ခန်းတစ်ခန်းကို ကွေ့လိုက်ရသည်။ အခန်းမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ ပရိဘောဂများဖြင့် ခင်းကျင်း၍ထားသည်။

အခန်းထဲရှိ အလင်းရောင်မှာ အဝါရောင်သန်း၍နေ၏။ ဂျင်းစကပ်အတို၊ လက်ပြတ်စပွိုရှည်အနက်ရောင်ထိ ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး နောက်ဘက်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။

သူမ၏အသက်မှာ သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိသည်။

ဖောင်းကြွ တစ်ရစ်သော အလှအပများရှိသည်။

သူမက စဝ်ရန်နိုင်ကို ညှို့မြှူစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အထဲကိုဝင်ပါ။ ကျွန်မ နာမည်က “ဆူဖီ” လို့ခေါ်တယ်။ ရှင်လိုချင်တာကို ကျွန်မတို့က ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်”

“အင်း...အဲ...ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ လာရှာတာ...”

“အို...ဒီမှာ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံး သိပ်တော်တယ်။ သဘောလည်း ကောင်းကြတယ်”

ဆူဖီက စဝ်ရန်နိုင်၏ ပခုံးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မှီတွယ်သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ စဝ်ရန်နိုင်၏ အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံးကို သူမက စ.၍ ဖြုတ်ပေးသည်။

“အဲ...အဲဒီကောင်မလေးက “နီရင်း” တဲ့...”

“အိုကေ...ရှင်ပြောတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ရစေမယ်”

“အင်း...ကျွန်တော် သူ့ကို လိုချင်တယ်...”

စဝ်ရန်နိုင်က အူကြောင်ကြောင် အမူအရာဖြင့် သူမကို ကြည့်သည်။

“ဆူဖီ” က ရှေ့သို့ ခေါင်းငိုက်လိုက်ပြီး -

“ရှင့်အတွက် သီးသန့် စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒီအတွက် (...) ပေးရမယ်နော်။ ရှင် မသိတာတွေ အားလုံး ဒီမှာ သင်ပေးလိုက်မယ်”

စဝ်ရန်နိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်း...အင်း”

ကန်လန်ကာတစ်ခု၏နောက်မှ တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ဆိုင်မှ မွေးထားသော လူမိုက်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု စဝ်ရန်နိုင် တွေးလိုက်မိသည်။

ဆူဖီက လက်ဖြန့်၍ -

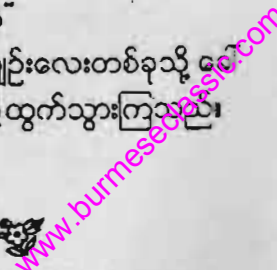
“ကဲ...ငွေပေးမယ်”

စဝ်ရန်နိုင်က ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ် ရေတွက်၍ ပေးလိုက်သည်။

ဆူဖီက ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ...ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်ခွဲ”

သူမက စဝ်ရန်နိုင်ကို အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုသို့ ဇေယျာသွားသည်။ ဆူဖီနှင့် ဆိုင်စောင့်လူမိုက်တို့ ထွက်သွားကြသည်။ ခေတ္တမျှအကြာ၌

မခိုတရို့အမူအရာနှင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးတစ်ဦး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်၍ "နီရင်း" မဟုတ် နိုင်ကြောင်း စပ်ရန်နိုင် သိလိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က သူမကိုကြည့်၍ -

"မင်းက... နီရင်းမှ မဟုတ်ပဲ"

"ရှင့်မှာ အချိန်များများစားစားရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်"

စပ်ရန်နိုင်က ကောင်မလေးကို ဆောင့်ဆွဲ၍ နံရံနှင့် မျက်နှာကို တွန်းကပ်လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့် -

"ငါမေးတာ ဖြေ။ နီရင်း ဘယ်မှာလဲ"

ကောင်မလေးက တုန်လှုပ်စွာကြည့်၍ -

"ကျွန်မအော်လိုက်ရင် "ဂျော့စ်" ဝင်လာလိမ့်မယ်။

ရှင့်ကို တစ်စစီဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိမ့်မယ်"

"ငါ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေစမ်း"

ကောင်မလေး ခေါင်းခါယမ်း၍ -

"ကျွန်မ တကယ်မသိတာပါ။ နီရင်း ဒီဆိုင်ကထွက်သွား

တာ တစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။ ဒီဆိုင်မှာ သူ့အလုပ် မလုပ်တော့ ဘူး"

"သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာရမလဲ"

"ဒီဆိုင်ရှင် "သက်ရင်စော" ကို မေးကြည့်ပါ"

"သက်ရင်စောက ဘယ်နေရာမှာလဲ"

"ဟို... ဟို နောက်ဘက်မှာ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းလေးရှိတယ်"

စပ်ရန်နိုင် ကောင်မလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အခန်း

ထဲမှ ထွက်လာသည်။

* * *

စကြိုလမ်းမှ ကွေ့ကောက်စွာ လျှောက်၍ သွားရပြီး၊ အစွန်ဆုံးနေရာ၌ သက်ရင်စော၏ ရုံးခန်းကို တွေ့ရသည်။

စပ်ရန်နိုင် တံခါး ခေါက်လိုက်၏။

တံခါး ချပ်ပွင့်လာပြီး သပ်ရပ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်

ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အသားနီစပ်စပ်နှင့် လူတစ်ဦး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ -

"ဘာကို စွဲလဲ... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"ခင်ဗျားက ဆိုင်ရှင်... သက်ရင်စောလား"

ထိုလူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် -

"ခင်ဗျား ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားပါ။ ကျုပ်ရဲ့ လူ

တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မောင်းထုတ်ခိုင်းလိုက်ရမလား..."

စပ်ရန်နိုင်က ရှေ့သို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး -

"ကျွန်တော်က အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နဲ့

နီရင်းကို လာရှာတာပါ။ သူ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်ဖူးတယ်လေ"

သက်ရင်စော မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

စပ်ရန်နိုင်က -

"သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ လိုက်ရှာရမလဲ"

"ဟေ့ကောင်... ဒီ အလုပ်ရုံနေရာက စည်းကမ်းရှိတဲ့

နေရာကွ။ မင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရဘူး။ မင်း... ဒီနေရာက

နေ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း"

“ဪ... ခင်ဗျားက ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ကြောက်စရာ တော်တော်ကောင်းမှာပဲနော်...”

“ငါ... ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်တာနဲ့ မင်း တစ်စီ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...”

စစ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော၏ အကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျား ဘာအလုပ်လုပ်စားတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ခင်ဗျားကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်...”

ရုတ်တရက် -

“ဂျော့(စ်)ဟု အမည်ပေးထားသော လူထွား၊ လူမိုက်ကြီး ပြေးလွှား၍ရောက်လာသည်။ သူ၏တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော လက်ကြီးထဲ၌ သားရေစွပ်တုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။

ဂျော့(စ်)က သက်ရင်စောဘက်လှည့်၍ -

“စိတ်ချပါဆရာ...။ ဒီလူရှုပ်ကို ကျွန်တော်ရှင်းပစ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဂျော့(စ်)က စစ်ရန်နိုင်ဘက်လှည့်၍ ကောက်ကျစ်ရက်စက်သော အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းစောစောက အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေရင် အကောင်းသား။ အခုတော့ အရိုးတစ်ခြား အသားတစ်ခြား ဖြစ်ရတော့မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စောကို ဆောင့်တွန်းထုတ်လိုက်

၏။ သက်ရင်စော သူ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဂျော့(စ်)က လက်ထဲမှတုတ်တံဖြင့် လှည့်ရိုက်ချလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က ဘေးတစ်ဘက်သို့ တိမ်း၍ရှောင်သည်။

အရိန်လွန်လာသော ဂျော့(စ်)၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့

ညာလက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။ လည်မျိုကို လက်ဝါး

စောင်းဖြင့် အရိန်ပြင်းစွာ ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဂျော့(စ်)အသံပင်

မထွက်နိုင်ပဲ ပုံလျက်သားလဲကျသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် “သက်ရင်စော” ၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ခြေဖြင့်

ဆောင့်ကန်လိုက်၏။ တံခါးကျိုးပဲ့ထွက်သွားပြီး ပတ္တပါပြုတ်ထွက်

သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

သက်ရင်စော နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

သန့်စင်ခန်းသို့ဝင်ပြေးရန် သက်ရင်စောကြိုးစားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော၏ လည်ကုပ်ကို ဖမ်းချုပ်

လျက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ နံရံနှင့် ဆောင့်တိုက်ပစ်

လိုက်သည်။

ပုံလျက်သားလဲကျသွားသော သက်ရင်စောကို ဆွဲမထူ

လိုက်သည်။

သက်ရင်စော၏ မျက်လုံးများပြူးကျယ်၍နေ၏။

“ဂျော့(စ်)...ဂျော့(စ်).. လာစမ်းပါဦး... မြန်မြန်”

“ဂျော့(စ်)လား မလာနိုင်တော့ဘူး။ ဒီကောင်အိပ်ချင်

တယ်ဆိုပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော၏ ခေါင်းကို နံရံနှင့် ဆောင့်

တိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲ...ပြောစမ်း။ နီရင်းဘယ်မှာလဲ”

“ငါမသိဘူး”

စပ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော့၍ ဆံပင်ကို ဆွဲလျက် သန့်စင်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရေလေ့ခွက်ကြီးထဲသို့ သက်ရင်စော့ကို ခေါင်းစိုက်၍ ဖိတွန်းလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သက်ရင်စော့ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး၍ ရေများကို ထွေးထုတ်သည်။

“မင်းက ငါ့စကားကို ကောင်းကောင်းမှ နားမထောင်တာကိုး၊ ကဲ...နီရင်း...ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး...မင်းသေချင်တဲ့နေရာ သွားသေလိုက်”

စပ်ရန်နိုင်က ရေလေ့ထဲသို့ သက်ရင်စော့ကို ထပ်မံဖိနှစ်လိုက်၏။ ပထမအကြိမ်ကထက် ပို၍ကြာပြီးမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သက်ရင်စော့၏ မျက်နှာ ပြာနမ်း၍နေသည်။

“ကဲ...နီရင်းဘယ်မှာလဲ”

သက်ရင်စော့ လက်ကာ၍ပြုပြီး -

“ပြော...ပြောပါ့မယ်”

“ကဲ...မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“သူ ဒီနေရာကနေ အလုပ်ထွက်သွားတာ တစ်လ လောက်ကြာသွားပြီ။ ဟို...ဟို...သူက ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ပြောတယ်။ ဉာဉ်ငှက်တွေကို ထိန်း

ချုပ်တဲ့ အထွဲဆိုတဲ့ ကောင်ဆီ ပြန်သွားမလိုတဲ့၊ အထွဲနဲ့ သူက ငွေအများကြီးရနိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခု စီစဉ်ထားကြတယ်”

“သူတို့ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“သူတို့ရဲ့လိပ်စာကို မသိဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော့ကို ရေလေ့ကြီးထဲသို့ ဆွဲနှစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သက်ရင်စော့က ကမန်းကတန်း ဖြေသည်။

“ဟို...ဟို...ခဏနေပါဦး။ နီရင်းက နုကွတ်ပေဒင် ပျောက်စေဆရာကြီး “လောဝေ”ရဲ့ “ငွေစန္ဒာ” စံအိမ်အနီးမှာ ရှိတတ်တယ်”

“ငွေစန္ဒာစံအိမ်...လောဝေ...”

စပ်ရန်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်း၍သွားသည်။

အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည့် “ဇာထို”ကို ဖမ်းမိခဲ့သော နေရာသည် လောဝေ၏ “ငွေစန္ဒာ” စံအိမ်၌ဖြစ်သည်။

သူ သတိလစ် ပေါ့လျော့မိခြင်းပင်တည်း။

“ငွေစန္ဒာ” စံအိမ်၌ ဇာထိုကို ဖမ်းမိခြင်းမှာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ပေ။ ဇာထိုသည် ငွေစန္ဒာစံအိမ်၌ အကူအညီ တောင်းရန် ကမူးရှူးထိုးပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းပြုသည့် အယောင်ဆောင် လူလိမ်ကြီး လောဝေကိုယ်တိုင် သူတို့လူစုနှင့် ကြံရာပါ ဖြစ်ရပေမည်။

စပ်ရန်နိုင်က သက်ရင်စော့၏ လည်ကုပ်ကို လက်ဝါး

စောင်းနှင့် တစ်ချက် ခုတ်ချလိုက်၏။

သက်ရင်စော ခွေလျက်သား လဲကျသွားလျှင် စင်ရန်နိုင်
အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

x x x x x

အခန်း (၂၈)

စန္ဒကူးစစ်စစ် အမွှေးနံ့များ၊ အခန်းတွင်း၌ ပျံလွင့်၍နေ
၏။

တစ်ခန်းလုံး မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်၍နေသည်။
အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်ကြီးများကို စင်ပေါ်၌ ထွန်းညှိ
ထားသည်။

ဘုရား ဆင်းတု၊ ရုပ်ပွားတော်များကို မတွေ့ရ။
အခြားသော အရုပ်များသာ တွေ့ရသည်။
ထိုနေရာ၌ ကျောပေး၍ "လောဝေ" ထိုင်နေသည်။
အထင်ကြီးစရာ လုံးဝမရှိသော "လောဝေ" ကိုကြည့်၍
စင်ရန်နိုင် ရွံရှာ စက်ဆုပ်လာမိသည်။
"ဟယ်လို...ဦးလောဝေ"
လောဝေ တုန်၍သွားပြီး မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အာရုံတွေ စုစည်းနေတာလား... ဦးလောဝေ”

စဝ်ရန်နိုင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လောဝေ၏ မျက်လုံးထဲ၌ ဒေါသအရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်း၍လာ၏။

“ဪ... မင်းကိုး...”

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာမှ အပြစ်မရှိရာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းသွားတဲ့ အထူးရဲ အရာရှိပါလား”

“သူမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ သေဖို့အတွက် ဖောက်ခွဲခဲ့တဲ့ အကောင်မှာ အပြစ်မရှိတော့ဘူးလား။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က “ဇာထို” ရဲ့လူတွေက မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ဖမ်းခေါ်ပြီး ငွေတောင်းနေတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီအဖွဲ့နဲ့ ကြုံရာပါပဲ...”

“လောဝေ” ဆတ်ခနဲ ထ.၍ရပ်သည်။

“မင်းက ငါ့ရဲ့နေရာမှာလာပြီး ဖော်ကားနေပါလား။ မင်းထက်ကြီးမြင့်တဲ့ လူတွေကို မင်း မသိတော့ဘူးလား”

“ရယ်စရာ အတော်ကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေက မနည်းလှတော့ဘူး။ ထိုမြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးနဲ့ အထွေအကြောင်း ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“မင်း မေးတာတွေ ငါ မဖြေနိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်၌ -

ဝတ်ရုံရှည်ကို ဦးခေါင်းမှ ခြုံလွှမ်း၍ထားသူတစ်ဦး တစ်ဘက်ဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ ထိုင်ခုံတန်းရှည်တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်

လိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသော လောဝေ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ အထွေအပြစ်မဲ့အပါအဝင် ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကိုပါ သတ်သွားကြတယ်။ ဒီကောင်တွေကို မရ.ရအောင် လိုက်ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

“မင်း... ငါ့ကိုလာပြီး ခြိမ်းခြောက်မနေဝမ်းနဲ့၊ ဒီနေရာက ခနဲ မြန်မြန် ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အထွေ... ဘယ်မှာလဲ”

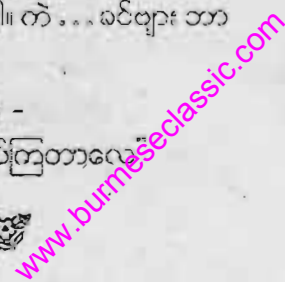
“မင်းမေးတိုင်း ငါက ဖြေမယ် ထင်နေသလား”

စဝ်ရန်နိုင် စိတ်မရှည်တော့...။

“ခင်ဗျား ဖြေရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက အထွေဆိုတဲ့ အကောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အကာအကွယ်ပေးနေတာလဲ။ အထွေဆိုတာ လူသတ်သမား၊ အကြမ်းဖက်သမား၊ ဒုစရိုက်ကောင်တစ်ကောင်...။ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ... ခင်ဗျားကော ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေသလဲ။ အထွေတို့အုပ်စု သတ်ခဲ့တဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား။ ဒီကောင်တွေ ထပ်ပြီး လူသတ်ကြဦးမှာပဲ။ ဘာအတွက်နဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူတွေကို သတ်နေရတာလဲ။ ဒေါ်လာသုံးသန်းရတာနဲ့ ဝေစုခွဲပြီး တစ်ပြုံးတစ်နေရာမှာ သူဌေးလုပ်ပြီး နေကြဖို့အတွက်ပေါ့။ ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ... လောဝေ”

လောဝေက မခိုးမခန့် လေသံဖြင့် -

“သူတို့က သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာလေ”

စပ်ရန်နိုင် ဒေါသ ထွက်၍လာသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားက မစ်ဆူဘီရီကားထဲမှ သေသွားခဲ့ရတဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ဟာ၊ သူတို့ရဲ့အလုပ်ကြောင့် သေသွားခဲ့ကြရတာလား...။ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေ ဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ ခင်ဗျားက ကူညီအားပေးနေမယ်ဆိုရင်တော့၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ယုတ်ညံ့တဲ့ အောက်တန်းစားလူတစ်ယောက်ပဲ”

လောဝေ၏မျက်နှာမှာ ပို၍ တင်းမာခက်ထန်လာ၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင့်ပြလို့ မင်းနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ အကြမ်းဖက်သမားတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင် ဆိုင်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားဟာ သူတို့ဘက်က ပထမဆုံးကျဆုံးရတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်း မြိမ်းခြောက်လို့ ငါ လုံးဝမကြောက်ဘူး”

စပ်ရန်နိုင်က သူ၏ ပျိုင့် ၃၅၇ ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ နက္ခတ်၊ ဗေဒင်ပျောက်စေဆရာကြီး လောဝေ၏ မျက်နှာကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော် မေးတာ ဖြေပါ”

“မင်း... အတော် ရမ်းကားနေပါလား။ ငါ့နေရာမှာ ဒီလို လုပ်လို့ လွယ်လွယ်ရမယ် ထင်နေသလား”

ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းသည်။ ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ တည်ဆောက်ထားသည်။

စပ်ရန်နိုင် အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခုံတန်းရှည်များကြားမှ ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီး မထိ

ဘတ်ရပ်လိုက်သည်ကို စပ်ရန်နိုင် သတိပြုမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူတို့နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် သူတို့ထံသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်၍လာနေပေသည်။

စပ်ရန်နိုင်က လောဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ကဲ... အထွဲ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း။ ခင်ဗျား မပြောရင်တော့ ဒီသေနတ်ကို သုံးရလိမ့်မယ်”

“မင်း သတ္တိရှိရင် သုံးကြည့်လိုက်စမ်း...။ မင်း သိချင်တာ တွေ လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ဘူး...”

x x x

ဦးခေါင်းအထိ လှမ်းမြှံထားသော ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးက အတွင်းဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲနှိုက်ယူနေ၏။

ထိုလှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှသည်။

စပ်ရန်နိုင် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမြင်သည်။

စပ်ရန်နိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် -

သေနတ်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ

၏။

ဧည့်ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ပဲ့တင်သံထပ်၍ မြည်ဖမ်းသွား

www.burmeseclassic.com

သည်။

ဝတ်ရုံရှည်အမျိုးသမီး၏ နောက်ဘက်ဝင်ပေါက်၌ -
မေဘုန်းရှိန်သည် ခြေနစ်ဘက်ကို ကား၍ရပ်ထား

သည်။

လက်နစ်ဘက်ထဲ၌ ယမ်းငွေ့တလူလူဝေထွက်နေသော
ခြောက်လုံးပြူးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ပျောက်စေဆရာကြီး "လောဝေ" ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
စွာအော်ဟစ်လိုက်၏။

"ဘုရား...ဘုရား...ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲ"

"လောဝေ" သည် လဲကျသွားသည့် ဝတ်ရုံရှည်နှင့် အမျိုး
သမီးထံသို့ သွေးရှူးသွေးတမ်း ပြေးထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် နောက်မှလိုက်၍ သွားသည်။

တံခါးပေါက်မှဝင်လာသော မေဘုန်းရှိန်ကို တွေ့စေ့
စိုက်ကြည့်၍ "လောဝေ" က ပြောလိုက်သည်။

"မင်း...မင်း...ဒါ...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ မင်း
သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

မေဘုန်းရှိန်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဖြည်းဖြည်း
စွာ ပြန်ချလိုက်၏။

သူမ၏ မျက်နှာပြင်မှာ ဖြူလျော်၍နေ၏။

လက်များမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိနေသည်။

မေဘုန်းရှိန်က တုန်ခါနေသော လေသံခပ်တင်းတင်း

ဖြင့် -

"ဒီအမျိုးသမီးက ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး..."

စစ်ရန်နိုင်က လဲကျနေသော အမျိုးသမီး၏ ဝတ်ရုံရှည်
ကြီးကို ဆွဲ၍ ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တောင့်
တင်းတင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏
ရှည်သောလက်သည်းများ၌ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆေးဆိုးထား
သည်။

ဝတ်ရုံရှည်ကြီး၏အောက်၌ အဝါရောင်စပိုရုပ်နှင့် လျင်း
ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမ၏ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးအောက်၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝှက်၍
ထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဆွဲယူလိုက်၏။
ပြောင်းဖြတ်ထားသော နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
မေဘုန်းရှိန်က -

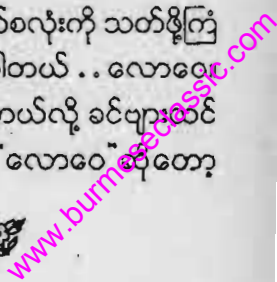
"စစ်...ရှင်ကို ဒီအမျိုးသမီးက ပစ်တော့မလို့၊ ကျွန်မက
လက်ဦးပြီး အရင်ပစ်လိုက်ရတာ။ ကျွန်မ ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ မပစ်

ဖူးဘူး"
စစ်ရန်နိုင်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

"ဒီအမျိုးသမီးက ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ဖို့ကြံ
ထားတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားလည်ပါတယ် .. လောဝေ၊

ဒီအမျိုးသမီး ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်
သလဲ။ ခင်ဗျားက ပျောက်စေဆရာကြီး "လောဝေ" ဆိုတော့

...

အခန်း (၂၉)

ရဲတပ်ဖွဲ့မှပိုင်သည့် မီးသတ်မော်တော်ပေါ်၌ စစ်ရန်နိုင် နှင့် မေဘုန်းရှိန်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

မီးသတ်မော်တော်၏အမည်မှာ "ရေနဂါး" ဖြစ်သည်။

ကျေးညီနောင်ကျွန်းနှင့် မီးသတ်မော်တော်တဖြည်း ဖြည်း နိုးကပ်၍လာ၏။

မီးသတ်မော်တော် ရေယာဉ်မှူးဖြစ်သူက -

"အကူအညီပေးဖို့ ရဲသားတွေထပ်ခေါ်ဖို့ လိုဦးမယ် စစ်ရန်နိုင်"

စစ်ရန်နိုင်က ပြန်၍ပြောသည်။

"ကျွန်တော်တို့ကို ကျွန်းပေါ်အထိ ရောက်အောင်ပို့ပေး

ပါ။ အကူအညီခေါ်လို့လည်း အချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ရေယာဉ်မှူးက -

"ကောင်းပြီ။ ဒါကတော့... ခင်ဗျားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

မီးသတ်မော်တော်စက်ခန်းအတွင်းသို့ ရေယာဉ်မှူးဝင်

သွားသည်။

မေဘုန်းရှိန်က -

"စစ်... ကျွန်မတို့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲအဖွဲ့ကို လှမ်း အကြောင်းကြားပြီး ဆက်လှုပ်ရှားရင် သင့်မယ်ထင်တယ်"

စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

"ငါတို့အကြောင်းကြားလည်း သူတို့က ဘာဆက်လုပ် မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။ ဦးထွန်းပိုင်က ဒီကောင်တွေကို ဒေါ်လာ သုံးသန်းပေးပြီး မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ပြန်လွှတ် ပေးဖို့ စီစဉ်ပြီးသွားပြီ။ ငါ့အနေနဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး လုံးဝလက် မခံနိုင်ဘူး..."

သူမက မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် -

"ကျွန်မတို့လုပ်တာ၊ ကိုင်တာ လွဲချော်သွားရင် သူတို့က မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ် လိုလုပ်ကြမလဲ"

"မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ဒီကောင်တွေ မသတ်ဝံ့ပါဘူး။ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးဟာ သူတို့ ရဲ့ "နိုင်ဖဲ" မဟုတ်လား။ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး အသက်ရှင်လျက်ရှိနေမှ သူတို့ လွတ်လမ်းရိနိုင်မယ်။ မြို့တော် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး သေသွားခဲ့ရင် သူတို့ ဘယ်ကိုမှ ထွက်ပြေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ အင်မတန် မက်မောတဲ့ ဒေါ်လာသုံးသန်းလည်း ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...။ သူတို့ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို လုံးဝ မသတ်ရဲပါဘူး။"

အကြမ်းဖက်သမားတွေက လူညံ့တွေမှ မဟုတ်တာ။ မြို့တော် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို သူတို့လက်ထဲကနေ လုံးဝ အလွတ်ခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သေသွားခဲ့ရင်ကော”

စစ်ရန်နိုင်က သူမကိုကြည့်၍ ထူးခြားစွာ ပြုံးသည်။

“မင်း... မသေရဘူး မေဘုန်းရှိန်။ သေစရာရှိရင် ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ အသေခံသွားမယ်။ မင်း... ငါ့နောက်ကို လိုက်စရာ မလိုဘူး။”

“ဟို...ဟို...”

“တော်ပြီ။ မင်းက အတွေ့အကြုံ သိပ်နည်းသေးတယ်”

သူမက မကျေမနပ်လေသံဖြင့် -

“ကျွန်မသာ “လောဝေ” ရဲ့ စံအိမ်ထဲ ရောက်မလာခဲ့ရင် ဟိုအယောင်ဆောင် မိန်းမရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ရှင်သေနေလောက် ပြီ”

“မင်း ကယ်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းလုပ်တာ တကယ်တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ငါတို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် အကောင်တွေက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမား တွေ။ မင်းပါလာရင် မင်းကို ငါက လိုက်ပြီးစောင့်ကြည့်ပေးနေရ လိမ့်မယ်။ ငါဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုနေရင်း နဲ့ နှစ်ယောက်လုံးပါ မတော်တဆ သေကုန်နိုင်တယ်။”

အဲဒီလိုမျိုး မင်း အဖြစ်ခံနိုင်မလား။ ဒီကောင်တွေက မြို့ တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ရှေ့ကနေ ဒိုင်းတစ်ခုလို အကာအကွယ် လုပ်ထားရင်တော့ တော်တော်ခက်ခဲသွားလိမ့်

မယ်။ ဒီလိုမျိုးလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ညနေ ငါးနာရီမှာ ရဟတ် ယာဉ်ရောက်လာတာနဲ့... တိုက်ပွဲ စပြီ”

“ကျွန်မလိုက်လာတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်... စစ်။ သေနတ်တစ်လက်တည်းနဲ့ စာရင် နှစ်လက်ဆိုတော့ ပို မထိ ရောက်ဘူးလား”

စစ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်း လုံးဝ မလိုက်ရဘူး။ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ”

မေဘုန်းရှိန်မှာ လေထဲ၌ပဲ ပျံနေသော ဆံနွယ်အချို့ ပင့်သပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် အခုလို ဆောင်ရွက်တာ ဦးထွန်းပိုင် သိသွားရင် တော့ မဟာပြဿနာပဲ။ ကျွန်မက တာဝန်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ် နေတာပါ”

“မှန်တယ်။ အဲဒီအချက်ကြောင့် မင်းကို ငါက မလိုက်နဲ့ လို့ ပြောနေရတာ။ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်က မအောင်မြင်ဘူး။ ငါက မသေဘူးဆိုရင် ဦးထွန်းပိုင်က ငါ့ကို အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ဝင်မပါတာ အကောင်း ဆုံးပဲ မေဘုန်းရှိန်...”

သူမက ချိုမြေ့စွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီရှင်”

x x x

“နောက်ဆုံးတိပ်ခွေ သူတို့ဆီက အခုပဲ ရောက်လာ တယ်”

ရဲမှူးကြီးက ပြောသည်။

ဦးထွန်းပိုင်နှင့် ကျော်ဇေယျတို့ ရဲမှူးကြီး၏ ရံခန်း အတွင်း၌ရှိနေကြသည်။

“သူတို့ကဘာပြောသလဲ...ဆရာ”

“အကြမ်းဖက်သမားတွေက မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်း သိမ်းရေးမှူးကို ကျေးညီနောင်ကျွန်းပေါ်မှာ ဖမ်းထားကြတယ်။ အဲဒီကျွန်းကို ငါတို့ အခုချက်ခြင်း ငွေသွားပို့ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပို့ပါ့မယ်”

ဦးထွန်းပိုင်က သွက်လက်စွာ ပြောသည်။

ရဲမှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ -

“ဟုတ်ပြီ။ မင်းကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီးသွားပို့...”

ဦးထွန်းပိုင် သူ၏ရှေ့တက်လမ်းများကို မှန်း၍ မြင် ယောင်နေမိသည်။ သူ၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်တမ်းထဲ၌ ချီး ကျူးခံရသည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချက်များ ထပ်မံတိုးလာပေ လိမ့်မည်။

ရဲမှူးကြီးက စားပွဲပေါ်၌တင်ထားသော အနီရောင် ကြိုး သိုင်းအိတ်နှစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“ငွေတွေကဒီမှာအသင့်ရှိနေပြီ။ ရဟတ်ယာဉ်ကအပေါ် ထပ်မှာ စောင့်နေတယ်...”

ရဲမှူးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျေးညီနောင်ကျွန်းပေါ်က ခံတပ်ပေါ်ရဲ့အလယ်ကွက် လပ်မှာ မင်းကို ရဟတ်ယာဉ် လာချပေးမယ်။ မင်းက အကြမ်း ဖက်သမားတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ သူတို့က မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်း သိမ်းရေးမှူး အန္တရာယ်ကင်းကင်းရှိနေကြောင်း ခေါ်ပြလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့မှ မင်းက ရဟတ်ယာဉ်ကို အချက်ပြလိုက်။ ပြီးတော့.. မင်းတို့အားလုံး ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ “အောင်သိဒ္ဓိ” လေဆိပ်မှာ ဆင်း ကြရမယ်။ အဲဒီလေယာဉ်ကွင်းမှာ ဂျက်လေယာဉ်တစ်စီးအသင့် ရပ်ထားတယ်။ အကြမ်းဖက်သမား၊ ပြန်ပေးသမားတွေ သွားမယ့် နေရာကို လိုက်ပို့ပေးဖို့အတွက်ပဲ”

ရဲမှူးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား နေ၏။

“ဘာအကြောင်းရှိသေးလို့လဲ...ဆရာ”

ရဲမှူးကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး -

“အင်း... ငါတို့ အခုလုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ် သင့်တော် မှန်ကန်ပြီး အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းကြရမှာပဲ”

“အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဘက် က ရွေးချယ်စရာ တစ်ခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး... ဆရာ”

ရဲမှူးကြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့် လိုက်သည်။

အဝေးဆီ၌ “ကျေးညီနောင်ကျွန်း” ကို ခပ်ရေးရေး မြင် တွေ့နေရပေသည်။

x x x

သံတိုင်များကာရံထားသော အကျဉ်းခန်းတစ်ခုအတွင်း ၌ မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးတစ်ဦးတည်း ရှိနေသည်။

သူ့ကိုဖမ်းဆီး ပြန်ပေးဆွဲသည့် လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်သူမှာ “အထွေ” ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိထားရသည်။

သူရောက်နေသော နေရာမှာ ကျေးညီနောင်ကျွန်းပေါ်

မှ ခံတပ်ဟောင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားသည်။

ဤကျွန်းကြီးသည် လူသူကင်းမဲ့သော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းဖြစ်သည်။ အဝင်အထွက်ခက်ခဲသော ခံတပ်ဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

အကြမ်းဖက်သမားများအတွက် အကောင်းဆုံး ပုန်းခိုရာ နေရာတစ်ခုပင်။

ပြန်ပေးငွေရလျှင် အကြမ်းဖက်သမားများက သူ့ကို ကျိန်းသေပြန်လွှတ်ပေးကြမည်။ သူ၏မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းများက လိုအပ်သောငွေကို ထုတ်ပေးကြပေလိမ့်မည်။ အကြမ်းဖက်သမားများက သူ့ကို သတ်ပစ်စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ဟု တွေးမိသည်။

အကြမ်းဖက်သမားများအနေနှင့် သူတို့တောင်းခံသော ငွေရပြီးလျှင် သူတို့အသက်ရှင်သန် လွတ်မြောက်နိုင်ရေးအတွက် သူ့ကို ဘေးမသီ ရန်မခစေပဲ ထားကြဦးမည်။ သူတို့အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထားမည့် ဂျက်လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်မှသာ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

အကြမ်းဖက်သမားများပြောသော များပြောသော စကားကို သူယုံကြည်သည်။ သူ့အနေနှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အကြမ်းဖက်သမားများ၏ အစီအစဉ်ကို သူယုံကြည်သော်လည်း သူ၏ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်စွာ ခံစားနေရ၏။

တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်ထဲမှ လေးလံ၍ နေမိသည်။

အကြမ်းဖက်သမားခေါင်းဆောင် "အထွေ" သည်

ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ "အထွေ" သည် စိတ်မမှန် ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကြမ်းတမ်း ရက်စက်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်သည်။ စိတ်ရူးသွပ် ဖောက်ပြန်နေသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ကြည့်နေ

တတ်သူဖြစ်သည်။

"အထွေ" က သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်မှာ -

သွေးဆာ၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က သိုးငယ်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးစားသောက်ပစ်တော့မည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

"အထွေ" သည် လူသတ်ရန်အတွက် ဝန်မလေးသူ၊ လက်မနှေးသူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

လူသတ်ခြင်းကို နှစ်ခြိုက် ခုံမင်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် လက်အုပ်ချီ၍ ဘုရားစာများကိုသာ တကွတ်တကွတ် ရွတ်ဆိုနေမိလေတော့သည်။

x x x x x

အခန်း (၃၀)

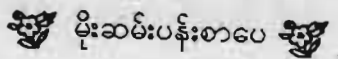
ပင်မခံတပ်ဟောင်းကြီး၏ နံဘေး၌ မီးပြတိုက်ဟောင်းကြီး တစ်ခုရှိသည်။

“ဂျပ်” သည် မီးပြတိုက်ပေါ်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကျေးညီနောင်ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်းလုံးကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရသည်။

ကျေးညီနောင် ကျွန်းဘေးမှ ညင်သာစွာ ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင့်သွားသည့် မော်တော်ဘိုတ်တစ်စီးကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူသည် ဤမျှစင်ပေါ်မှနေ၍ သုံးရက်တိုင်တိုင် အစောင့်တာဝန် ယူထားရသည်။

ကျွန်းဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ ခုတ်မောင်းလာသော သင်္ဘော၊ မော်တော်၊ လှေများကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ ထူးခြားလှခြင်းမရှိတော့ပေ။

စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေမရှိ။
ညနေ (၄:၀၅) နာရီ ရှိပေပြီ။

နောက်ထပ် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ရောက်ရှိလာပြီး သူတို့တောင်းထားသော ငွေကို ပေးကြလိမ့်မည်။

ထို့နောက် သူတို့လူစု လွတ်ကင်းရာ နေရာဒေသတစ်ခု သို့ဆက်၍သွားနိုင်ကြမည်။

“အထွဲ” စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အရာအားလုံး အဆင်ပြေချောမော၍နေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်က သူတို့လူစုအား လေဆိပ်၌ အသင့်စောင့်ဆိုင်း ခိုင်းထားသည်။ ဂျက်လေယာဉ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်။

“အထွဲက လေယာဉ်မှူးအား လမ်းညွှန်ချက် ပေးပေမည်။

ထို့နောက် သူတို့ လိုရာဒေသသို့ ရောက်သွားကြမည်။ “ဂျပ်” သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ဒေါ်လာ သုံးသန်းရခဲ့လျှင်...

ဟူသော အတွေးဖြင့် ပီတိဖြစ်၍နေသည်။

ရုတ်တရက် -

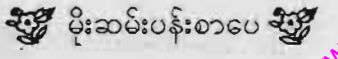
တစ်စုံတစ်ရာကို “ဂျပ်” သတိပြုလိုက်မိသည်။

မီးသတ်မော်တော်တစ်စီး...။

မီးသတ်မော်တော်သည် ဆိပ်ခံတံတားသို့ ကပ်ပေတော့မည်။

“ဂျပ်” ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားသည်။

* * *

မီးသတ်မော်တော်သည် ဟောင်းနွမ်း၍ ရေညှိများ အထပ်ထပ်တက်၍နေသော ဆိပ်ခံကွန်ကရစ်တံတား၌ ရပ်တန့် လိုက်၏။

စဝရန်နိုင် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“သတိထားနော်...စဝ”

သူမက စိုးရိမ်သံဖြင့် လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

စဝရန်နိုင်က ပြုံး၍ လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

စဝရန်နိုင်သည် ကွန်ကရစ် လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်

၍လျှောက်သွားသည်။

မီးသတ်မော်တော်ပေါ်မှ လူတစ်ဦး ခုန်ချလိုက်သည်ကို

“ဂျပ်” လှမ်းမြင်သည်။

ထိုလူသည် တိုက်တန်းလျား ပုကလေးများ ဆီသို့ သွက် လက်စွာ လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် သူ၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်မှ ပွိုင့် (၃၅၇) ကွန်ဘက်မဂ္ဂနမ်သေနတ် ထုတ်ယူလိုက်သည်ကိုပါ “ဂျပ်” မြင် လိုက်သည်။

“ဂျပ်” မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရဲတစ်ယောက်ပါလား...” ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက် သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားသော အေ - အာ (၆) အမျိုးအစား အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

သူ တွေ့လိုက်ရသူသည် တိုက်တန်းလျားပုကလေးများ နောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဂျပ်” သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

စီးကရက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ခြေဦးဖြင့် ဖိချေ

ပစ်လိုက်၏။

အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်ဖြင့် အောက်ဘက်သို့ လှမ်း၍

ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“ဂျပ်” ငြိမ်သက်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေ၏။

* * *

မီးသတ်မော်တော်ကမ်းမှ ခွာရန်ပြင်သည်။

မေဘုန်းရှိန်က လှမ်း၍အော်ပြောသည်။

“ခကနေပါဦး။ ကျွန်မ အောက်ကို ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

မေဘုန်းရှိန် လှေကားမှ သွက်လက်စွာ ဆင်းလာသည်။

ဆိပ်ခံတံတားပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

မီးသတ်မော်တော်သည် စက်နိုး၍ ဆိပ်ခံတံတားမှ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် သူမ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ယူ သည်။

ကျည်ဆန် ဆုံလည်အိမ်ကိုဖွင့်၍ စစ်ဆေးသည်။

ကျည်ဆန်က အပြည့်...။

သူမသည် ရေဘက်ရှိ ကမူလေးဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားသည်။

စဝရန်နိုင်နှင့် သူမတို့နှစ်ဦးတည်း အကြမ်းဖက်သမား များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၁)

တောင်ကုန်းထိပ်ဘက်၌ မီးပြတိုက်နှင့် ပြုပြင်ထားသော တိုက်အိမ်တစ်လုံးကို စစ်ရန်နိုင် တွေ့ရသည်။

မီးပြတိုက်မှာ အလိုအလျောက် မီးပြသည် စနစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် မီးပြတိုက် မျှော်စင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

ထိုနေရာ၌ အထွဲက အစောင့်တစ်ဦးထားပေလိမ့်မည် ထိုအစောင့်က မိမိကို တွေ့မြင်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်များသည် အော်မြည်၍ ရှေ့ဘက်ရှိ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကျည်လမ်းကြောင်း လွတ်ရာဘက်သို့ ခိုင်ခံ့ထိုး၍ လှိုင့်ချလိုက်၏။ တိုက်အိမ်ကြီး၏ ဘေးဘက်သို့ ဆက်၍ လှိုင့်ဝင်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် တိုက်အိမ်ကြီး၏ဘေးမှ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

တိုက်အိမ်၏ နောက်ဘက်ထောင့်သို့ရောက်လျှင် -

မီးပြတိုက်မျှော်စင်၏ ထိပ်ဆုံးလှေကားပေါ်၌ လျှောက်သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုလူ၏ လက်ထဲ၌ အေ.အာရ်အော်တိုမက်တစ်ရိုက်ဖယ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏မဂ္ဂနမ်သေနတ်ဖြင့် လှမ်း၍ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

အစောင့်ဖြစ်သူသည် စစ်ရန်နိုင်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေရင်း ပြန်၍ ထွက်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က မဂ္ဂနမ်သေနတ်၏ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက်၊ လေထုထဲ၌ ပေါက်ကွဲမြည်ဟီး၍သွားသည်။

မီးပြတိုက်မျှော်စင်၏ ထိပ်၌ ရပ်နေသော "ဂျပ်" သည် လေထဲ၌ ယိမ်းထိုး၍သွား၏။

ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် သံလက်ရန်းပေါ်မှ ကျော်၍ အောက်ဘက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျလာသည်။

"ဂျပ်" သည် စစ်ရန်နိုင်၏ ရှေ့ဘက်ရှိ ကွန်ကရစ်လမ်း

ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျလာ၏။ "ဂျပ်"သည် ခြေကားယားလက်ကားယား အနေအထားဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပေသည်။

* * *

ရှုပ်ထွေးသော စင်္ကြံလမ်းများအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်သွားသည်။

မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

ရှေ့ဘက်၌ လှေကားတစ်ခု...။

မြေအောက်ခန်းဘက်မှ ပြေးလာနေသော ခြေသံကို ကြားရသည်။

စစ်ရန်နိုင် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသည်။ လှေကားခြေရင်းရောက်လျှင် စင်္ကြံလမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်သွားသည်။

ဤမြေအောက်ခန်းထဲ၌ အလင်းရောင်မရှိသည့် နေရာပေါင်းများစွာ ရှိနေနိုင်သည်။ ရန်သူသည် တစ်နေရာရာ၌ ပုန်းခို၍ နေနိုင်ပေသည်။

ရုတ်တရက် -

တိုးတိတ်သော အသံတစ်သံ...။

စစ်ရန်နိုင် လှည့်ကြည့်သည်။

တံခါးဝ၌ လူတစ်လူကြီး "အာနီ...။"

အာနီ၏လက်ထဲရှိ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်မှ ကျည်ဆန်များ တဝေါဝေါမြည်ဟီး၍ လွင့်ပျံထွက်လာသည်။

ကျည်ဆန်များက စစ်ရန်နိုင်၏ ဦးခေါင်းအထက်မှ ဖြတ်

ကျော်သွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုး မှောက်ချလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဝမ်းလျားထိုး လျှောက်တိုက်၍သွားသည်။

"အာနီ"သည် သူ၏အော်တိုမက်တစ်သေနတ်ကို ပြန်ဆွဲယူ၍ စစ်ရန်နိုင်ကို ပစ်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က တစ်ဘက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။

လက်ထဲမှ မဂ္ဂနမ်သေနတ်၏ မောင်းခလုတ်ကို နှစ်ချက် ဆင့်၍ဆွဲလိုက်သည်။

ကျည်ဆန်များက "အာနီ" ၏ ရင်ဝသို့ တည့်မတ်စွာ တိုးဝင်သွားသည်။

"အာနီ" တံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့် နောက်ဘက်သို့ ယိုင်ထိုးလဲကျသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် လဲကျနေရာမှ ထ.၍ ရပ်သည်။

"အာနီ" သည် ပက်လက်လန်၍ လဲကျသေဆုံးနေ၏။

မျက်လုံးအစုံမှာ ပွင့်ဟ.၍နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ပြန်၍လျှောက်သွားသည်။

သေနတ်သံများ တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသံကို ကြားရသည်။

စစ်ရန်နိုင် လှေကားရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေး၍သွားသည်။

အချုပ်ခန်းတံခါးသော့ကို စံနက်ကျော် ဖွင့်သည်။
 လက်ထဲမှ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝနှင့်
 မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ချိန်၍ -
 "ထ.စမ်း။ သွားကြမယ်"
 မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးက ကြောက်ရွံ့
 တုန်လှုပ်စွာဖြင့် -
 "ဘယ်...ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ"
 စံနက်ကျော်က ခန့်သံဖြင့် -
 "ကျုပ်တို့လေညင်းခံထွက်ကြမလို့လေ"
 စံနက်ကျော်က မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး
 အားရှေ့သို့ ထွန်းထုတ်လိုက်၏။
 သူတို့နှစ်ဦးသည် အခန်းများရှိသည့် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း
 လျှောက်သွားကြသည်။
 ရုတ်တရက် -
 အပျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 "ဟေ့...ရဲတပ်ဖွဲ့ဟေ့။ လက်မြှောက်လိုက်စမ်း"
 မြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်၍ရပ်နေသည့် မေဘုန်းရှိန်ကို
 နှစ်ဦးဝလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။
 စံနက်ကျော်က အေးစက်ကျဉ်းမြောင်း စဉ်းလဲသည့်
 မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။
 မေဘုန်းရှိန်က -
 "အခု...လက်နက်ချလိုက်။ နောက်တစ်ခါ...ထပ်

မပြောနိုင်ဘူး"
 စံနက်ကျော်သည် သူ၏ အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်
 ပြောင်းဝကို အောက်ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ နိမ့်ချလိုက်၏။
 ချက်ခြင်းပင် -
 သေနတ်ပြောင်းဝကို ပြန်၍ထောင်လိုက်သည်။
 မေဘုန်းရှိန်သည် ချိန်ရွယ်မနေပဲ လှမ်း၍ပစ်ခတ်လိုက်
 သည်။
 ကျည်ဆန်က စံနက်ကျော်၏ ရင်ဝသို့ ထိမှန်ပြီး နောက်
 ဘက်သို့ လန်ထွက်သွားသည်။
 စံနက်ကျော်၏ လက်ထဲမှ အောက်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်
 လွတ်ကျသွားသည်။ စံနက်ကျော် လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။
 မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးသည် ဝမ်းမြောက်
 မှု၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတို့ဖြင့် ရောထွေးလျက် လှမ်းပြောသည်။
 "ဟာ...ရဲစစ်ရေးမှူး၊ မေဘုန်းရှိန်ပါလား။ မင်းရောက်
 လာလို့တော်ပါသေးတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ...သူတို့...သူတို့...ကျုပ်
 ကို သတ်ပစ်ကြတော့မယ့်ထင်တယ်.."
 မေဘုန်းရှိန်က တုန်ယင်ချောက်ချားနေသော မြို့တော်
 စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ဖေးမလျက် စင်္ကြံလမ်းဆီသို့
 ခေါ်လာသည်။
 ရုတ်တရက် -
 တံခါးဝ၌ "အထွဲ" ပေါ်၍လာသည်။
 အထွဲကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မေဘုန်းရှိန် လက်ထဲမှ
 မြောက်လုံးပြူးကို ပင့်မလိုက်၏။

သို့သော် -

သူမနောက်ကျသွားသည်။

“အထွဲ” ၏ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်မှ ကျည်ဆန်များ မေဘုန်းရှိန်၏ ရင်ဝသို့ ထိမှန်သွားကြသည်။

မေဘုန်းရှိန်သည် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး အား တစ်ချက်ကြည့်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက် သားလဲကျ သွားသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အထွဲ” က မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဖြတ်၍ ရိုက်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း... ခင်ဗျားကြီး ဉာဏ်များမယ် မကြံနဲ့။ တစ် ကိုယ်လုံး အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြစ်သွားမယ်။ နားလည်လား”

အထွဲက မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ နား ထင်ကို သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

“အထွဲ” က တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင် နယ် သွားဖြေ၍ ရယ် လိုက်၏။

“ထ.စမ်း... မြန်မြန်။ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ငွေလာမပေးရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်တွေ ပွင့်ထွက်သွားစေရမယ်... နားလည်လား”

“အထွဲ” က မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“အထွဲ” သည် တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ ဖြတ်၍ ထွက်လာ သည်။

ကွက်လပ်ကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သည်။

“အထွဲ” က အစောင့်မျှော်စင်ကင်းတံကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားကို သူတို့ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်မယ့်နေရာကို ပို့ပေးထားမယ်”

အထွဲက မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို မျှော်စင်လှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့ တွန်းထိုး၍ တက်စေသည်။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးမှာ မောပန်းနွမ်း နယ်နေပြီး မတတ်နိုင်ပေ။

“ကျုပ်... ကျုပ်... မတက်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကြီး... မြန်မြန်တက်စမ်း... မတက်ရင် သတ်ပစ် လိုက်မယ်”

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးမှာ ပျိုအန်လျက် ရှိနေ၏။ အထွဲက စက်ဆုပ်သော အမူအရာဖြင့် စိုက်၍ ကြည့် သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ၌ လူသတ်ချင်သော အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်၍လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရိုရာဒလက်လည်ပတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အင်ဂျင်စက်သံမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လောင်၍ လာ၏။

“အထွဲ” ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“ဟော...ခင်ဗျားရဲ့လူတွေ လာနေကြပြီ။ သူတို့ ကျုပ်
တောင်းတဲ့ငွေကို လာခို့ကြပြီ”

အထွေသည် မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးကို
ဤအတိုင်းပင် ထားရစ်ခဲ့ပြီး မျှော်စင်ပေါ်သို့ လှေကားမှ ပြေး
တက်သွားသည်။

မျှော်စင်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် -

ရဟတ်ယာဉ်ကို လက်ဝှေ့ယမ်း၍ပြသည်။

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံကို “အထွေ” ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဟေး...အထွေ”

မျှော်စင်အောက်သို့ ဝှံ့ကြည့်သည်။

ကျောက်သားလှေကားထစ်များပေါ်၌ ရပ်နေသော ကျစ်
လျစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ယောက်ျားပီသဆည့်
လူရွယ်တစ်ဦးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူရွယ်က အော်၍ပြောသည်။

“မင်းရဲ့လူတွေ အားလုံးသေကုန်ပြီ။ အခု... မင်းရဲ့
အလှည့်ပဲကျန်တော့တယ်...”

“အထွေ” က ထိုလူစိမ်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်
သည်။

ထိုလူစိမ်း၏ လက်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

ခရမ်းပြာရောင် ယုတ်သန်းနေသည့် ရှည်မျောမျော
ဖန်ပြွန်ချောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

“အထွေ” သူ၏တစ်သက်တာ၌ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ထိုလူစိမ်း၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော အရာမှာ -
Violet Rocket ဖြစ်နေသည်ကို သူကောင်းစွာ သိလိုက်
သည်။

ထိုလူစိမ်းက Violet Rocket ဖြင့် “အထွေ” ဆီသို့ တည့်
မတ်စွာချိန်ရွယ်ထားသည်။

“အထွေ” က ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် အသံကုန်
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မ...မ...မလုပ်ပါနဲ့။ မပစ်ပါနဲ့...”

စစ်ရန်နိုင်က Violet Rocket ၏ ပြောင်းဝကို အပေါ်သို့
အနည်းငယ်မြှင့်၍ သေချာစွာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

Violet Rocket ၏ ခလုတ်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲလိုက်သည်။

Violet Rocket သည် “အထွေ” ရှိရာ မျှော်စင်ထိပ်ပိုင်းကို
တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သည်။

မီးတောက် မီးလှုံ့များနှင့် အတူ အထွေ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး အစ.ရှာ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က Violet Rocket ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချ
လိုက်၏။

မြို့တော်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး အလဲလဲအကွဲကွဲ
ဖြင့် ပြေးလာသည်။

“ဟေး... စစ်ရန်နိုင်... စစ်ရန်နိုင်။ မင်း ကယ်လိုက်လို့
ပဲကွာ။ မင်းကို ဒီကိစ္စအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်နဲ့ အထူးဆုတစ်
ဆု ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပေးပါမယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ခံစားချက်ကင်းမဲ့သည့် အေးစက်သော

မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

မြို့တော်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်မှာ ပျံဝဲ၍ ဆင်းလာနေပေပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်စက်ခန်းမှ လျှပ်စစ်အော်လံကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်လာသည်။

“ကိတ်” အဖွဲ့ကို ခေါ်နေပါတယ်။ “ကိတ်” အဖွဲ့ကို ခေါ်နေပါတယ်”

ဦးထွန်းပိုင်၏အသံဖြစ်ကြောင်း စစ်ရန်နိုင် သိလိုက်သည်။

“ကိတ်” အဖွဲ့ကို ဆက်သွယ်ချင်ပါတယ်။ ရဟတ်ယာဉ် မြေပေါ်ကို ဆင်းပါတော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တောင်းဆိုတဲ့ ငွေအပြည့်ပါလာပါတယ်”

စစ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ပင်မ အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ -

လဲကျနေသော “မေဘုန်းရှိန်” ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖွေး၍နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူမ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ -

“မေဘုန်းရှိန်... မေဘုန်းရှိန်”

သူမတစ်ချက် ညည်းညူ၍ တွန့်သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်လျှင် -

“ကျွန်မ... ကျွန်မ တာဝန်ကျေပါတယ်နော်...”

“မင်း... တာဝန်ကျေပါတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သူမကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း၌ ကျည်ရာများကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများက ဖောက်၍ဝင်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင် နားလည်လိုက်သည်။

သူမအတွင်းဘက်၌ ကျည်ကာအင်္ကျီဝတ်ထားကြောင်း သိလိုက်သည်။

သူမ ရှက်သွေးဖြန်းသော အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ၊ ရင်ဘတ်တွေ တော်တော်အောင်နေတယ်”

သူမက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

စစ်ရန်နိုင် သက်ပြင်းတစ်ချ ချလိုက်သည်။

“မင်းကိုပစ်လိုက်တာ” အထွဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... စစ်။ ကျွန်မ... ကျွန်မ ကောင်းကောင်း

မထနိုင်ဘူး”

“မင်းအတွက် ငါ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ သေလုမဘတ်ပဲ

မေဘုန်းရှိန်ရယ်...”

စစ်ရန်နိုင်က သူမကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

သူမ ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဤကြမ်းတမ်းသော လူကြီး၌ နူးညံ့သော နှလုံးသားရှိပါ

လားဟု သူမ ရင်ခုန်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

မေဘုန်းရှိန်ကို ပွေ့ချီလျက် စစ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံ

၏အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာသည်။

ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေပြေထဲ၌ မေဘုန်း
ရိန်၏ ဆံနွယ်များ လှပစွာ လွင့်မျောလျက်ရှိနေပေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်မှာ မြေပြင်ပေါ်၌ ဆင်းသက်ရပ်တန့်၍
ပြုဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် -

မေဘုန်းရိန်ကို ပွေ၍လာသည့် စပ်ရန်နိုင်နှင့် မြို့တော်
စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် မယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
သွားသည်။

သူ မည်သို့မျှ မှတ်ထင် မျှော်လင့်မထားသော အခြေ
အနေတစ်ခုပင်။

ဦးထွန်းပိုင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်၍သွားပြီ
စပ်ရန်နိုင်နှင့် မေဘုန်းရိန်တို့ကို တအံ့တဩ ငေးစိုက်ကြည့်
မိလေတော့သည်။

x x x x x

ပြီးပါပြီ

ဇော်ထက်အောင်

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ